

Kemter Abdal

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.08.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Kemter Abdal

İstanbul'un kadim topraklarında, Alevi Bektaşî inancının derinliklerinden süzülen bir ses yükseliyor: Ali Arı. Kalbinde taşıdığı aşk ve imanla, Anadolu'nun yüzyıllardır yankılanan halk deyişlerine yeni bir soluk getiriyor. Kemter Abdal mahlasıyla yazdığı şiirlerde, bu zengin kültürel mirasın izlerini sürerken, kendi özgün ve içten anlatımını da ortaya koyuyor. Dizelerinde, gönül deryasının dalgalanışları, sevdanın ebediyete uzanan yolculuğu ve inancın aydınlığı buluşuyor. Ali Arı, Kemter Abdal'ın manevi mirasını günümüzün ruhuyla harmanlayarak, dinleyenlerin kalplerine dokunan, düşündüren ve hissettiren bir köprü kuruyor. Onun şiirleri, sadece birer söz değil, aynı zamanda bir yaşam felsefesi, bir inanç manifestosu ve Anadolu'nun kadim bilgeliğinin çağdaş bir yansımasıdır.

13. İmam Sırri

On iki nur aktı, âlemin yüzüne,
On Üçüncü İmam, sır içinde yine.
Nesimi'nin kanı, "Enel-Hak" dedi,
Ruhu Hakka vardı, ebede erdi.

Hızır bir nefeste, İlyas bir tende,
Birleşti özleri, sırrı derinde.
Zamanın ötesi, derman her derde,
On Üçüncü İmam, gönül evinde.

İnsan-ı Kâmil'dir, Hakk'ın aynası,
Her gönül bir taht, sırrın binası.
Ver özünü Hakk'a, bul kendi yası,
On Üçüncü İmam, sırrı âşikâra.

Kırklar Meclisi'nde, bir post ıssızdır,
Oraya oturan, sırra mazhardır.
On iki ay doldu, on üçü gizdir,
On Üçüncü İmam, gönülde nurdur.

Kemter Abdal eyler, bu sırrı beyan,
On iki imamdır, canlara canan.
On Üçüncü sensin, ey sırrı nihan,
Özünü bulursan, olursun sultan.

Kemter Abdal

35 Şiirin Külü

Burası kitapların son cümlesiz kaldığı otel
Her odada bir şairin yarım kalmış kahkahası
Kırk yıl sonra bile duman tütüyor satır aralarından
Kırk yıl sonra bile bir halkın hafızası yanıyor

Ellerinde sözden yapılma kalkanlar
Şiirin barikatında öldüler
Oysa cellat kâğıttan kılıçlarını
Mürekkeple bile di önceden

Kütüphanenin raflarında duruyor şimdi
O 35 ciltlik yas
Her biri bir memleketin
Yazılmayan sayfası

Yetmiş iki millet bir gecede
Aynı ağıtı mırıldandı
Ama yangın sadece
Şiirin tenine değdi

Gördün mü?
Küllerinden yazıyoruz hâlâ
Her harf bir yüreğin közü
Her dize bir direnişin
Kopmayan zinciri

Madımak!
Sen ebedi bir sızısın
Ruhumuzun duvarına çakılı
Unutma:
Yaktıkların sadece bedendi
Çünkü şiirler
Asla ölmez!

Kemter Abdal

Ademin Sırrı

Âlem Âdem'de süzölüp gelir,
Zerrelerden kâinat belirir gelir.
Aşkın sırrı gönüllerdedir
Hakikat nuru âleme yayılır gelir.

Âdem'in gözünde evren saklıdır,
Her nefesi bir âlemi uyandırır.
Varlık yokluk içinde yanılır,
Aşk ateşiyle gönül arınır.

Âdem'in dilinde sırlar gizlidir,
Her kelime bir âlemi çizdirir.
Gönül gözü hakikati sezdirir,
Aşkın deryasında ruhlar gezinir.

Âdem'in kalbinde aşk tecellidir,
Varlık bir noktada cem olur gelir.
Aşkın sırrını erenler bilir,
Hakikat âlemine karışıp gelir.

Kemter Abdal

Al-i Aba Sultan Aşkına

Gel gönül, coşkuna bir sevdaya düşelim,
Al-i Aba Sultan nuruna erişelim.
Beş can bir tende, sırrı Sübhan'da,
Aşkın deryasına dalıp, sürelim bir dem.

Muhammed Mustafa, nur-i âlem server,
Aliyyel Murtaza, Şah-ı Merdan Haydar.
Fatıma Zehra, cennetin gülleri, enver,
Hasan Hüseyin ise gönlümüzü şad eder.

Aba altında toplandı beş nur-i pak,
Cümle âleme rahmet, gönüllere ıslak.
Onların aşkıyla yandı sineler,
Bu sevda ebedi, gönüllerde parlak.

Kerbela çölünde Hüseyin'in feryadı,
Zulme karşı Hakk'ın sönmeyen adı.
Al-i Aba'nın çilesi, gönül yarası,
Bu yolda can verenler buldu muradı.

Ey gönül, eyle niyaz o ulu soydan,
Medet um Muhammed'den, Ali'den, Fatıma'dan.
Hasan Hüseyin aşkı sökölmez candan,
Onların yolunda olalım her zaman.

Kemter Abdal sözü, aşk ile dolu,
Al-i Aba Sultan, gönlümün gülü.
Onların nuruyla aydınlansın yolumuz,
Daim onların izinde yürüyelim biz.

Kemter Abdal

Ali'nin Yüreğinde

Bir gün Şah-ı Merdan Ali'yi sordular Kemter Abdal'a:

"Bu yolda en ağır imtihan nedir?" diye.

O, bir testi suyu kana kana içti,

Sonra döndü yüzünü Kâbe'ye:

"En ağır imtihan," dedi,

"Hakk'ı ararken kendini unutmaktır.

Ali'nin kılıcı Zülfikar değil miydi?

Ama o, asıl savaşı nefsinde verdi!"

Ali'ydi o ki, bir lokma ekmeği

Yetmiş iki millete böldü.

Kendi açlığını unuttu,

Aşkın sofrasını kurdu.

Bir gün bir Yahudi kapısını çaldı,

"Ben hasta bir anayım," dedi,

"Oğlum esir düştü,

Şu kılıcınla onu kurtar!"

Ali gitti, kılıcını sallamadı,

Esir pazarında kendi gömleğini sattı,

Çocuğu satın aldı,

Sonra anneye teslim etti.

Yahudi kadın ağladı:

"Sen Ali'sin, değil mi?

Ben seni tanıdım,

Yüreğindeki insafı gördüm!"

Kemter Abdal anlattı bunu,

Sonra bir mum yaktı:
"Ali'nin yolu budur işte,
Düşmanına bile merhamet!"

Bir genç sordu:
"Peki, Ali neden hep savaştı?"
Kemter Abdal bir nar aldı,
Sertçe yere çarptı:
"Narın dışı serttir,
Ama içi yüzlerce yürektir!
Ali'nin kılıcı da öyleydi,
Zulme vurur, mazluma kalkmazdı!"

Sonra bir güvercin uçurdu,
Kanaında "Ene'l-Hak" yazılıydı:
"Ali'yi anlamak istersen,
Önce kendi yüreğindeki Hakk'ı bil!"

Dediler: "Ali öldü mü?"
Kemter Abdal güldü:
"Ölen bedendir,
Ali bir aşk çerağıdır, sönmez!"

"Peki, şimdi nerede?" diye sordular.
O, bir avuç toprak attı havaya:
"Her zerresinde bir Ali var,
Toprak olanı Hakk'a ulaştı!"
Son Nefes:

"Duvarlara yazmayın Ali'yi,
Kendi gönlünüze yazın!
Çünkü Ali,
Dara duranların yanındadır!"

Kemter Abdal

Altın Çarpıklık

Beyaz Saray'ın bodrumunda
Bir çocuk iskeleti büyütüyor saçlarını
Her telinde bir mülteci gemisi sallanıyor
Sen ise tırnaklarını kesiyorsun
Kırpıntıları borsaya düşüyor

Ey altın yaldızlı siyaset maymunu!
Göbeğindeki yağ katmanları
Dünya haritası gibi
Gazze şeridi kanla şişiyor
Ukrayna morarıyor
Senin terliklerin ise
Suriyeli çocukların dişlerinden yapılma

Saçların elektrik telleri
Her tarandığında
Meksika sınırında
Bir bebek düşüyor ters dönmüş gökyüzüne

O ünlü kravatın
Aslında boğulmuş bir muhabirin
Son nefesinde çıkardığı kırmızı balon
Patladı patlayacak

Yüzündeki turuncu boya
Düşman ülkelerden çalınmış
Güneşlerin son damlaları
Her sabah yeniden sürüyorsun
Çünkü soldukça
Kulaklarından çürük mantarlar fışkırıyor

Ellerin ah o ellerin!
Sağ elinde Exxon'un petrol kusuğu
Sol elinde Facebook'un veri cesedi
Parmak uçların ise
Kürtaj kliniklerinden sızan
Dondurulmuş hayaller

Sen konuştukça
Beyaz Saray'ın duvarları
Erimeye başlıyor
Akan boya altından
Çingene mezarları çıkıyor

Bir gün
O saçların tamamen beyazladığında
Anlayacaksın:
Beyazlık senin değil
Üzerine sinmiş
Bütün mazlumların
Donmuş çığlıklarıymış

Kemter Abdal

Arayış

Hakikat içinde divâne oldum,
Dönüp durdum pervâne oldum.
Süleyman sarayıydım, vîrâne oldum,
Zamanın içinde hiç oldum gittim.

Mânâ içinde mânâ aradım,
Sırrın içinde sırrı aradım.
Onulmaz derdime dermân aradım,
Karanlık içinde göz oldum gittim.

Yokun içinde varı aradım,
Vîrânelerde bülbül aradım.
Çıkamaz yollarda kendimi aradım,
Yalanın içinde dil oldum gittim.

Kanatsız bir kuş idim, uçtum,
Dost başına gül oldum düştüm.
Yâkub'u ağlatan el oldum durdum,
Kenan iline yol oldum gittim.

Delicedir Kemter Abdal, delice,
Arama her şeyi, arama hiç de.
Aradığın ne varsa birde,
Bir iken, çok oldum gittim.

Kemter Abdal

Aşk Ateşinde

Dostun sofrasında buldum kendimi,
Bir nokta idim evvelde, bir küre oldum.
Hakikat meydanında söndüm de, yandım,
Küllerimden şimdi bir güneş doğdu!

Meydan-ı aşkta serdim postumu,
Can چراغını yaktım dostumu,
"Ene'l-Hak" dedim, kırdım bastımı,
Nefsimi boğazladım bir gece vakti...

Kırklar meclisinde böldüler beni,
Üzüm tanesi ettiler beni
Şarab-ı ezelden içtim bir damla,
Taştım, coştum da, mestane oldum!

Sekahüm şerbetin sunarken eli,
Gördüm ayakta durmuş Ali'yi,
Bir nefesle dünya döndü zeytunu
Hakikat sesi oldum da, sustum!

Dara durdum dara, dar-ı Mansur'da,
Tiğ gibi çekildim aşkın derdinde,
Yunus deryasında boğuldum şimdi,
Hacı Bektaş eteğinde canımı verdim!

Dönmezem artık eski halime,
Kandırdı beni bu aşkın alem-i...
Bir külah taktım dertli başıma,
Hem dervişim, hem sultanım şimdi!

Kemter Abdal

Aşk Meydanında Bir Can

Ezelden var idi o, bir gizli sırdı billah,
Ne yer ne gök var iken, Aşk idi anılan Şah.
"Kün!" emri Aşk'tan geldi, coştı cümle bir dergâh,
Ey Aşk, ey Aşk, Sultanım Aşk
Sensin derde dermanım Aşk.

Sen estirdin yelleri, bulutları sen sürdün,
Sen açtırdın gülleri, bülbülleri sen gördün.
Gönül dağın erittin, ariflere yol verdin,
Ey Aşk, ey Aşk, Sultanım Aşk
Sensin derde dermanım Aşk.

Bir ateş oldun düştün, bu viran gönül haneme,
Pervaneyim şavkına, döndüm durdum divane.
Mecnun'u sen eyledin, düşürdün aşk-ı Leylâ'ne,
Ey Aşk, ey Aşk, Sultanım Aşk
Sensin derde dermanım Aşk.

Ne deftere ne kitaba, sığar senin hikmetin,
Her zerrede sen varsın, bilinmez mi kıymetin?
Kim ki sana kul oldu, buldu sonsuz izzetin,
Ey Aşk, ey Aşk, Sultanım Aşk
Sensin derde dermanım Aşk.

Bu Âciz kul kapında, secde eyler, niyazda,
Sensiz geçen her lahza, bir karadır ayazda.
Senden özge bir sevda, tutmam artık bu özde,
Ey Aşk, ey Aşk, Sultanım Aşk
Sensin derde dermanım Aşk.

Kemter Abdal

Aşk Nefesinin Sırrı

Selâm olsun cân içre cânâ sızdıran söze,
"Selâmu'llâh" deyip, gönül kurduran söze.
Âşkın nefesi, Hakk'ın nefhasından,
Meydan-ı aşkta, dem sunan pîrân söze.

Bir "Hû" çekildi, dört kapı sarsıldı,
Melâmî sırrı, zâhir perdesin yırtıp attı.
Kırk makamın özü, bir damla mey'de durdu,
Edeb'le içen, kendini Hak'ta buldu.

Bektaşî dolusun sunan el, edeb'le titrer,
Melâmî bakışı, sûreti deler geçer.
"Sır küpü" derler, zahmetle yüklenene,
Aşk ateşinde pişmeyen, sırrı n'eyler?

Gülbang-i Muhammedî, Nefes-i Ali'dir bu söz,
Âşkın nefesi, cân kulağın aç, işit bir Hû!
Zâhirin şerbeti, bâtının dolu mey'i,
İçen Ârif, bilir: Varlık O'dur, O'dur varlık, hep Bir'i.

Dört Kapı'dan geçip, Kırk Makam'a erende,
Melâmî sıfat, Bektaşî edeb olur tende.
Âşkın nefesi, sırlı küpten dökülen,
Vahdet şarabıdır, içen dâim Hû'da kalanda!

Kemter Abdal

Aşkın Narıyla Yandım

Bendeki sevdıyla yanan mı yoktur,
Gönlümde tutuşan nar derindedir.
Aşkınla kül oldum, dumanım yoktur,
Sinem'de kaynayan zar derindedir.

Ne bir visal buldum ne bir devadır,
Gözyaşım dindi sandım, yine revadır.
Şensiz geçen ömür sanki bir yadır,
Ömrümde uzayan ar derindedir.

Ne bir haber saldın ne bir merhaban,
Umutsuz bekler oldum, ey can-ı canan.
Sensiz geçen her an bana bir zindan,
Ruhumda çalınan tar derindedir.

Kemter Abdal gibi, yollarda kalan,
Aşkınla sersefil, perişan olan.
Dermanım sensin, dertlere derman,
Kalbimde dinmeyen kar derindedir.

Kemter Abdal

Aşkın Sesi Düldül'ün Nalında

Yedi suret sırrı, gönülde nişan,
Her beyit bir yıldız, aşk ile üryan.
Asıl gizem saklı, o demir naldan,
Düldül'ün nefesi, cana can katan.

Ne harfin karası, ne sözün manası,
Bir başka âlemin, aşkın binası.
Demirden yükselen, ilahi fısıltı,
Dinle ey âşık can, bulasın vasfı.

Nice derviş arar, nice sufi yanar,
Asıl aşkın sesi, o naldan sunar.
Gönül ver o sese, ruhun uyandır,
Sır perdesi kalkar, kalmaz gümanlar.

Ne Tebriz'in külü, ne Mısır'ın taşı,
Ne Dersim'in dağı, verir bu aş.
Aşkın kaynağı orda, sırrın yoldaşı,
Düldül'ün nalinde, ezelin naşı.

Kemter Abdal eyler, bu aşkı beyan,
Nalın sesindedir, sırr-ı nihân.
Dinle ey can kulağı, ol sırra ayân,
Düldül'ün aşkıyla, bulasın seyran.

Kemter Abdal

Aşkın Varlığı

Varlığın sırrına erdim derinden,
Allah'ın nuruyla doldu cism ü ten.
"Var oldum O'ndan" bu aşkın sesi,
Fani benliğimden geçtim ezelden.

Gönlümde bir umman, coşkun ve deli,
Aşkınla yeşerdi ruhumun yeri.
Her zerrede bir sır, her anda bir hal,
Sonsuzluğa açtım kalbimin yeli.

Ne dünya ne ukba, bir tek sen varsın,
Bir nida ki derunu bende yankısın.
Yoklukta varlığı buldum sayende,
Vahdet deryasında kaybolsun canım.

Ey aşkın sahibi, ey cananın canı,
Senden gayrı yoktur bu gönlün fermanı.
Kemter kulun oldum, divan durdum,
Lütfunla bezensin ömrüm baharı.

Kemter Abdal oldum, aşkınla yandım,
Benliğimden sıyrılıp kapına dayandım.
Bu fani dünyada bir hiçim ancak,
Seninle var oldum, sende kayboldum.

Kemter Abdal

Baba Erenler Meyhordur

Hakikat meydanına vardım geçende,
Gördüm ki sohbetin kânı meyhane.
Baba Erenler'in elinde câmı,
İçenler mest olur, olur dîvâne!

□Sorma bizim meyimizin rengini,
Kızıl deryâdır coşar cûş eder.
İçen ârif olur, bilir sırrını,
Hak'tan içre Hak'tır, demler dem eder.

□Sâkîdir mürşidim, sunar elinden,
Bir yudumcuk içtim, döndü serimden.
Dünya malı geçer, gamı gönülden,
Meyhane-i aşkta buldum vatanı!

□Demedim mi size candan, yürekten?
Bu mey, sudan değil, Hû'dan ıraktan!
Can gözünü açtı bir damla şaraptan,
Erenler meyhöru, sırlar sultanı!

□Gerçek meyhaneye giren bilir ki,
Mey, la'l eyler dili, gider her gamı.
Baba Erenler'dir bu demin sâkîsi,
Hacı Bektaş Veli'dir ulu pîrimiz!
Meylimiz onadır, niyazımız ona...

Kemter Abdal

Bedrettin

Gün geldi, hak rüzgârı esti de,
Savruldu dünyanın tozu dumanı.
O vakitte durgun sular köpürdü,
Yıkıldı yezidin bendi, barajı.

Varıp da göklere semaha durdu,
Kırıldı kubbenin temeli taşı.
Adı şan oldu da tarihe kaldı,
Kayboldu zamanın dünü yarını.

Çekilip de Karaburun'da şaha kalktılar,
Bozuldu zalimin çarkı düzeni.
Bedrettin yiğitlerin kanını döktüler,
Sarstı yeri göğü figanı, ahı.

Kemter Abdal bakıp bakıp ağladı,
Bu dava da böyle mahşere kaldı.
İçi eridi, ruhu sızladı,
Yüreğini kapladı derdi tasası.

Kemter Abdal

Bedrettin'in Son Ekmeği

Toprak silahsız bir orduyu bekler,
Buğday taneleri sırrını dizer.
Biz ki açlığın kitabını yazdık,
Ekmeğin kıyametini gördük.

Bir ağaçtık, kökümüzde sultanlar,
Yapraklarımız hükmü dağıttı.
Şimdi darağacına uzanan dallar,
Tohumları özgürlüğe çattı.

Deniz bile tuzunu yitirdi,
Balıklar halka oldu yüzünde.
"Yarin yanağından gayrı her şey ortak" dedik,
Kan bile paylaşıldı avuçlarında.

Kemter Abdal

Benidim

Âdem'i yerlere çalan,
Kâbil olup cana kıyan,
Nûh'a da biat etmeyen,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Yûsuf'u kuyuya atan,
İsâ'yı çarmıha geren,
Tûr'da şimşek balkıyan,
Benidim,
Benidim dost benidim.

İsmâil'i kurban eden,
Uhud'da da taşı atan,
Kerbelâ'da kılıç çalan,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Yere göğsüne ateş salan,
Mansûr'un derisini yüzen,
Pir Sultan'a da gülü atan,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Hem ummâna âsâ çalan,
Hem ummânda yitip giden,
Bin kılıkta geçip giden,
Benidim,
Benidim dost benidim.

Kemter Abdal

Beş Köşe Yıldız

Gökte beş köşe bir nur parıldar,
Her köşesi gönül sırrın fısıldar.
Şaşkın gözlerle âleme bakan,
Hakk'ı arar durur, derdiyle yanan.

Evvel Muhammed Mustafa bir nurdu,
Âlemlere rahmet, gönlü sürurdu.
Sünnet-i seniyye Hakk'a rehberdi,
Aşk ehlin kalbine nuru bahşetti.

İkinci köşe Ali'nin nuru,
Gönüllere ektigi iman tohumu
"En-el Hak" sesli Mansur'dur aşık,
Hakk'a giden yolda yanan bir ışıık.

Üçüncü köşe Fatıma Anamız,
Şefkatiyle sardı, canı canımız
Erenlerin nesli pâk ü temizdir,
Aşkın ateşiyle pişti özümüz.

Dördüncü köşe Hasan nur yüzlü,
Medine'de zehirlendi, gönlü hüznü.
İmamlar serveri, âlem sultanı,
Aşk yolunda çekti çetin hicranı.

Beşinci köşe Hüseyin kanı,
Hakk uğruna döküldü revanı.
Zalime boyun eğmedi hiç,
Aşkın harında yazdı destanı.

Bu beş köşe bir nurdur özde,
Hakikat esintisi eser bu izde.
İnsan Hakk'ı ruhunda arar,
Açılır gözler, sır âşikâr gezer.

Kemter Abdal gibi düşeriz yola,
Aşkın ateşiyle yanarız sacda.
Çolpan ışığı aydınlatır yolumu,
Kavuşurum elbet Hakk'ın nuruna.

Kemter Abdal

Bin Yıllık Hasret

Otuz beş bahar, sanki bin yıldır,
Yollarında gözlerim yaş ile doldu.
O köyün dağlarını duman mı aldı?
Ben de gurbet elde kar boran oldum.

Yaralı gönlümde dinmez bir sızı,
Unuttun sanırım baharımızı.
O eski yollar da yabancı şimdi,
Gözlerim arar bir tanıdık izi.

Dağlarında şimdi kar boran oldum,
Yürekte dinmeyen bir acı gibi.
Çocukluğun o şen kahkahası,
Şimdi sessizliğe karışmış gibi.

O çeşme başında verdiğin sözler,
Hangi rüzgarlara karıştı gider?
O sevda çiçeği soldu mu acep?
Benim de ömrüm gurbette biter.

Yollarında şimdi kar boran oldum,
Yüreğim üşüdü, kalbimde elem.
Bu bahar geldim de ne buldum sanki?
Geçen yıllar benden aldı bir şeyler.

Kemter Abdal eyler, bu hasret uzun,
Sanki bu ömrün baharı hüznün...
O köyün toprağı bir hayal oldu,
Gözyaşı dinmedi, sel olup aktı.

Kemter Abdal

Bir Abdal'ın Vasiyeti

Kırk gece kırk gündüz çilemden artakalan,
Kırk yara, kırk dua, kırk sır saklı hırkam.
Her yama bir ömür, her dikiş bir ah;
Yenimde Kerbelâ, kolumda Yezid'e lanet.

Bir yama: Bir kış gecesi, kapıya bırakılan ekmek,
Bir yama: Yolcuya verilen soğuk su.
Bir yama: Zalimin yüzüne atılan tokat,
En ortadaki yara: Aşkın kılıcıyla delindi

Hünkâr dedi: "Bu hırka, kırk kapılı şehir;
Her yama bir menzil, her yırtık bir iz."
Fabrika dumanına inat, eskimeyen bir ömür,
Tozunu silkeledim, giydim yine bugün.

Ey marka düşkün, ey filtrelenmiş yüzler!
Siz kaç paraya satarsınız ruhunuzu?
Benim hırkam kırk pare, ama içi âlemler,
Altın işlemeli cübbeniz boş cebiniz kadar.

Kemter Abdal'ın vasiyetidir;

Bir gün ölürsem, hırkamı mezar taşıma asın,
Üstüne yazın: "Burada bir hiç yatar!"
Kırk yamalı hırkam, kırk kitaba bedel,
Çünkü her yaması Hakk'a giden bir yol.

Kemter Abdal

Bir Nokta

Bir zerrede gizlendi bu arş-ı âlem,
Bir nefeste eridi binlerce âdem.
Bir anın içinde geçti asırlar,
Bir bakışta kaldı bu cümle esrar.

Bir saniyede durdu dehre-i devran,
Bir solukta tükendi bu ömr-ü cihan.
Bir noktada toplandı kırk erin sırrı,
Bir damlada dondu aşkın o nehri.

Bir aynada göründü bu cümle eşya,
Bir tende gizlendi Hakk'ın o aşkı.
Bir adımda silindi bu varlık name,
Bir dizede eridi zahirle bâtın.

Bir "Hû" çekildi, döndü bu devran,
Bir seste billurlaştı sırr-ı Yazdan.
Bir damla suda boğuldu umman,
Bir noktada kayboldu koca kâinat.

Bir noktada yok oldu bütün bu zaman,
Varlık dediğin bir hayal, figân
Şen de bir noktada erirsin elbet,
Âlemler dönerken "an"ın etrafında.

Kemter Abdal

Bir Sır Aşikar Oldu

Bir sır aşikâr oldu bu gece gönlüme,
Döküldü yıldızlar sırra yol olmuş.
Zaman durdu, âlem sustu,
Hakikat bir gül gibi açıldı avuçlarımda.

Dedim: "Ey sır, sen misin Hakk'ın elçisi?"
Güldü: "Ben ne elçiyim ne de yabancı,
Senin aynandaki silüetimin,
Kendini bilen bu sırrı bulur!"

Kemter'im bu sırrı yazdı defterine:
"Aşık ol ki sırlar sana ayan olsun,
Ölmeden önce öl ki,
Bu gece gönlüne doğan sır hiç solmasın!"

Kemter Abdal

Birlikte Çokluk, Çoklukta Birlik

Aşkın nuruyla yoğruldu bu cihan,
Bir Kaynak'tan çıktı, sayısız nihan.
Her zerrede bir mana, bir gizli sultan,
Çoklukta vahdeti seyret ey canan.

Her çiçekte bir koku, her seste bir dem,
Ayrı görünürüz, lakin özde bir em.
Nefsin karanlığı perde çeker göze,
Hakikati göremez düşer bin nazara.

Çokluk bir zenginlik, âlemin yüzünde,
Her farklılık bir nakış, o birin özünde.
Hoşgörüyle bakalım, sevgiyle eriyelim,
Birlikte var oluruz, ebedi diyelim.

Ey gönül gözü açık, dinle bu sözü,
Ayrılık gayrılık yakar közü.
Vahdet deryasına dalalım hepimiz,
Birlikte bulalım Hakk'ın yüzünü.

Kemter Abdal eydür, bu sırrı cana,
Birlikte çokluktur, derman bu derde.
Çoklukta birliği anla derinden,
Hakikate varasın, gönül evinden.

Kemter Abdal

Bolu'da 78 Yanan Çocukluğum

Burası çıkışı mühürlü bir rüya
Her odada bir masal eksik şimdi
Yetmiş sekiz giden var dediler
Yetmiş sekiz gelmeyen telefon

Tavanla zemin arasında sıkışmış
Son nefeslerin matematiğini yapıyoruz
Bir kız çocuğunun kavrulmuş saç tokası
Hâlâ sayıyor: Bir, iki, üç...

Otel değil bu ihmalin katedrali
Her katta bir bakanın imzası yanıyor
Yangın merdivenleri rüşvetle örülmüş
Asansörler cehennemi taşıyan sandık

Yetmiş sekiz çocuk sesi
Yetmiş sekiz eksik nüfus cüzdanı
Ve bir soru:
Hangi devlet bu kadar
Yalnız bırakabilir evlatlarını?

Anneler kurşun eritiyor avuçlarında
Babalar tütüyor göz çukurlarında
Bolu değil bu artık
Yeryüzünün ilk katı

Unutmayın!
Her rapor bir yalan
Her soruşturma bir komedi
Ama yetmiş sekiz meşale
Sönmeyecek sokaklarınızda!

Kemter Abdal

Boyalı Askerler ve Gökkuşığı Sapanı

Babamın bıyıkları
sabun köpüğünden kuleler
Dağıldı radyo haberinde
Kulaklarımdan süzülen
Kurşun eriyiği askerler
Teneke kutuda uyuyorlardı dün.
Sokakta kavga çıkaran
Gökkuşağından bir sapan buldum:
Lastiği güneş ışını
Taşları yıldız tozu
Fırlattım cama
Kırılan yerden
Kırmızı balıklar
Yüzgeç yerine kanat takıp uçu.
Annem
Çamaşır ipindeki bulutları
Ütülemeye çalışıyor
Buhar olup gidiyor ellerinde
Islak gölgeler
Yere düşüp karıncalara
Sığınak oluyor.
Kardeşim
Kumdan kalenin burcuna
Bir böcek miğferi astı
İçinde minik yeşil bir ordu:
Ateşböceği tankları
Yusufçuk helikopterleri
Uğuldayarak geçiyor
Papatya tarlasının üstünden.
Ben
Kırık camlardan balık tutuyorum
Avuçlarımda parıldayan
Gümüş pul yerine
Sessiz harfler çıkıyor ağlardan:
"Barış" diye yazıyorlar
Ama heceler
Kelebek kanadı gibi
Rüzgârda dağılıyor.
Akşam
Yastığımın altında sakladım
Son kalan mavi boyayı:
Yarın bütün bulutlara
Çiçek resimleri çizeceğim
Ta ki gök
Gül kokulu mürekkeple
Ağlamayı unutana dek...

Kemter Abdal

Börklüce

Kesile de dedem sultan kesile,
Hak söyleyen dillerimiz kesile.
Bir vakitte akan sular durula,
Şol devranda duyula adımız bizim.

Vurula da dedem sultan vurula,
O eğilmez başlarımız vurula.
Gün olur da güllerimiz derile,
Kıldan incedir boynumuz bizim.

Çekile de dedem sultan çekile,
Mert gövdemiz daru bente çekile.
An olur da kanlarımız kuruya,
Bedene dar gelir ruhumuz bizim.

Yüzüle de dedem sultan yüzüle,
Yare değen tenlerimiz yüzüle.
Gün gele de dertlerimiz biline,
Mansur'dan iyidir halimiz bizim.

Erişe de dedem sultan erişe,
Zorda kaldı Kemter Abdal erişe.
Gün ola da gözün yaşı durula,
Divana kala davamız bizim.

Kemter Abdal

Canı Sattım da Geldim

Aşkın meydanında bir can doğurdum,
Hakk'ın nazarıyla gönlüm yoğurdum.
"Ene'l-Hak" sırrına erip duruldum,
Bu canı aşka sattım da geldim.

Çile çarkında döndüm bin gece,
Katlandım cefaya, silindi hece.
Mürşidin eşiğinde bir türab oldum,
Bu canı Hakk yolunda sattım da geldim.

Ali'nin ceminde bülbüller öter,
Hüseyin'in susuzluğu sineme çöker.
Kırklar'ın şerbeti canıma değer,
Bu canı Şah-ı Merdan'a sattım da geldim.

Zülfikâr'ın kahrı bağrımda gül oldu,
Nefsimin zindanı yıkılıp yel oldu.
Vahdet denizine daldım, gönlüm kul oldu,
Bu canı vuslata sattım da geldim.

Kemter Abdal

Cehennem Bahçesinde Bir Tohum

Bir dane düştü nar bahçesine,
"Ben ateşim" dedi, yandı samûr!
Toprak sustu, zaman durdu,
Kâinat bu söze secde etti...

Büyüdükçe büküldü gövdesi,
Her halkasında bir "yok" bir "var"!
Kabuğu çatladı sırrı döküldü:
"Varlık, yokluğun libâsıdır" dedi.

Her dalında bir başka benlik:
Biri Dâr'da Mansûr,
Biri Tebriz'de Şems,
Biri Kerbelâ'da Hüseyn...
Rûzgâr sordu:
"Hangisi hakiki?"

Düşen her yaprak bir mushaf oldu,
Okudum satır satır:
"Ölümüm dirilişimdir" yazıyordu,
"Yüzölüşüm hırkamdır!"

Taç yapraklar açıldığı dem,
Gördüm ki her renk - bir "lâ mekân",
Her rayiha - bir "Ene'l-Hak"!
Arılar değil - ervah kondu üstüne...

Çürüdü gitti cismi,
Çekirdek fısıldadı:
"Dönüp geleceğim,
Başka bir ateş bahçesinde,
Başka bir Bektâş elinde...
Çünkü hakikat,
Ölümsüzlük değil,
Bin kere ölmektir!"

Kemter Abdal

Cıngan'ın Melameti

Hor bakan gözlerin kahpesiyiz biz,
Çadır kurduk diye taşlar üstüne.
Kovulsa da tenimiz, gönül şehrimiz
Kuruludur Hakk'ın başlar üstüne.

Ne kılıcın ucu ne sermayemiz,
Sırtımızdaki mintan, yaman kışımız.
Yolumuzu soran, bulsun yüzümüz,
Güneşe çevirdik, yanağımız toz.

Bize derler "düşkün", "avare", "işsiz",
"Hamdüsena etmez", "duayı bilmez."
Yokluk çanağına koyduk secdemiz,
Hakk divanında boynu büküğüz.

Soframızdaki soğana şükür ederiz,
Görünürüz aç, âmâ toktur gönlümüz.
Kimimiz kalaycı, çengi kimimiz,
Her iş bir zikir, Hakk ile biriz.

Bektaşî sırrıdır, yüze vurulmaz,
Aşk ile yanana, soğuk durulmaz.
Melâmet bizim liba, giysimiz,
Görünürde kusurlu, özde arıyız.

Dışlanmışız diye gam yemeyiz biz,
Zira en güzel mabet, insan kalbidir.
Kınayanın kınaması, bize dermandır,
Melâmet hırkamız, bize fermandır.

Kemter Abdal'ım söylemiş, erenler demiş:
"Gözdeki pası sil, kimseyi görme hor!
Çingene'si, Acem'i, Rum'u hep bir;
Hepsi bir ummanın damlalarıdır."

Kemter Abdal

Cihatçı Softa

Ey cihatçı softa! Sen Müslümanı tekfir edip vururken,
Göklerden İsrail bombaları yağıyordu!
Ne acıdır ki senin her "kâfir" narân,
Siyon'un ekmeğine bal sürüyordu!

Müslüman sorar: "Bu nasıl iman, bu nasıl cihat?
Bir yanda kardeş kanı, öte yanda Siyon'a muhabbet...
Sen Medine'nin evlatlarını kurşunlarken,
Tel Aviv'de şampanyalar patlıyordu,
Haberin var mı?"

Selefi kılıcın Halep'te, Musul'da, Yemen'de kan kusturdu,
Ama Gazze'yi ezen F-16'lara fetva bile yazmadı!
Demek ki senin cihadın coğrafyaya göre değişir,
Petrol haritasına göre kılıcını salladın!

Ey ikiyüzlü müfteri! Dinin parayla mı satıldı?
"Tekfir" ettiğin her masum cana yazık değil mi?
Siyon'un güvenliği söz konusu olunca,
Cübbeni BP ve Exxon'un çamuruyla doldurdun!

Kemter Abdal der ki: "Gerçek iman mazlumun yanıdır, zulme karşı durmaktır şanı
insanın!"
Sen ise hem Müslümanı katlettin hem de
Celladına kılıcını uzattın !

Suriye'de "Allahu Ekber" diyen çocukları vurdun,
Tamda Siyonist tanklar Mescid-i Aksa'dayken,
Cübben petrole bulanmış, dilin lal kesilmiş,
Washington'da koltuk kapmaktaydın sessizce!

Ey ihanetin kılıcı! Tarih seni yazacak:
Hem Müslümanı tekfir edip kıydın,
Hem de Siyon'un katliamına yoldaş oldun!
Aşkın meşalesi bir gün zulmünü yakacak!

Kemter Abdal

"Çarıklı Zamanlarda"

Ben Kemter'im,
Cebimde dert, sırtımda eski kilim;
Metroda bilet soran gözler:
"Ücret ne kadar?"
Dedim: "Bir tebessüm yeter!
Kâbe'ye gidiyorsan
Yol parasız da olur..."

Ofiste patron:
"Bu rapor neden gecikti?"
Uzattım boş kâğıdı —
Üstünde bir karınca semâ ediyordu.
"İşte hakikat raporu!" dedim,
"Satırlara sığmayan
Öz'ü görebilene..."

Dediler: "Dünya döner para için!"
Çıkardım cepten topacımı;
Döndürdüm kaldırımda:
"Gördünüz mü?
Asıl dönen şey
İçinde hiçbir şey olmayandır!"

Gece vakti,
Bilgisayar ekranı mavi ışık;
Şordum: "Hû çeken kim?"
İçimden bir ses:
"Kemter olan,
'Error 404: Ego not found' yazısında
Huzur bulur!"

Kemter Abdal

Çayın Dibi

"Çayın Dibi"

Çayın dibinde kalan şeker,
Sıcaklığını yitirmiş sohbetler,
Bir de küflenmiş iki kelam:
"Öderim" demiştin, "Ödeyemem" kalmış.

İmza: Kırık Dişli Tanık

"Bozuk Saat"

Tamirci dükkânında asılı:
İki yalan, bir doğruyu gösteriyor.
En çok da durduğu zaman
Hakikati vuruyor.

İmza: Zamanın Çırağı

"İşten Çıkarılma Belgesi"

Üç nüsha çoğaltılmış:
Biri patrona, biri SGK'ya,
Bir de çocuğun beslenme çantasına
"Babam artiz oldu" diye konmuş.

İmza: İmzasız Mühür

"Kaldırım Mühendisi"

Yamuk kaldırım taşını
Tam da ayağımın takılacağı yere
Koymuşlar.
Ne tesadüf:
Şehrin en düzgün işi bu.

İmza: Topal İsyankar

"Manavın Matematiği"

Bir kilo domatesin içine
İki çürük, üç ezik,
Beş tane de "idare eder" koyup,
"Hepsi taze" diye tartıyorlar.
Buna halk arasında
"Pazarlık payı" deniyor.

İmza: Terazinin Sol Kefesi

Kemter Abdal

Çoban Dede'nin Sözü

Kantarma'nın eteğinde, bir taş yükselir yüce,
Çoban Dede'nin sırrı, fısıldanır her gece.
Harunuşığı toprağı, ahde vefasızlığa şahit,
Bir çobanın sözü, nefesine nasıl esir oldu, ibretlik bir kayıt.

Yazdı bir zamanlar, yer gök yanarken kor,
Sürü susuz, dili damağına yapışmış, haliyse zor.
"Ey Rabb'im," dedi, "bir pınar fişkirt bu dağdan,
Yedi besili koç kurbanım olsun, kurtar bu dardan!"

Mucize oldu, su aktı buz gibi, billurdan,
Koyunlar kana kana içti, can geldi yorgun candan.
Lakin gözü döndü çobanın, cimrilik vurdu pranga,
Yedi koç yerine, yedi bakır attı, nefsinle kavga.

Gök gürledi o an, yedi şimşek indi dağa,
Çoban, sürüsüyle birlikte, taşa kesti o çağ.
Şimdi bir heykel gibi durur, ahde vefasızlık anıtı,
Sözünde durmayanının ruhu, sonsuz bir ağıtı.

Söz canın mühürü, der ozan Battal Baba,
Mührünü sahte basan, kendine eder cefa.
Sisyphus'un kayası, yalanın ağırlığı yükler,
Karma prangası olur, sözünden dönen inler.

Eline, diline, beline sahip ol der düstur,
Bozulursa üçleme, ruhun karanlığa sustur.
Çoban Dede gölgesi, uzun uzun düşer,
Kendi ruhunda donmuşluğun ağırlığını gösterir.

Kemter Abdal

Çöl Sevgisi

Kum işte. Sarı sarı.
Bazen de kahverengi.
Üstünde yürürsün. Ayakların batar.
Terlersin. Susarsın.
Ama güzeldir çöl.
Geniş geniştir.
Kimse karışmaz sana.
İstedğin gibi bakarsın gökyüzüne.
Yıldızlar da daha parlak sanki.
Bir de kaktüsler var.
Dikenli dikenli.
Ama çiçek açarlar bazen.
Sarı, pembe, kırmızı.
Hayata tutunmak gibi.
Çöl böyle bir şey.
Ne denir ki başka?
Belki de seveni vardır.
Garip değil ya.
Herkes sever mi ki denizi?

Kemter Abdal

Çöp Orucu

Niyet: "Bism-i Şah! Bugün, çarşının taze ekmeğine değil, çöp konteynerindeki nimete talibim!"

Şüre: Üç gün (Birinci gün plastik, ikinci gün organik, üçüncü gün tehlikeli atık)

İftar: Market artığı, son kullanma tarihi geçmiş bir yoğurt

Sahur: Sokak kedisinin bıraktığı balık kılçığı

"Hacı Bektaş ne diyordu? 'Eline, beline, diline sahip ol!' Peki ya çöpüne? Çöpe attığın her şey, aslında kendinden kopardığın bir parçadır!"

Kırılmış Şişe: "Dünyanın en saf camı" (Zira kimse yalan söylemek için yere şişe atmaz.)

Islak Mendil: "Kadın gözyaşlarının kurumuş hali"

Köpek Tasması: "Sahiplenme gururunun enkazı"

Çocuk Bezi: "İnsanlığın ilk kiblesi"

Dönüşüm konteyneri etrafında üç tur dönüş

Eller havada (Allah yazısı değil, geri dönüşüm logosu çizerek)

Adımlar geri geri (Tüketim çılgınlığına ters yürüyüş)

Son duruş: Yüksek sesle "Ben çöp değilim!" diye bağırmak

Plastik Kapaklar: Her biri bir dervişin sikkesi

Yemek Artıkları: Mevlevi ayinindeki simidin dünyevi hali

Kırık Ayna: Cenab-ı Hakk'ın parçalanmış yansıması

Metroda yerden topladığın sakızı çiğnemek

Atık su içerken "Ya Hızır!" demek

Dumpster diving yaparken tevhid getirmek

"Yâ Rab! Ben ki Starbucks bardağında kalan son damlaya talibim, çöp kamyonunun sesini ilahi ney bilenim, dünyanın en hakiki orucu tokken bile aç gezmektir! Hû!"

Kemter Abdal

Değeri Biçilemeyen Dert

Gök yarılıp dolu yağmurlar yağsa,
Zelzeleler olup ummanlar taşsa,
Sular köpürüp de bentler yıkılsa,
Bağrımda yanan ateşi söndüremezsin.

Lokman hekim olup karşıma gelsen,
Bin çiçekten devâ bulup getirsen,
Âb-ı hayat olup içime aksan,
Ruhumda sızıyı dindiremezsin.

Mecnun olup sahraları dolaşsan,
Yûnus olup bir kapıya kul olsan,
Bin şairin dili ile konuşsan,
Gönlüme değecek söz bulamazsın.

Kârûn olup çil çil paralar saysan,
Ayağım altına atlası sersen,
Basra'yı Bağdat'ı elime versen,
Bu derde bir paha hiç biçemezsin.

Kemter Abdal

Dertleri Derman Eyledik

Derdi derman eyledik, billâh bu sırra erdik,
Aşkın ateşine yandık, bir kâmil menzile yürüdük.
Dikenlerde gül bitirdik, kahrında lütfunu gördük,
Mürşid-i kâmilin elinden, ab-ı hayatı içtik.

Dert bizim bahçemiz idi, her gam bir gül verdi bize,
Sabır tohumu ektik, yeşerttik ummanlarca öze.
Belâdan şerbet içtik, Hakk'tan gelen her söze,
Zulmeti nur eyledik, getirdik dağları dize.

Kadehimiz gam dolu, meyimiz hikmet idi,
Sâki-i ezel elinden, her damlası izzet idi.
Yolumuz uzun, menzilimiz tâ Lev-i Mahfuz idi,
"Ene'l-Hakk" sırrınca, Hakk ile hemdem olduk..

Düştükse kalktık erenler, gönül evimiz süpürdük,
Gam defterin dürdük, teslimiyetle güldük.
Menzil-i kâmilde şimdi, Hakk'ın cemâlin süpürdük,
Kemter Abdal'ım, bu sırra âşık-ı sadık erdik!

Kemter Abdal

Dost Hasreti

Dostun cemâli sineme nakış,
Gönül hasretiyle yanar dururum.
Aşkın deryasında bir garip balık,
Sahile hasretle kanar dururum.

Gözlerim yollarda, kulağım seste,
Dostun nefesiyle bulurum deste.
Aşkın ateşiyle yandım ben işte,
Dostun hasretiyle döner dururum.

Hacı Bektaş Veli, gönül sultanı,
Aşkınla coşarım, diner figanı.
Yürekte açtı hasretin hanı,
Dostun hasretiyle dolar dururum.

Dostun sözleri, gönlüme şifa,
Aşkınla eririm, oldum bir sefa.
Hasretinle yandım, çektim çok cefa,
Dostun hasretiyle ağlar dururum.

Dostun cemâli, gönlümün nuru,
Aşkınla yanarım, buldum huzuru.
Hasretinle geçiyor, ömrümün yarı,
Dostun hasretiyle yazar dururum.

Kemter Abdal'ım, düşmüşüm dara,
Dermanım sensin, gel yetiş yâra.
Aşkınla yanarken, oldum avare,
Dostun hasretiyle solar dururum.

Kemter Abdal

Durmak

Beton dağlar arasında kayboldum,
Nefsimin metrolarında inip çıktım.
Dedim: "Hak nerede?"
Bir çınar fısıldadı:
"Dur da gör,
Sen taşın içindeki mermer misin?
Yoksa mermerin içindeki taş mı?"

Dört kapıyı aradım gökdelenlerde,
Asansörler iner çıkar "illâ" demeden.
Bir derviş elinde simit,
Gülerek sordu:
"Kaç kat yükselirsin
Kendi bodrumundan kurtulmadan?"

Ekranlarda binbir yüz,
"Ben" deyip duran öz.
Tıkandım dijital nefeste,
Bir çocuk attı taşı cam ekrana:
"Kırılınca gördüm
Senin yansıman BEN' imiş aslında..."

Aşk dediler, trend oldu;
Hasret kaldık "dost" kokusuna.
Bir barmen sildi sâki kadehleri:
"İçki midir gerçek sarhoşluk?
Yoksa ayık gezenlerin
Kendini unutması mı?"

Koştum, yoruldum, düştüm.
Sonra durdum.
Gökkuşağı boyasıyla kirli bir duvarda
Yazılıydı:
"DURMAK;
Dünyanın döndüğünü anlamak
Ve kendi merkezinde kalabilmektir."

Dedim: "Yol nerede baba?"
Bir motosikletli durdu yanımda,
Miğferini çıkardı:
"Yola çıkmadan görürsün
Ki yol;
Sen durduğunda başlar."

Kemter Abdal

Ebu Zer'e Nevruz Nefesi

Bism-i Şah! Ya Hakk!

Kemter Abdal eydür:
"Fakirin feryadıydı Ebu Zer,
Hak-Muhammed-Ali aşkına serimiz!
Kırklar Meydanı'nda yanan چراغ,
Dar'da niyaz eden,
Zülfikar'ın şanıydı Ebu Zer!"

Dedi ki:
"Gördüm bir er kişi Şam elinde,
Şanı yedi iklim dolaştı - Ya Ali!
Ehl-i Beyt bahçesinden kokular getirdi,
Muaviye'nin saltanatı zulüm dolu,
Düldül tepindi, Yezit'in tacı düştü yere!"

Eyvallah!

Hak erenleri söyler bu sırrı:
"Ey Canlar, ey Yol erleri, ey Rıza Şehri sakinleri,
Ebu Zer sizin yüreğinizde yaşar!
Şah-ı Velayet'in izinde gidenler,
On İki İmam'ın hasretiyle yananlar,
Hakikat gülü açılınca buluşacağız!"

Döneriz Meydan'da hu çekeriz,
Ebu Zer'in aşkıyla yanarız!
"Ya Hü! Ya Şah!" diyerek,
Bu Erkan yolundan dönmeyiz!

"Kemter kulun sözü budur,
Hakikat denizinde bir damla...
Şah Hatayi'm söylemiş,
Ebu Zer gibi yananlar,
Cem'de Hızır'la saf tutar!"

Ya Hakk! Gerçeğe Hû!

Kemter Abdal

Ehl-i Beyt'in Nurundan On İki Kandil

Ali'dir arslan-ı Hakk'ın velisi,
İlim şehrine açılan kapı.
Adalet timsali, gönüller isi,
Onun aşkıyla sine tutuştu.

Hasan'dır zehirle sönen gonca gül,
Barışın sembolü, dertler bülbülü.
Hakk'ın rızasıyla yaşadı ömrü,
Gönüllere bastı sevgi mührünü.

Hüseyin'dir Kerbela çölünde yatan,
Zulme karşı dimdik, Hakk'a adanan.
Aşkınla yandık, şehitler şahı,
Gönlümüzde dinmeyen Kerbela ahı.

Zeynel Abidin'dir gözyaşın döken,
Hakk'a yönelmiş, gönüller çeken.
Duasıyla diner sine acısı,
Hakk'a giden yolun nurdan sancısı.

Bakır'dır gönlün hikmet pınarı,
Cehalete karşı bilgi sancağı.
Sözleri aydınlandı bu ulu yolu,
Hakk'a giden yolda bilginin kolu.

Cafer-i Sadık'tır hakikatin sultanı,
Doldu irfanla bu gönül hanı.
Sözleriyle coştı aşkın deryası,
Hakk'a giden yolun nurdan sevdası.

Musa Kazım'dır timsali sabrın,
Zindanlarda bile cemali Hakk'ın
Sabrıyla eridi zulmün zinciri,
Hakk'a giden yolun sabır neferi.

Rıza'dır yanan ateşi aşkın,
Gönüllerde uyanır sevgisi Hakk'ın
Aşkıyla coştı gönül deryası,
Hakk'a giden yolun aşk sevdalısı.

Taki'dir takva ehli, Hakk'a pek yakın,
Gönüllere nurdan aydınlık akın.
Takvasıyla eridi nefis karanlığı,
Hakk'a giden yolun nurdan şafağı.

Naki'dir temiz, gönüller nuru,
Rızasıyla doldu gönlümün suru.
Paklığı eritti nefsin kirini,
Hakk'a giden yolun temizlik eri.

Askeri'dir hüznün derin manası,
Gözyaşı pınarı, kalbin yarası.

Gönüllerde Hakk'a aşkın binası,
Hüznüyle coşkun gönlün enası.

Mehdi'dir umutla, beklenen sultan,
Zulmün sonunda, kurulan divan.
Gelişiyile aydınlanır bütün bu cihan,
Hakk'a giden yolun son nişandır.

Kemter Abdal

Ellerinde Güneşler

Serap'ın ellerinde dünyayı döndüren sessiz çarklar
Her parmak izi ekmek kokulu bir tarih yazıyor
Bilirim; teri düştüğü yerde filizlenir
Sabahın ilk ışığından daha hakiki sevdalar

O vaktinden önce yaşlanmış kahkahanın içinde
Bütün yorgun kadınların duasını taşıyor
Akşamları eve dönüşü bir nehrin yatağını
Yeniden bulması gibi hüznü ve muzaffer

Bazen geceyarısı soluk alırken
Görüyorum: alnında biriken günler
Kırışıklıklarına sığmayan o emek
Kalbime yağmur olup yağıyor usulca

Ey ömrümün çalınmış şekerlemeleri
Ey dünyayı bana taşıyan kadın
Bilsen; her gün biraz daha
Gökyüzüne yaklaşıyorum
Çünkü sen ayağı yere basan
Tek meleşimsin

Serap!
Bu şiir senin tükenmez sandığın
Benimse bitmeyen borcumdur
İkimiz:
Bir hayatın iki yarısıyız
Biri didinen, biri seyreden
Ama ikisi de birbirine
Aşık...

Kemter Abdal

Ellerinin Yazdığı

Okumadılar harfleri,
Ama toprağa en güzel duasını yazdılar.
İsimleri silindi defterlerden,
Ama gök kubbeye çizdiler sevdalarını.

Annem,
Kırık bir tekerleğin yanında duran su testesi gibi
Bütün acıları taşıdı sırtında -
"Yazmak" dediler,
O, yorgan dikti geceleri
İğnesiyle yıldızları delerek.

Babam,
Dağlardan düşen bir taşın dilini bilirdi,
Çizgisiz defterdi avuçları -
"Oku" dediler,
O, bulutlara baktı
Yağmurun satırlarını sayarak.

Bize verdikleri:
Harfsiz bir alfabe,
Mürekkep yerine terle yazılmış.
En güzel şiir,
Ekmek teknesinde mayalanan,
Çamaşır leğeninde köpüren

Ve şimdi ben,
Kitaplarla konuşan çocuklarıyım onların,
Ellerimde bir kalem,
Ama yüreğimde
Onların öğrettiği
O büyük sessizlik.

Gerçek bilgelik, kâğıda değil, ekmeğe katılan tuzdadır.

Kemter Abdal

Enel Hak

Bir damla idim, deryaya düştüm,
Enel Hak dedim, kendimi buldum.
Yanmak isteyen canlara söyle:
Aşkın közünde, Hakk'la bir oldum.

Gökler bana ayna, yıldızlar sırdır,
Varlık bir nefes, Hû deyip durur.
Mansur'un darağacı bana bir güldür
Zira , Enel Hak"dedim, ölmeden öldüm.

Kâinatın sesi, sözsüz bir ezgi,
Can tenden geçti, aşka yazgılı.
Enel Hak deyişim, sırr-ı ilâhî,
Ben yoktum aslında , O vardı bende.

Kemter Abdal'ım, bu sırra kandım,
Aynada gördüm, cihana daldım.
Varlık bir ünlem, Hakk'ta beliren,
Dil damağımda, aşkta ben dindim

Kemter Abdal

Eşikte Sürünen

Kırk yıl yol yürüdüm, bir adım ileri gidemedim
Kapı dediler, eşikte kaldım toz oldu alnım!
Bir "âh!" çektim aralandı sanki sır perdesi
Gördüm: Marifet kapısı içimdeymiş geçemediğim...

□Hüner sandığım ne varsa yük oldu sırtıma
"Bilgim" dedim, cehlîmin tuzağına düştüm!
Mürşidim güldü: "Sen eşiği aşmak istedin,
Oysa eşik sensin, aşılmayı bekleyen!"

□Sordum: "Bu kapı niye dönmez anahtarı?"
Dedi: "Anahtar sende, lâkin sen kilitsin!"
Ayna tuttu yüzüme gördüm: Paslı bir kilit
Marifet, pasımı silmekmiş bilemedim...

□Yıllarca "mârifet" diye kitaplar yuttum
Hakikat: Bir damla gözyaşıymış kıblemde donan!
Kemter'im ben, eşiğin süpürgesiyim
Kapıyı süpürürüm, içeri giremem!

Kemter Abdal

Ezelden Yk

Hikmetli sözler söyleyen derviş,
Bu ince sızıyı dindiremezsin.
İçimde yanar bir derin ateş,
Umman'ı getirsen söndüremezsin.

Kaşları yay, kirpiğı ok ey güzel dilber,
Gönlümde bu aşkı dindiremezsin.
Bu sevda bir volkan, ruhumda coşar,
Derdime derman sen olamazsın.

Ben garip aşık, denizde yorgun,
Bu ebed yükle divane oldum.
Bir hayal ile yanar dururum,
Beni bir limana vardiıramazsın.

Ne bir tatlı söz avutur kalbi,
Ne bir gülüş dindirir ahı.
Çünkü bu dert bana ezelden nasip,
Beyazı siyaha çeviremezsin

Kemter Abdal der ki bu sevda bende,
Bir mr sürer, dinmez bu yara.
Onun hayali ile yaşıırım tende,
Onsuz geçen her an büyük işkence.

Kemter Abdal

Ezelin Sırrı

Ezelin içinde ebed var saklı,
Bir tohum içinde bir orman gibi,
Bir ömrün içinde sonsuzluk saklı,
Bir damla içinde bir umman gibi.

Zerrenin içinde kâinat saklı,
Bir nokta taşır bu koca yükü,
Küçük bir varlıkta sonsuz ihtişam.
Her tenin içinde Hakk vardır saklı,

Gönül bir deryadır, aşk onda coşar;
Bir bakış bin anlam taşıyıp durur.
Sevda bir ateştir, ruhu dolaşır;
Yandıkça artar, külü nur olur.

Hayat bir nefestir, gelip de geçer;
Her nefeste bin bir umut yeşerir.
Zaman bir nehirdir, akıp da gider;
Sonsuzluğa doğru sırrını serer.

Kemter Abdal der ki: Bu sır âşikâr;
Her şey O'ndan gelir, O'na da döner.
Gözünü aç da gör bu büyük diyar;
Ezelden ebede bir tek Yâr eser.

Kemter Abdal

Fabrika Soluyan Virüs

Biz, karnı aç bir algoritmanın
Titreşimli kırbaçlarıyla dövülen rakamlarız.
Ekranlarımızda gezinen gölgesi kâra dönüşen ağaç,
Köklerini veri tarlalarında zehirler.

Pazarlar, solungaçlı hisse senedi balıklarıyla dolu akvaryum;
Her yutkunuşta küçülen bir gezegeni öğütür dişleri.
CEO'lar, gümüş kafesli serçe sesiyle konuşur:
"Özgürlük!" diye ciyaklar, kanatları kâr raporundan örülü.

Emek, saati ters akan bir kum saatinde sıkışır;
Üstte birikendir altın, altta boğulan kum taneleri.
İstifler, gökyüzüne paslanmış merdiven dayar;
Çıkanların ayak izi, alttakilerin sırtında yara.

Reklamlar, rüya çalan hologram kelebekleri;
Takip edersin, elinde kalır tozundan yapay mutluluk.
Tüketim tapınağında **plastik dua**lar yükselir;
Tanrısı, ambalajı parıldayan yokluk.

Bu sistem, kalbi pil ile atan bir cyborg canavar;
Beslenir gençlik hayalleri, soluk alır kirli havayla.
Bir gün, frekans bıçakları kesecek bu kabloları;
Yer altından fışkıran tohum, çatlattığında beton kalbi.

Kemter Abdal

Fabrikanın Göbeğinde Bir Gezegen

Sabahın dördü,
Betonun içinde filizlenen bir göktaşı:
Ellerimde paslanmış yıldız tozu,
Ücretli ölümümü sayıyorum
Kırık bir kronometrenin içinde.

Vardiyamda gördüm:
Vinçler,
Göçmen kuş sürüleri gibi
Dizilmiş bulutlara.
Lastik tekerleklerimden
Çıkan ses:
"Yarın
Buraya bir orman gelecek!"

Ofisinin camında,
Bir akvaryum gibi
Yüzen kırmızı bir gezegen.
İçinde:
Uç köpekbalığı
Dilimlenmiş emeklerimizi
Yiyor.

Çayımızda yansıyan
Şamanyolu'na
Uç şeker atıyoruz.
Dedim ki:
"Yoldaşlar,
Bu karanlık
Aslında
Dünyanın en büyük güneş gözlüğü!"

Terminalde bekleyen
Şoförsüz bir otobüs:
Tekerlekleri dua taneleri,
Koltukları
Kur'an'dan yapılma.
İçinde:
Bir işçi
Cebindeki son meteliği
Kader makinesine atıyor
Ve makine
Bir gezegen doğuruyor!

Ben ki
Bu şiiri
Bir kaynak makinesinin
Kıvılcımlarıyla yazdım.
Her harf
Bir fabrika bacasından
Çıkan
Yeni bir takımyıldızı.

Kemter Abdal

Fakrname

Bir toz tanesiyim kâinat kervanında,
Ne altın pul isterim ne taht-i sühan.
Fakr benim sancağım, yokluk şahım,
Hakk'a açılan kapı: İşte bu ân!

Kır göğsüne çalınmış altın kupayı,
Fakrın sofrasında sunulur aşk şerbeti.
Kim ki "Ben varım!" dedi, düştü zindana,
Hiç demeyi bilen, erdi vuslata...

Sermayesi sükût, tacı toprak olan,
Yıkılmaz kaleymiş tevazu duvarı.
Nefsin sarayını yakıp kül eden,
Bulur kibriya güneşini en kara yarıкта!

"Yoksun!" diye inler rüzgârlar vademde,
Fakr zikrim, hicabım, medar-ı iftiharım.
Dünya bir aldatmaca, mal mülk bir gölge,
Hakikat; özünde hiçliğin aynası...

Yetim kalplerde saklıdır sırlı define,
Fakr ile yoğrulur âşığın ekmek tası.
Market raflarında satılmaz bu lezzet,
Hızır'ın testisinden içer fakîr sofrası!

Yürü ey derviş! Sahra-yı ucb'de kaybol,
Kum tanelerince dağıl ki hakîki var olasın.
Fakrın kılıcı keser mülkün zincirini,
Hiçlik denizi'nde gark ol ki bulasın!

En ulu makam: Fakr-u fena kapısı,
Bu dünyada garip, ötede sultân olan...
Diz çok önünde eşyanın putları yıkılıp,
Yalvar Yaradan'a: "Yokluğunla var et beni!"

Kemter Abdal

Fena Makamından Düştüm Yerlere

Tozlu yollarda serildi kemter
Fena makamında kaldı bir hayal
Hakk'ın aynası düştü elinden
Bir anlık gaflet oldu bir bedel.

"Medet ya Ali" diye inledi
Eşikte alnı kanlı bir derviş
Kırklar meydanında yüzünü sürdü
Aşkın badesiyle yandı bir ateş

Dediler: "Yiğit düştüğünden bellidir
Hak yolunda yarası olmayan bunu ne bilir?
Kerbela çölüne düşmeyen kişi
şehitler sırrına nasıl erişir?"

Ali'nin eli tuttu kaldırdı
"Kemterim" diye sırdan seslendi
Düşenin dostu Hakk'mış meğır
Benim yaralarırma sürdü merhemi.

Düşene darılmak olmaz erenler
Bilirim ki her düşüş bir sırrı saklar
Fena makamından yere düşenler
Asıl makama elbet ererler.

Kemter Abdal

Feryadım İşitmediler

Aşk ehline tuttum derdim söyledim,
"Bu sendeki ızdırap nedir?" dediler.
Benim içim yangın, halim perişan,
Onlar böyle bir dertten bihaber diler.

Yaralı gönlümü açtım onlara,
Aşkın kitabını baştan yazdılar.
Dedim ki bu sevda bir ateş benle
Bu sevda önünde sessiz kaldılar.

Bir kazana girdik beraber piştik,
Onlar "dur!" dedikçe odun istedim.
Bu sevda ateşiyle yandık tutuştuk,
Benim feryadımı işitmediler.

Ne çare, bu sevda bir kara yazgı,
Alem neylesin, aşka tutsağı.
Yandıkça yandık, külüm savruldu,
Bu derdin dermanı bulamadılar.

Kemter Abdal der ki, bu aşkın hali,
Bir ömür sürer, dinmez bu ahı.
Yaralı sinemde bir dert var saklı,
Belki bir gün diner gönül figanı.

Kemter Abdal

Feryat

Ben de bu âlemi seyrâna daldım,
Ömrümü tüketip hayâle daldım.
Bir güzel sevdim de boşuna yandım,
Derdimden öte dost bulamadım.

Bülbül oldum, vardım geldim bağına,
Tespîh oldum, dizildim aşk katarına.
Kanayıp durdum onun uğruna,
Dost bağında ötecek gül bulamadım.

Turna oldum, varıp gittim yâd ele,
Görmedim kimseyi hakkı söyleye.
Hakikat ehline yâren olmaya,
Kendimden öte er bulamadım.

Kemter Abdal, varıp geldim meydana,
Yüzüm sürdüm eşigine, kapına.
Ârifler katında, pîr makamında,
Özümü çekecek dâr bulamadım.

Kemter Abdal

Gaibi Aramak

Pejmürde yollara düşmüş,
O gaibi aramakta.
Viran şehirler geçmiş,
O ilahi yalnızlıkla.

Aşkın izini sürmüş,
Her adımda bir hece.
Gönül yarasın sarmış,
O gizemli bir hevesle.

Derviş olmuş, âşık olmuş,
Her zerrede aramış.
Kimi zaman sarhoşmuş,
O sonsuz bir özlemle.

Dağlar taşlar dile gelmiş,
Sır perdesi açılmış.
Yüreğe ateş düşmüş,
O ulu bir sevda ile.

Kemter Abdal düşmüş yola,
Hakikat sırrın ararmış
Aşkın deryasına dalmış,
O ilahi bir aşk ile.

Kemter Abdal

Galaksinin Kırık Aynası

içimde bir uzay tozu
yokluğun kırık camına vurduğum adım
sesim olmayan bir yıldızın gölgesi
ve ben
hep çoğul

zamanın dudaklarında eriyen
bir akşamüstü bulutu gibi
göklerin çatlağından süzülen
bir hiç

sen
gözlerinde kaybolduğum
o son bakış
— ayın küllerinden düşen
bir çığlık

Kemter Abdal

Gazze'de Kızıl İkındiler

Güneş, çatlamış testi.
Kırık camlardan sızan ışık, yarık yarık.
Bir çocuğun gözünde takılı kaldı saat:
Ding... Kırmızı yağmur başladı.

Kaldırımlar, açılmış ağızlar.
Taşlar fısıldıyor kayıp isimleri:
Ahmed... Leyla... Musa... Toz, kemiklerin alfabesini yazıyor rüzgâra.
Beton, kök salmış cesetlerle konuşuyor.

Bir buldozer sırtında, gümüş balıklar.
Deniz, çarşafı sarılı çığlıkları yutuyor.
Sahilde bir anne, kumdan memeler yoğuruyor.
Süt yerine, toprak akıyor.
Kıyıya vurmuş bir bot, tahta dişlerini gösteriyor aç.

Uzaktan, televizyon çerçevesinde bir gülümseme:
"İnsani Operasyon!"
Ekran, kanı şerbet rengine boyuyor.
Bir sunucunun kravatı, kırık bir minareyi boğuyor.
Sessizlik, basın açıklaması yapıyor mikrofonla.

Sokak lambaları, darağacına dönmüş.
Işık huzmelerinde sallanıyor gölgeler
Çelik kuşların gagasından düşen tüyler.
Gece, yırtık bir battaniye.
Yıldızlar, delik deşik.

Bir baba, haritanın üstünde ekmek arıyor.
Sınırlar, dikenli tellerden yılanlar.
Uluslararası hukuk, kâğıttan bir gemi:
Şu alıyor, batıyor,
İmzalı belgelerle dolu gövdesi.

Sabah, küllerin içinde doğuyor.
Bir kız çocuğu, enkazda çiçek suluyor:
Susuz... Kökleri havaya uzanmış bir zeytin fidanı,
Gökyüzünü köklerine çekiyor
Kan kırmızı, bir meyve veriyor.

Kemter Abdal

Geldim Geçtim

Gahı güldüm, gahı bülbül,
Gahı Leyla, gahı Mecnun,
Gah Yunus'tum, gah Mevlana,
Bu dünyadan aşkla geçtim.

Hem isimdim, hem cisimdim,
Hem üns idim, hem cins idim,
Hem yalandım, hem de gerçek,
Esrar ile geldim geçtim.

Gah maraldım, gahı aslan,
Gah turnaydım, gahı yılan,
Gahı şahtım, gahı bende,
Adem oldum, geldim geçtim.

Hem Yezid'dim, hem Hüseyin,
Hem Nemrut'tum, hem İbrahim,
Hem Musa'ydım, hem Firavun,
Tur Dağı'ndan geldim geçtim.

Kemter Abdal

Gitme Yarim

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Dağ başında maral gezer,
Benim dertlerimi sezer.
Dediler ki yâr gidiyor,
Gönüldeki yara azar.

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Ansızın bir yıldız kayar,
Cânımdan bir parça kopar.
Harap olmuş gülistânda,
Dertli dertli bûlbûl öter.

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Hasret bağra düşer şimdi,
Gözyaşlarım akar şimdi.
Karlı dağların ardında,
Gurbet yola düşer şimdi.

Yârim, yârim gitme yârim,
Câna hasret katma yârim.
Zâten ömrüm on beş sene,
Onu da hîç etme yârim.

Kemter Abdal

Göçebe

Benim de yurdum yok imiş meğer,
Bir kuş misâli konup göçüyorum.
Ne doğduğum toprak, ne vardığım şehir,
Gönlümdeki sırra eremiyorum.

Bir çadır kurdum gurbet gecelerinde,
Yıldızlar yoldaş, ay ışığım oldu.
Dağlar aştım, çöller yuttu izimi,
Dikenler yolunda postumu deldi.

Sordum ulu dağa: "Var mıdır sende yer?"
Dedi: "Tozumsun, savrul ey âvâre!"
Sordum engin deniz: "Alır mısın beni?"
Dedi: "Damlasın, dönüp buhara!"

Şehirler geçtim altın kulelerle,
Saraylar gördüm, kibrinden yıkılan.
Bir yamalı hırka, bir çarık ayağım,
Görenler dedi: "Garip bu, uzak durun!"

Mevlâm beni bir göçebe yaratmış,
Yüküm aşk olsun, azığım sabır.
Dünya dediğin bir konakmış meğer,
Hakk'a giden yolda bir solukluk nefes.

Kemter Postu der ki: Yârim Hak'tır!
Gökte ararken, gönülde buldum.
Yurdum yok dedimse, cihan bana dar,
Asıl vatanım senin aşkın imiş meğer...
Eyvallah!

Kemter Abdal

Gölgelerde Bir Işık Oymacısı

O gece, sandıklar çiçek açtı İstanbul'un kalbinde,
Her mühür, bir yıldız oldu; sayılar ışık dansetti.
Bir adam, "Halk benim" dedi, denizler aynasında,
Sözü bir güvercin oldu, uçtu kulelerin üstüne...

Sonra ansızın
Demir kapıların gölgesinde sandık büyüdü,
Hukuk, kırık bir aynaya döndü.
Tutuklamak istediler ışığı,
Ama ışık, tutsak edilmezdi!

Beyaz gömleğiyle girdiği zindanda,
Duvar taşları fısıldadı:
"Burada zaman, çürüyen bir meyvedir,
Ama senin duruşun kök salmış çınar gibi yeşil!"
Elleri kelepçeli, yüreği İstanbul'un rüzgârıyla dolu,
Bir kentin nabzıydı avuçlarında tuttuğu...

Gerçeküstü bir karanlık çöktü şehrin üstüne:
Köprüler kâğıttan uçaklara dönüştü,
Boğaz'ın suları, mürekkeple yazılmış şiirler gibi aktı,
Kız Kulesi'nin gözyaşları dondu, saat 3'de bir kabus!
Ve bir buldozer, halkın oylarını yutmaya geldiğinde,
Toprak ananın göğsünden fışkırdı kırmızı karanfiller!

Hapishane avlusunda bir çınar,
Yapraklarıyla saydı direnen günleri.
"Unutma" dedi ağaç, "Sen topraksın,
Biz ise senden filizlenen binlerce tohum..."
Mahkeme salonu daraldıkça,
Sokaklar, bir insan deniziyle genişledi!

Şimdi bak
Zamanın kırık bileği sarılmış bir umutla,
O adam ki; gölgelerin içinde ışık oyuyor,
Taş duvarlara "İstanbul" yazıyor parmak uçlarıyla.
Tutuklamak istediler geleceği,
Ama gelecek, onun soluduğu nefesteydi!

Kemter Abdal

Gölgeyle Semahtan Sonra

Damarlarımdan akarken boz bulanık Ham Köy'ün tozu,
Göğsümde bir uğultu, adı yok, tarifi zor huzursuzluk.
Pınarın başında, suyun toprağa sızan çığlığı,
Her damla bir "neden?", gölgem bir yılan gibi dolandı.
Rüyalarımda eriyen Görünmeyen Köy, bir nefes ötede,
Toprak altında yatan kayıp harfler, parmaklarıma fısıldadı:
"Her ne ararsan kendinde ara."

Semboller Vadisi, taş kesmiş bir gökyüzü,
Her nefes bir ezber, her yankı bir yanılgı.
Taş Koleksiyoncusu, zamanın unuttuğu bir heykel,
Gözlerinde yanan mum, avucumda susan bir sır.
Sözcüklerin kadife tabutları, içinde yatan boşluk,
Dilim bir kum saati, her tanesi hakikatten uzak.
Kılıfların hışırtısı, bir balık gibi yüzdü zihnimde,
Ben, kelimelerin boşluklarında bir orman büyüttüm.

Nefs Dağı, uykusunda inleyen bir canavar,
Rüzgarı, damarlarımda buz kesen bir çığlık.
Pişman Yolcu'nun elleri, birer çakıl taşı,
Gölge, aynada yankılanan kahkahalarla doğruldu.
Zirveye tırmanırken, nefesim bir ayna oldu,
Her düşüşte parçalanan, her kalkışta birleşen.
"Korku sensin, kibir sensin, arzu sensin," dedim,
Gölge, ayaklarımda bir duman, usulca sindi.
Dağ, bir nefes gibi içime doldu, "Terbiye et," dedi, "bin atına."

Marifet Ovası, ışığın etten bittiği bir düş,
Toprağın altından fışkıran melodiler, kokusuyla büyüleyen.
Kibirli Bilge'nin sözleri, camdan bir kuyu,
Boşlukta yansıyan benliğimin ince bir hicabı.
Çerağın alevleri, gökyüzüne uzanan dilsiz bir dil,
Şemah, ruhumun uzaya savrulan tohumları.
Ben dönmedim, evren benim içimde döndü,
Gölgenin son fısıltısı, ışıktaki eriyen bir kelebek.
Görünmeyen Köy, gözyaşımın süzülen bir inci,
Ulu çınarın altı, zamanın sustuğu bir şelale.
"Işık sendeydi," dedi Bilge, "boşa arama dışarıda."
"Bir olalım, iri olalım, diri olalım," fısıltı, bir çağlayan oldu.

Dilsizler Meclisi, kalbin atan sesi,
Her dokunuş, bin kitabın özeti.
Kadının bakışı, sonsuz bir galaksi,
Gözlerimde donan zaman, ruhumda açan bir kapı.
Marangozun çekici, bir nefesle inip kıran,
Çocukların kahkahası, titreşen hava dalgaları.
Sessizlik, bir nehir gibi aktı içime,
Bostanda toprağa değen ellerim, varlığıma kök saldı.
Arayan kalmadı, çünkü arananla bir oldum,
Kimliğim, bir su damlası gibi okyanusta kayboldu.

Sessiz Hizmet, geçmişe uzanan bir köprü,

Dağ, bir dost gibi fısıldadı kulağıma.
Semboller Vadisi, hatırlattı kılıfların ardını,
Ham Köy, şefkatin kanatlarında hafifledi.
Pınarın sessiz onarımı, suyun gözyaşları,
Yaşlı kadının kapısında yeşeren minnet çiçekleri.
Kavganın ortasında kırılan dal, barışın nefesi,
Her eylem, tohum olup toprağa düştü.
Gölge yok artık, sadece ufukta bir ışıltı,
Görünmeyen Köy, kalbimde bir yansıma.
Hacı Bektaş'ın tebessümü, kendi yüzümde,
Yolculuk bitti, hizmet şimdi başladı.

Kemter Abdal

Gönül Çerağı

Gönül çerağım yandı bu gece,
Dertlendim derdime derman ararım.
Yaralandı sinem döndü niceye,
Belki bir merhem süren ararım

Yıldızlar şahit bu ahu zara
Feryadım yükselir arşı âlâya.
Garip gönlüm düştü bir garip hara
Bir nefeslik huzur veren ararım.

Dolandım durdum hep diyar diyar
Gönlümde dinmeyen bir hasret var.
Bir sır ki içimde, çözülmez bilmem,
Bu derde derman canan ararım

Yüzümde yaşlar, kalbimde sızı,
Çaresiz beklerim o umutsuzu.
Bu karanlık gecenin yoktur bir izi,
Şafağı sökecek ışık ararım

Kemter Abdal gibi düştüm bu derde,
Yanarım içimde bir kor alevle.
Dermanım sendedir, Yüce Vâride,
Gönül çerağını yakan ararım

Kemter Abdal

Gönül Göçü

Gönül göç eylemiş fânî dünyadan,
Bir kâmil aramış, sırra ulaşan.
Mürşidin nefesi değse bu ruha,
Vahdet deryasında yüz bulur canan.

Bırak benliğini, olasın bir sen,
Benlik libasını çıkar bedenden.
Yedi kat göklerde, sırrı âlemde,
Erenlerin izine sürülür candan.

Benlik davasını eyle kenara,
Varlık gölgesi düşmesin cana.
Dört yanda değil, sır ötesinde,
Erenler bu sırrı saklar dergâhta.

Aşk ile gelenler, gözyaşı döker,
Her yürek bir gülşene döner.
Elele tutuşup Hakk'a yürürler,
Kendi öz cevherin bilmekte geçer.

Bu biçare gönül bir umman diler,
Hünkarın nazarı ruhuna değer.
Kemter Abdal der ki, Hakk'a varılır,
Aşkın deryasında gönül arınır.

Kemter Abdal

Gönül Hevesi

Be hey gönül, aşktan ne anlarsın sen?
Senin yâr sevmeye mecâlin mi var?
Balık olur deryâları gezersin,
Senin sığınacak limanın mı var?

Gurbet elde figân eder âh edersin,
Senin sıla'ya dönecek yolların mı var?
Hokka alır, divit alır mısra dökersin,
Senin dert demeye dillerin mi var?

Yoksa bir hevesle mi yollara düştün?
Yoksa bir hayâlle mi gönlünü üzdün?
Yoksa bir sevda mı sen böyle süzdün?
Senin bu âlemde bir vârin mı var?

Aşk bir yangın yeri, sen bilmez misin?
Aşk bir deryâ, sen yüzmez misin?
Aşk bir çile, sen çekmez misin?
Senin bu dünyâda bir yârin mi var?

Kemter Abdal der ki, gönül divâne,
Ne aşkı anlar, ne de dert dinler.
Kendi hâlinde yanar, bazısı söner,
Senin bu cihânda bir sırrın mı var?

Kemter Abdal

Gönül Pazarı

Gönül pazarına geldim bir pula,
Hak kelâmı sattım, Hak'tan aldım hüner.
Arifler meclisinde kıldım niyâzı,
Mürşid önünde eğildim, sattım benliği... SATARIM!

Arifler sırrını bilir eşyânın,
Gülü diken ile süzer mîzânın.
Pazar yerinde Hak nûru gizlidir,
Gözü dünyâda olan kör görmez SATARIM!

Semâh döner canlar, cânânı arar,
Pazarın sâdıkları hikmete yanar.
Muhabbet şarabın içenler kanar,
Bir sır ki; cânımı yoluna SATARIM!

Gönül pazarında kaldırma perde,
Yalan dolan satsan, döner sana derde.
Arif olan bilir: En değerli erdem,
Mazluma sabrı, dostâ sevgiyi SATARIM!

Kemter Abdal'ım ben, bir kulum işte,
Gönül pazarında arifler eşte.
Tevhîd tacını giydim başa başta,
Hak diyen her dilden özümü SATARIM!

Kemter Abdal

Gönül Ummanı

Gönül coşkun bir umman, sevgiyle çağlar;
Hakikat sırrına erenler ağlar.
Aşkın badesinde içen her can,
Erenler yolunda Hakk'ı ararlar.

Semah döner, aşk ile yanarlar;
Kalplerde bir nurla, Hakk'a varırlar.
Eline, beline, diline sahip olasın,
Erenler sofrasında Hakk'ı bulasın.

Ali'dir rehber, Hünkarımız Pir;
Onların izinde gönlümüz erir.
Bu yolda kemter kul, Hakk'a yalvarır;
Aşk ile, sevgi ile gönül dirilir.

Hacı Bektaş Veli bir ulu Sultan,
Hikmetli sözlerle gönüller çeken.
Onun yolunda yürüyen insan,
Aşk deryasında bulur safasın.

Bu dünyada fanidir sade bir nefes,
Gelip geçer ömür, eyleme heves.
Gönül toprağına sevgi ekesin,
Aşk ile dolsun bu cümle âlem.

Aşkın kazanı kaynar durmadan,
İçenler mest olur, bulur dermanı.
Kemter Abdal der ki bu yolda her an,
Hakk'a teslimiyetle geçir zamanı.

Kemter Abdal

Gözlerimde Biriken Akşam

Gözlerimde biriken akşam,
tütün rengi bir kelebek uçar dudaklarımdan.
Şehir, sırtında biriken yalnızlığıyla uyur,
rüyalarında demir parmaklıklı bir gökyüzü görür.

Kalbim, bir duvar saatidir bozuk,
tik takları, sürgün yollarında yankılanır.
Bir türkü başlar içimde, kanayan bir karanfil,
sesi, yasaklı meyvelerin buruk tadıdır.

Umut, avucumda eriyen bir kar tanesi,
dokundukça kaybolur, bir hayal kırıklığı bırakır.
Yarın, yüzü olmayan bir yabancısı kapıda,
ellerinde kelepçeler, dilinde suskunluk.

Bir cigara yakarım, dumanı tırmanır göğşe,
sanki bir mektuptur ulaşmayan adrese.
Yıldızlar, delik deşik bir vicdanın izleri,
gece, üzerime serilen bir idam sehпасı.

Kemter Abdal

Gurbet Yelleri

Bağrıma eser de gurbet yelleri,
Ağlama sevdiğim, dönemem geri.
Kavuşsa Nil'in suyu ummana,
Varamam sevdiğim, gelemem sana.

Beni alıp götürürler zindana,
Kör kuyularda Yusuf misali.
Geçer yıllarım da hicran içinde,
Bekleme sevdiğim, varamam sana.

Acı ile yoğrulur ruhum, sızılar,
Sevdiğin gitti de gelmez sınırlar.
Yavrularım baba diye ağlar,
Kapılar sürgülü, dönemem sana.

Bir kere göreydim ela gözünü,
Saraydım sıkıca ince belini.
Vuraydım duvara da dertli başımı,
Yollarım kapalı, dönemem geri.

Kemter Abdal yana yana ağlaya,
Feryadı yükselir arş-ı alaya.
Gündüzüm kayboldu, döndü geceye,
Yollarım karanlık, varamam sana.

Kemter Abdal

Güneşin Gözyaşları

Güneş ağlar gizli gizli,
Her şafakta bir sır çözülür.
Bulutlar niyaz eder,
Rüzgâr Zeyneb'e söz olur.

Toprak kırbaç yedi, yüreği dağlı,
Her taş altında bir Hüseyin ağlar.
Laleler şehit kanı, bahar feryadı,
Dert çiçek açar, gülüm kan ağlar.

Gece karanlık, yıldızlar söner,
Her biri bir çerağdır ufukta.
Zulmete karşı yanan közüm,
Ateş değil, hakkın sesidir bu dert ocağı.

Kemter Abdal'ım, dağlar efsunlu,
Taş atar gönüllere akan sular.
Yareмізде biter gül-i sadberk,
Kırkıkindir bahar, kışımız haktır.

Kemter Abdal

Hakikat Aynası

Kemter Abdal her şey Haktandır Haktan,
Zerrede gizlidir, âlem-i imkân.
Şeytan deyip duran kabahat saklar,
Nefsin kalabalığı ruhu karartır.

İyi, kötüyü irade yapar,
Seçimler aynadır, suretler çizer.
Aşkla yoğrulmuş kalp her daim yanar,
Hakikatin nuru gönülde parlar.

Kader sır perdesi, aralanmaz,
İrade bir nehir, akar hiç durmaz.
Her nefes bir imtihan, geçilir bir bir,
Hakk'a teslimiyet, ruha şifadır.

Kemter Abdal der ki, gözünü aç da gör,
Her şey O'ndan geldi ve O'na dönerler.
Aşk ile yananlar, sırra ererler,
Hakikatin aynasında, kendin görürler.

Kemter Abdal

Hakikat Meydanında

Gönül şehrine girene selâm olsun,
Yol bir, sürekin bin bir... Hak'ka erene!
Bu çağın karanlığında mum yakan,
Eline-diline-beline erenlere...

Dünya döndü döne, insan unuttu sırr-ı Ali'yi,
Kalbini kilitledi nefret duvarlarına.
"Mine'l-Aşk" diyen diller sustu,
Kırklar Meydanı'nda kaldı hasret semahı...

Ekranlarda kayboldu gözler, muhabbet söndü,
Hak-Muhammed-Ali diyen canlar azaldı.
Tevella gülü soldu, teberra dikenini çoğaldı,
Yol kardeşliği rant uğruna parçalandı!

Meyhanesi bol, içenler harâmî şimdi,
Mürşid-i Kâmil arar olduk viranede.
Teslim Taşı yerine taşıdık egoyu,
Dar'a duran değil, dar kesen günde...

Ey Çan! Bu zulmet çağında Çerağ uyandır,
On İki İmam nûruyla yıkansın gönüller.
Pîr Sultan gibi dara çekilsen de,
Hızır sabrı kuşan, Şah-ı Merdan yürekli ol!

Dâr'dan indirme yiğidi, gıybet etme dile,
Musahipsiz yola düşen, yolda kalmaz mı?
Kırk kapıdan geçip öze varana dek,
İnsan-ı Kâmil olmak en ulu seferdir!

Gel ey derviş! Cem olalım gönül evinde,
Bülbül olup gül bahçesinde inleyelim.
Hünkâr Hacı Bektaş aşkıyla yeniden,
İncinsen de incitme sırrınca yaşayalım!

Kemter Abdal

Hakikat Yolunda Bir Kemter

Hakk dedikçe Hakk olduk, sır içinde sır olduk
Aşk ile yoğrulduk bir Kemter kul olduk
Dergâhına yüz sürdük, چراغın uyandırdık
Muhabbetten dem aldık, bir garip âşık olduk

Pir Hünkâr Hacı Bektaş, elinden dolu içtik
Erenler meydanında, aşk ile semah döndük
Kırkların ceminde üzüm tanesi olduk
Bildik canı bir, ayrı gayrı bilmez olduk

Nefsin belasını, eritmeye and içtik
Eşiğe yüz sürdük, gönül evrenin açtık
Yol olduk, erkân olduk, hakikate ulaştık
İncinsen de incitme sözüyle billurlaştık

Gönül kâbesini kırmadık, kalpten kalbe yol olduk.
Yetmiş iki millete, aynı nazarla baktık
Kâinatta zerrenin sırrına mazhar olduk
Marifet denizinde yüzen bir balık olduk

Bu yol uzun bir yoldur, menzili çok demişler
Sabırla yürüyenler, sırrına ermişler
Gönül eri olanlar, aşka meftun olmuşlar
Dost bahçesinde bülbüle gül olmuşlar.

Kemter Abdal'ım eydür, bu sırra ermek dileriz
Aşkın meyinden içip, mest-i tamâm olmak dileriz
Aşk ateşiyle dönen birer pervane gibiyiz
Can feda olsun, Hakk'a kavuşmak dileriz

Kemter Abdal

Hakikat Yolunun Çelik Alevinde

Bir var idik birimiz Hakk'tan,
Çarka düştük demir gibi...
Örsün altında dövüle dövüle,
Kıldı bizi kemir gibi!

Körük çekildi ciğerimizden,
Ateş düştü özümüze...
Üç çekiç birden vuruldu:
Biri akıl, biri söz, biri özümüze!

Su verildi sabırla,
Tuz eklendi hikmetten...
Kılıç olduk kesemedik,
Balta olduk Hakk katında!

Pir elinde billurlaştık,
Kandık Hakk'ın nuruna...
Artık ne demir ne bakır,
Bir ad kaldı: "Yol eri"!

Dönenler dövsün demiri,
Biz eridik aynada...
Kırk pareye bölünsek de,
Hep biriz Hacı Bektaş'ta!

Kemter Abdal

Hakk'a Niyaz

Eğme başın gayrıya, Hakk'a dön yüzün,
Minnet eyleme kula, incitme özün.
Hakk'ın nuruyla aydınlansın her sine,
Fani bir varlıksın, sanma ki uzun.

Nefsin aldatır, düşme bu faka,
Dünya malı bu, çeker seni batağa.
Hakk aşkıyla yana, gönlün uyana,
Kula minnet, götürür dara.

Derviş ol, kapıda daim,
Aşkla coşsun, kalp olsun kaim.
Kula minnet, eyler seni perişan,
Hakk'ın rızası, eder seni bir sultan

Ey gönül, uyan bu gafletten,
Hakk'a yönel artık, kurtul esaretten.
Kula minnet, yıpratır seni her an,
Hakk'ın sevgisi ise can verir candan.

Kemter Abdal eydür, Hakk'a teslim ol,
Aşkınla coşup, gönlü serin ol.
Kula minnet, yorar seni bi-hûde,
Hakk'ın kapısı ise, eder seni abide.

Kemter Abdal

Hakk'ın Nurundan

Hûû...
Hak ile hak olup gönlümüz aydın,
Şeytan yok, nefsimizdir bizi yoldan eden.
Ya Ali! Kudret Hakk'ın, zulmet boş bir hayal,
Derman O'dur, dert O'nun elinde!

Allah Allah!
Zerdüşt'ün ateşi sönmüş, Mısır'da Set susmuş,
Platon "yok" demiş, kötülük kalmamış.
Hakk! İblis bile secde etmiş Hakk'a,
Âdem'e değil, asıl Sultan'a!

Hûû...
Mara'nın oyunu geçmez bu yola,
Maya perdesi yırtılır bir gün.
Ya Hızır! Kötülük bir gölge, Hakikat nur,
Varlık birdir, cümlesi O'dur!

Allah Allah!
Freud dese de "içimizde şeytan",
Jung dese de "gölge biziz",
Hak-Muhammed-Ali!
Aşk ile yanan gönül bilir:
Şer yok, hayır var, Hakk'tır Mevla!

Hûû...
Ey can, ayna tutma kendine,
Hakk'ı gör, nefse aldanma.
Ya Ali! Şeytan yok, Hak var dedik ya,
Derman O'dur, dert O'nun elinde!

Hak-Muhammed-Ali aşkına!
Gerçeğe Hûû...

Kemter Abdal

Hakk'ın Sofrasında Bir Kase Aşk

Bir dem geldim pir eşiğine yüz sürdüm,
Dedim: "Ey can, bu yol nereye varır?"
Güldü: "Varılmaz, varılmaz!
Yol dediğin, yoldaş olmaktır erenlere..."

Testiyi kırdım, hakikate daldım,
Her parçası bir âlem oldu avuçlarımda.
"Kırılmasın!" diyenlere sorulmaz,
Çünkü bütün, ancak dağıldıkça tamam olur...

Meyhaneye vardım, bade doldurdular,
Dedim: "Bu şarap haram mıdır, helal mi?"
"Haram ile helal, Hakk'ın elinde bir oyuncak,
Sen iç ki, aşkın denizine dalasın!"

Bir üryân derviş gördüm çarşı pazar,
"Meydan bizim, kâr bizim, zarar bizim!" diyordu.
Sordum: "Neden giyinmezsin?"
Dedi: "Donum yok ki utanayım,
Herkeste bir parçam var, ben kimden sakınayım?"

"Eline, beline, diline sahip ol!" dediler,
Ben tuttum "gönlüme" sahip oldum!
"Gönül bir sırça saraydır,
Kırılırsa yapılmaz!" diyenlere inat,
Bin kere kırdım, bin kere yaptım...

Şimdi bildim:
Bu yolun sonu yok, menzili çok!
Biz kendimizi ararken, Hakk'ı bulduk...

Kemter Abdal

Hallâc-ı Aşk

Dara durdu Mansûr, Hakk'a niyazı,
"Enel-Hak" sözü bu aşkın sazi.
Zâhidler kılıç çekti, erendi özü,
Dicle'de yandı kül, gönüldür yazı.

Kırklar meclisinde sunuldu aş,ı,
Hakikat şerbeti doldu da taştı.
Cellâdın kılıcı Hakk'tan bir nâr,
Yanan canlar gibi közümde tüştü.

Gelibol'da şimdi makamın güler,
Yedi iklim dört köşe sırrın bilir.
"Hû" diyen canlara rehber olursun,
Aşkın deryasında sen dem olursun.

Ey Mansûr-i aşkın, şâh-ı cihânsın,
Zulmette kalanın چراغی sensin
Darağacı bize tahtıdır aşkın
Senin yolundan dönmem, yemindir adın

Kemter Abdal

Hallac'ın ığlığı

Dudaklarda bir sır, "En-el Hak" deyu
Yankısında Bağdat'ın taş duvarları.
Aşk ile tutuştı, ruhu derunu
Sıradan bir akılın anlamadığı

Ayaklar pranga, eller kan revan,
Her kırbaçta duyulur Allah'ın namı.
Dünya zindan sana, gökyüzü hicran,
Kalbinde aşkın bir saltanatı.

Taş yağdırıp üstüne, anlamadılar,
Oysa her zerrende Hakk' tecellisi
"Attığınız taşlar O'nadır" dedin,
Aşk ile yoğrulmuş, bir yüce erdin.

Darağacında sallanan beden değildir,
Aşk ile erimiş, bir ulu candır.
"En-el Hak" ığlığı feryat değildir,
Vuslatta, teslimiyete bir coşkun andır.

Kemter Abdal dinler bu içli sesi,
Hallac aşkı yakar tüm sineleri.
"En-el Hak" sırrıyla dolu nefesi,
Aşk deryasında duyulur bir gün.

Kemter Abdal

Hallac'ın Urganı

Bir darağacıyla söylendi adım,
İpliğe dizilmiş cümle âlem.
Tenim harflere döküldü,
Kelimelerim kanadı kırık bir kuş...

Ben ki ateşin sözüyüm,
Yanan bir kitabın son cümlesi.
Gök kırbacını salladı üstüme,
Tozum bile isyan oldu.

Dilimde bir urganın gölgesi,
Suskunluğum çivili bir taht.
"Enel Hak" dedim, sükût vuruldu,
Kanım bile hurufat oldu!

Kemter Abdal

Harabat Ehli

Kaos, kriz ve döngü,
Kaybolmuş bir devrime benzerdi yüzü.
Savrulur arşa, savrulur külü,
Aynı anda yaşar dünü, bugünü.

Aşkın şarabından mest olmuş gezer,
Geçmişle gelecek, gönlünde sezer.
Her demde bir sır, her anda bir söz,
Harabat ehli, aşka verir öz.

Dikenli yollarda yürür durmadan,
Ne gam çeker, ne de korkar yarından.
Aşkın ateşiyle yanar durmadan,
Harabat ehli bu, Hakk'a susamış can.

Gözleri derya, kalbi bir umman,
Her zerrede Hakk'ı seyreder.
Ne taht ister, ne şöhret, ne şan,
Harabat ehli, Hakk'a yakın can.

Kemter Abdal, bir sırra erdim,
Harabat ehlinin aşkını gördüm.
Aşk ile yandım, aşk ile coştum,
Harabat Ehline yar oldum bugün.

Kemter Abdal

Haydar

Bugün dosta sual ettim,
Batını zahir eyledi.
Varıp kelim eyleyince,
Sırrını ifşa eyledi.

Seyran edip âsumândan,
Yalanı gerçek eyledi.
Çekip benî âh u zârdan,
Dertleri dermân eyledi.

Gösterip Hakk'ın hükmünü,
Firavun'u kul eyledi.
İçip aşkın şarabını,
Belkıs'ı da yâr eyledi.

Bu karmaşa deryasından,
Bu hiçliğin aynasından,
Bu acının diyârından,
Âdem'i Haydar eyledi.

Kemter Abdal

Haydar-i Horasani Destanı

Horasan'ın göğünde üç gece dolunay,
Kızıl bir yıldız gibi düştü toprağa.
Dedem rüyasında gördü o nur yüzü:
"Bu çocuk hem dilsiz, hem de gönül sultanı."

Anam loğusa kanıyla kırk gün yıkadı tenini,
Kundak değil, Hızır'ın ipek hırkası sardı.
Gözleri görmezdi, lakin kalbi bilirdi,
Kâbe'yi kuşatan aşkın halkalarını.

Her emziren kadın sütünü esirgedi,
Bir garip bülbül geldi, dudağıyla besledi.
"Bu çocuk ateşten bir nefes alacak," dediler,
Bir öküz secdeye vardı ahırın gölgesinde.

Parmak uçlarıyla çizdiği her bir çizgi,
Köy meydanında billur bir çeşme oldu.
Sağır bir nine duydu o sessiz sırrı:
"Haydar'ın dili yıldızların fısıltısıymış."

Hünkar'ın eşiğinde bir testi kırıldı,
Kırk parçası kırk ayrı şifa oldu.
Bir damlası Sakarya'ya düştü, can suyu verdi,
Hâlâ içen dertlilerde bir ferahlık belirir.

Meydana vardığında kırk kandil birden söndü,
Karanlıkta kaldı âlem, sessizliğe büründü.
Elleriyle dokundu, sazsız bir semah döndü,
Gölgesi duvarda Zülfikâr'ın nakşını çizdi.

Bir gece kırk gizemli harf öğretti bize,
Her biri bir ulu dağın sırrıydı.
"Elif" dedi, Munzur'un sesi yankılandı,
"Lam" dedi, Erciyas'a beyaz bir kar düştü.

İpin ucunda salınırken o nurlu baş,
Sakalından bir kırmızı gül tomurcuklandı.
Celladın gözleri kör oldu o an,
"Bu ölüm değil, Hakk'a bir düğün," dedi.

Ölüm gecesi Tuna'nın buğulu sularında,
Kırk beyaz turna belirdi, kanatları aydınlıktı.
Her biri bir harf oldu, "En-el Hak" fısıldadıkça,
Gökyüzüne kızıl bir sevda damgası vurdu.

O şafak ki toprağa verdik o mübarek teni,
Kırk turna geri döndü, gagalarında zeytin dalı.
Bir tanesi Kemter'in omzuna kondu usulca,
"Var mısın yola?" diye fısıldadı "Gayrı senin sıran."

Kızıl bir mendil kaldı geride, bir hatıra,
Her sabah çiğ taneleriyle bir yazı belirir:

"Gözsüz görenler, dilsiz söyleyenler,
Hak katında en yüce sultanlarımız."

"Kırk nesil sonra bir çocuk doğdu, alnında bir işaret,
Dediler ki: 'O geri döndü, o can geldi.'
Meğer hiç gitmemiş, dağların gizeminde saklanmış,
Yüreğimizde yeşeren bir sevda çiçeğiymiş."

"Horasan'da bir kilim dokunur, her ilmeği bir sır,
Dokuyan kadın üç kez ölür, üç kez dirilir aşkla.
Haydar'ın adını anarak, her düğümde bir umut,
Ebediyete uzanan bir sevda türküsü dokur."

Kemter Abdal

Hazan Yağmurları

Hazan yağmurları çok erken yağdı,
Yaprak sararmadan toprağa düştü.
Bir burukluk içime ansızın çöktü
Yazın neşesi silindi, gitti.

Gökyüzü ağladı sessiz sakince,
Her damla bir hüznü, getirdi bize
Dallarda titreyen son umut şimdi,
Rüzgarla savrulup yere serildi.

Şimdi ıslak yollar sensiz ve تنها,
Adının yankısı boş sokaklarda.
Bir teselli arar gözler nafile,
Belki bir umut çok uzaklarda.

Kalp fısıldar yine taa derinlerde,
Her ayrılık bir başlangıç aslında.
Giden anılarda yaşar elbette,
Yeni baharlara açılır perde.

Ben kalırım gidenlerin ardında,
Hatıra gölgesi tam üzerimde.
Belki bir gün diner hazan yağmuru,
Ve bir güneş doğar üzerimize

Kemter Abdal

Heft Peyker

☐☐ Güneş (Şems) - Nesimi
Derd-i aşkın nârı, derimde yandı,
Enel-Hak sırrıyla, özüm uyandı.
Nin hurufun remzi, canımda gizli,
Yüzülen derimde, kızıl yazı kaldı.

☐☐ Ay (Kammer) - Şah Hatayi
Kammer yüzlü Ali, Merih'te nazar,
Düldül kanatlandı, aştı efkâr.
Müstehziyat sırrı, gönülde ayan,
Ay yüzünde parlar, ol sırrı pinhân.

☐☐ Merih (Mars) - Fuzuli
Kâbe-i Merih'te, yüzüm döndürdüm,
Aşkınla yandım da, kül olup söndüm.
Ali'nin cengi var, zaman ötesinde,
Kızıl gezegende, sırrına erdim.

☐☐ Zühre (Venüs) - Pir Sultan
Venüs Dağı'nda, Munzur'un başı,
Üç dörtlüğüm kaldı, aşkın telaşı.
Zühre yıldızında, sırrım saklıdır,
Darağacı olsa, sözüm haklıdır.

☐☐ Utarit (Merkür) - Virani
Cifir ilmiyle, sırrı açarım,
On Üçüncü İmam, zuhur eylerim.
Yetmiş yedi beyit, sırrın nişanı,
Utarit dilinde, hikmet deryası.

☐ Müşteri (Jüpiter) - Yemini
Fazlullah levhası, sırrın beyanı,
Yeşil lekesinde, aşkın lisanı.
Müşteri burcunda, dua gizlidir,
Kayıp hakikatin, nuru bellidir.

☐ Zühal (Satürn) - Kul Himmet
Satürn halkasıdır, Türkçe yazısı,
Zamanın döngüsü, ömrün kaygısı.
Kırk yıl önce bugün, sırrım derinde,
Zühal burcunda, ezelden beri.

☐ Kemter Abdal'dan Son Bir Söz
Heft Peyker sırrı, gönülde nişan,
Her ozan bir burçtur, âleme ayan.
Asıl sır Düldül'de, nalıdır mekân,
Dinle o sesi, çözülsün her yan
(Ey Kemter, bir hiçsin bu sır deryasında).

Kemter Abdal

Hind'in Sofrası

Hind'in sofrasında kan şerbeti ikram edildi,
Bir masum gülüş, bir beddua, bir kırık testi...
Hamza'nın ciğeri, zehrin içine bandırdığı ekmek,
"Al ya Muhammed!" diyen celladın gölgesi.

Kadehinde kin, sofrasında kalleslik,
Hind'in lokması vahşetin sırrını taşır.
Bir peygamber amcası, bir arslan yürek,
Kılıçların gölgesinde gül bahçesine düştü.

Ey Uhud'un rüzgârı, o gün niye sustun?
Taşlar ağladı da sen niye esmedin?
Hamza'nın kanıyla sulandı kumlar,
Ateşe dönen ciğerler, susuzluktan kavrulan dudaklar...

Hind'in sofrası kurulur her çağda,
Başka isimlerle, aynı kinle, aynı ihanetle.
Bugün de ciğerlerimiz dağlanıyor,
Testi kırıldı, şerbet kanla karıldı.

Ey Hamza! Senin yokluğun Uhud'da bir dağ,
Ağlasak da kanımız yetmez o ateşe.
Hind'in sofrasında biz de yenilen aşız
Ciğerimizdeki sızı, senin son nefesinde...

Kemter Abdal

Hiçliğin Salıncağı

Hiçlikten evvel, daha sözcük yok iken,
Bir düşün içinde gizli bir tohum idim.
Eşya yaratılmazken, her şey bir gölge iken,
Ben o ilk manada, benzersiz bir düğüm idim.

Zaman doğmamıştı, ne gece ne gündüz var idi,
Şessizliğin koynunda büyüyen bir sır idim.
Alemler uykudayken, Tanrı henüz "Ol!" demez iken,
Ben, kaderin kalbinde titreyen bir nokta idim.

Sonra ürperti geçti bu varlık denizinden,
Kudret eli dokundu, uyandı o sır aniden.
"Kün" emri döküldü, şekillendi alemler,
Ben de o nefeste can buldum bu hiçlikten.

Bir ad verdiler, bir suret giydirdiler,
Toprakla yoğurdular, ateşle pişirdiler.
Görünen göründü, görünmeyen içimde,
İlk düğümünden bu yana sürdürüm izi her yerde.

Şimdi iki âlem arasında salıncak,
Biri çeker yerlere, biri göklere iter.
Ne tam topraktayım, ne de tam semada,
Bu meçhulun içinde bir garip yolcu idim.

Bir yanda cisimdeyken, bir yanda isimdeyim,
Biri bağlar buraya, diğeri sonsuzluğa.
Bu salınış hikmetin sordukça aklım şaşar,
Anlarım ki bu denge, arafta kalmak imiş..

Ey Yâr! Bu sarkaç ne zaman duracak?
Bir yanıml toprak olup ebed burda kalacak,
Bir yanıml ilk düğümü bir sırra erdirecek.
Şimdi ise arafta bu ateşim yanacak.

Kemter Abdal

Hiçlik Makamı

Gel gönöl, varlıktan geç, durma bu handa,
Ene'l Hak sırrına er, kalma güman'da.
Benlik davasını sil süpür, at bir tarafa,
Hiçlik makamında bul sırrı pinhan'da.

Dört kapı kırk makam, yol budur erenler,
Nefsini bilen Hakk'ı bilir, söz budur erenler.
Kibir libasını soyun, arının kirden,
Hiçlik deryasına dal, çıkma bir daha.

Ne şöhret istersin, ne de bir nişan,
Teslimiyet burcu olsun senin her an.
Varlık bir gölge, Hak baki sultan,
Hiçlik tacını giy, eyle seyranı.

Kendi nefsinde ara Kâbe'yi, kibleyi,
Hak nuruyla dolsun özün, gönöl evi.
"Ben" diyenler kaldı yolda, süründü, devrildi,
"Hiç" olanlar ulaştı ulu dergaha.

Kemter Abdal ol Hakk'a, eđ başı tevazu ile,
Aşkınla yoğrul, yan ateşiyile.
Hiçlik makamında bulasın visali,
Erenlerin ceminde olasın daim.

Kemter Abdal

İstanbul'un Şişman Kedileri

Her sokak başında bir kedi,
Tıknaz, tombik, yuvarlak bedeni.
Patileri yorgun, bakışları tok,
Yemeğe düşkün bu şehir çocuğu.

Bir zamanlar fare kovalardı,
Şimdi köfteye gömülü, uyuklardı.
Bakkalın önünde mızızlanırlar,
"Bir lütfen daha!" diye yalvarır.

Kanepeye çıkmak artık dert,
Tırmanırken hohlar, terler.
Göbek yere değer, kuyruk sallanır,
İstanbul'da her kedi sultan!

Dükkân sahibi bol bol besler,
"Ye yavrum, ye!" diye güler.
Sonra bir bakmışsın obez olmuş,
Yatıyor sergide, mışıl mışıl.

Ey tombul kedicik, bu ne hal?
Şehir seni böyle mi besler?
Yoksa biz mi kendimize benzettik,
Tıka basa yiyip, şişman ettik?

Kemter Abdal

İblisin Klavuzu

Zâhid, sen Tanrı'yı inkâr edersin,
Secde etmeyeni şeytan sanırsın.
Secde ettirmeyen Tanrı değil mi?
Hakk'a şirk koşandan farkın yok senin.

Gelen dört kitabı hak görmez misin?
İnsanı insandan ayırt edersin.
Yeri gelir Âdem oğluyum dersin,
Kardeşi kardeşe düşman edersin.

Bâzı bâzı muzip işler yaparsın,
Nefsime yenildim, şeytan yaptı dersin.
Neden irâdeyi inkâr edersin?
Her şey Hakk'tan gelir, sen bilmez misin?

Sen her şeyi böyle oyun sanırsın,
Yezid lokmasına ekmek banırsın.
Münâfık sürüsü kılavuzusun,
Bu dünyada işin, iştir ha senin.

Fakire ötede cennet var dersin,
Hûri, nûri, gılman bekliyor dersin.
Zengine dört kadın vaaz edersin,
Kitâbı uçkura perde edersin.

Bu dünya ticâret hânendir senin,
Cennet ise kerhânendir ha senin.
Muska yazar, yanmaz kefen satarsın,
Akçeli işlerin çoktur ha senin.

Kemter Abdal

İkiz Taç Yaprakları

Bir düştünüz dünyaya
Biri mor buluttan
Biri al şafaktan
İki kanatlı bir kuşun
Tek yüreği gibi
Çarptınız göğsüme

Sen kızım;
Annenin çeyiz sandığında
Unutulmuş bir ilahinin
Yeni bestesi
Sen oğlum;
Babanın cebinde
Taşıdığı çakıl taşının
İçindeki volkan

Saatler sizinle
İki dil öğrendi:
Biri "anne" diye geçerken
Öteki "baba" dedi
Akrep sizi sallarken
Yelkovan ikinizi de
Kollarında uyuttu

Banyoda oynarken
Birbirinize bakan
İki damlasınız yağmurun
Biri buluta çıkmak ister
Öteki denize karışmak
Ama ikiniz de
Avucumda kaybolmadan
Önce
Birbirinize değiyorsunuz

Ben ki
Bu şiiri
İki kalple yazdım
Biri sizinle attı
Biri sizsiz durdu
Allahım
Birine güneşi
Ötekine ayı verirken
İkisini de
Aynı gökyüzünde
Bulundur

Kemter Abdal

İnsan Eti İle Doyan Soy

Hû!
Bir sofrâ ki eti insan, şarabı kan!
Hind'in dişleri çatal, Ebu Süfyan'ın elleri kaşık,
Muaviye'nin zehri tuz, Yezid'in kılıcı bıçak!
Peygamber evladını yediler bu sofrada!

Heyhat!
Ne ana kaldı ne baba ne insan!
Hamza'nın ciğeriyle başladı bu ziyafet,
Hasan'ın zehriyle tatlandı,
Hüseyn'in kanıyla yıkandı çeneler!

Yâ Hakk!
Bu nasıl bir iştah ki,
Ciğer çiğneyen dişler doymak bilmez?
Bir lokma Hasan, bir yudum Hüseyn,
Peygamberin evladıyla beslenen bu soy!

Kemter Abdal sorar:
Bu zulüm nasıl sindirilir insan boğazında?
Ciğer yemekle kalmadılar,
Zehirlettiler gül yüzlü Hasan'ı,
Susuz bıraktılar Kerbela'da Hüseyn'i!

Ah!
Ey insanlık, ibret alın bu manzaradan!
Bir ana ki ciğer çiğner,
Bir baba ki seyreder,
Bir oğul ki zehirler,
Bir torun ki peygamber kanı içer!

Ey mazlumlar!
Unutmayın bu sofrayı,
Hind'in diş izlerini,
Ebu Süfyan'ın aç gözlülüğünü,
Muaviye'nin zehrini,
Yezid'in kılıcını!

Kemter Abdal

İnsanın Kamil Yolculuğu

Şeriat kapısından girdim içeri,
On makamda öğrendim eğri, doğruyu
Tarikat yolunda yürüdüm, durdum,
On makamda ben Hakk'a ulaştım.

Marifet deryasında daldım derine,
On makamda erdim sırrın özüne.
Hakikat nuruyla yandı bu gönül,
On makamda vardım Hak'ta birliğe.

Dört kapı kırk makam, bir yolculuktur,
İnsandan Hakk'a sonsuz koşudur.
Her makamda ayrı ders, ayrı öğreti,
İnsanı kâmil yolunda ilerler kişi.

Bu yolda yürüyen, Hakk'la hep dolar,
Gönül gözle Hakk'a temaşa kılar.
Dört kapı kırk makam, bir engin derya,
İçinde kaybolanlar, ulaşır Hakk'a

Yandı bu gönül, pişti özümde,
Fenafillah'a erdim ben bir söz ile.
Vahdet deryasında kaybolduğumda,
Hakk'ın cemalini gördüm ben her canlıda.

Kırk makam tamam oldu, erdim ben Hakk'a,
Nefsimi terk ettim, döndüm ben Hak'ka.
Aşkın kırk makamı, sırlı bir yoldur,
İnsanın Hakk ile bir olduğudur.

Kemter Abdal

İstanbul'un Hüzün Çicekleri

Gece yağmuruyla ıslanmış saatler,
Boğaz'da durmuş ağlıyor
zamanın kırık bilekleri
sulara gömülüyor usulca.

Galata'nın daracık sokakları
bir kadının eteğinden dökülen
eski bir tangoyla titriyor,
duvarlarda resimler
soluyor yavaş yavaş.

Vapurlar geçiyor gözlerimden,
her biri bir vedanın çocuğu,
iskeleler
ıslak mendiller gibi
cepkenlerde unutulmuş.

Kız Kulesi'nin ışığı
denizin dibinde sönen bir sigara,
ben
kum saatinde takılı kalmış
son kum tanesiyim.

Gecenin koynunda çınlıyor çığlıklar,
sokak lambaları
dökük dişli yaşlı adamlar,
bir kedinin bakışında
kaybolmuş bütün şehir.

Sabah olurken bulutlar
toprağa düşüyor paramparça,
ben
bir telefon kulübesinde
çalınmış harflerden
İstanbul'u arıyorum.

Kemter Abdal

İz Sürer Yüreğim

Yine bir akşam çöker şehrin üstüne,
Beton duvarlar suskun, gökyüzü küskün.
Bir türkü düşer dilime, eski bir yara gibi,
Sanki dağların sesi, iner bu garip şehre.

Yüreğim bir iz sürer, dumanlı sokaklarda,
Kaybolmuş çocukların, çalınmış umutların.
Bir fabrika düdüğü çalar, acı bir ağıt gibi,
Yine bir alın teri kurur, yine bir hayal yarım.

Gecenin karanlığında, bir yıldız kayar sessizce,
Belki de bir yoksulun düşüdür yere düşen.
Bir duvar dibinde bir gazete sayfası titrer,
Manşetlerde yalanlar, satılmış vicdanlar.

Benim de bir sevdam vardı, yasaklı türküler gibi,
Bir gülüşü vardı ki, baharı getirirdi kışa.
Şimdi o da uzaklarda, bir hasret türküsü ağlar,
Gözyaşlarımla büyür, içimde bir kara sevdâ.

Ama umut var içimde, bir filiz gibi inatçı,
Kırık dallar yeşerecek, bir gün bu kara kış bitecek.
Ve biz, o yasaklı türküleri hep bir ağızdan söyleyeceğiz,
Güneş doğacak yeniden, bizim de yüzümüz gülecek.

Kemter Abdal

Kadıncıl Ana Nefesi

Ey can! Akşamın alacasında beliren o nuru dinle.
Eteği kırk rengin sırrıyla dokunmuş; o şalvarı dinle.
Ayağında çarığın değil, Kerbela toprağının süzölmüş kundurasını;
Yol azıksız sanma, "Erzak bendedir," diyen o sesi dinle.
Cebinden Sekine'nin buğdayını serpti yola; bereketi dinle.

Kimseler bilmez aslını; kayıp bir anadır o.
Sütü kutsaldır, iki memeden akar sırrı:
Birinden Zahra'nın hikmeti damlar, birinden Rosa'nın isyanı.
Emzirdiği çocuklar şehit olur, şair olur, sokak lambası olur;
Her biri bir âlemin nişanıdır, dinle.

Hızır'dan önce var oldu; Ab-ı hayatı kadın teriyle buldu.
Dağlara "Leyla" diye seslendi, taşlara "Meryem" diye yazdı.
Kırk kapıyı tek eteğiyle süpürdü, arındırdı her yanı.
Cümle erkek evliya ona "Ana" diye yüz sürdü; teslimiyeti dinle.

Meydan ona açıldığında sordu: "Dar mı? Darılmak mı?"
Zülfikâr'ı saç örgüsünden çıkardı; sırrın keskinliğini dinle.
On iki imamın tacını tek dokunuşla devirdi; eski erkânı dinle.
Yeni bir erkân koydu ortaya: "Hak diyen kadın, Hakk'a eren kadındır!"
Kadının sesi Hakk'ın sesidir, dinle.

Şimdi nerede mi? Duvarlarda kadınca yazılar görürsen, bil ki o.
Cemevi mutfağında aşure karıştırırken fısıldayan sestir o.
Gece yarısı dağlara türkü yakan deli kızın gözlerindeki ışıktır o.
Her yerde, her nefeste, her sırda o vardır, dinle.

Ey âşık! Bu nefeste saklıdır Kadıncıl Ana'nın sırrı:
Hızır'ın dişil yüzü, Hakk'ın rahmetinin ta kendisi.
Dinle can kulağıyla bu kadim fısıltıyı.
Aşk ile, Hak ile, Ana'nın nuruyla Hû!

Kemter Abdal

Kağıt Helvanın Matematiği

Sokak ortasında bir bölme işlemi:
Bir ekmek, üç çocuk, sıfır kare.
En küçük dilim açlığı büyütürken,
Büyükler paylaşmayı unuttu rakamlarda.

Bir terzi, gözlüğünün camına
Dikiş izleriyle yazıyor ücretini:
Her düğüm atışta biraz daha küçülen
Bir hayatın logaritması bu.

Otobüs terminalinde bir bavul,
İçinde: bir mektup, yarım kalmış,
Posta pulu yok, gidecek yer belli:
"Adres: Hasret / Mahalle: Yabancı"

Köprü altında bir satranç tahtası,
Siyah piyonlar hep kaybediyor.
Beyaz kale yıkılmaz diyorlar,
Oysa tuğlalarında kan teri karışık.

Bir duvar saati çalışmıyor,
Akrep ile yelkovan kavga etmiş:
Biri "geçmiş" diyor, biri "gelecek",
Şimdi'yi kimse tutmuyor ortada.

Bir çocuk, test kitabının kenarına
Gizlice resim çiziyor:
Bir ev, bacasından duman değil,
Kuşlar çıkıyor; öğretmen silgiyle siliyor.

Ve en sonunda bir hesap makinesi
Ekranında yanıp sönen sıfırlar:
"Borç: 9.999... / Ödenen: 0"
Eşittir işareti kırık, kimse görmüyor.

Kemter Abdal

Kağıttan Fabrikalar Yaktık Gece Yarısı

Her sabah
ayakkabılarımızın içinde birer küçük grev tohumu çimlenir
Bedenlerimiz ters dönmüş bir metro haritası gibidir artık
Mavi yakalılar lacivert nehirlerle dökülürken
Biz düdük seslerinden bir köprü inşa ediyoruz

Fabrikanın duvarlarında
unutulmuş emek terlerinin kristalleşmiş hâli
Her dokunuşta elimize batıyor
Makinalar konuşmayı öğrendiğinde
ilk sözleri "beni sökmeyin" olacak

Şehir kendi kâbusunu yiyerek büyüyor
Gökdelenlerin dişlerinde
kırpıntı hayallerin fosilleri
Bir çocuk beton bahçesinde güneş yetiştiriyor
Suluyor onu annesinin kayıp kahkahalarıyla

Gece vakti
cep telefonu ekranlarından sızan mavi ışıktaki
Birbirimizin yüzünü arıyoruz
Bulduğumuzda
Her birimiz ötekinin kayıp kullanma kılavuzu çıkıyor

En son
dünyanın nabzını saydık
Ellerimizde
patronların kalp atışlarından dökülmüş
Kırmızı mürekkeple
Bir manifesto yazdık
Bu sefer hiç bitmeyecek bir grev diye

Kemter Abdal

Kağıttan Şahinler

Bir imza düştü kâğıda, yaprak gibi ince,
"Devlet" derler, hangi çınarın gölgesinde?
Gölgeyi sattılar karanlık tüccarları,
Mühür çalındı, sahtekârlık devlet katında.

Dört yüz profesör doğdu gece yarısı rahimlerden,
Jokey girdi sınava, "Yakup" dediler sessiz sedasız.
YÖK'ün veritabanı kırıldı bir hain bıçakla,
Bir garip hırka giymiş, içi rüşvet yüklü.

Yeni doğan çetesi salladı beşiği kanla,
"Süt bankası" dediler, zehri balla karıp.
Hastane koridorlarında ayak izleri kızıla çaldı,
Bir bebeğin kimliği düştü karanlığın pazarına.

Monero döndü çarkında dijital zulmün,
"E-Devlet'te görünür!" diye sattılar şerefi vatanın.
Tüm ocaklar yandı bu zulme karşı,
Ahali haykırdı: "Hak-Muhammed-Ali! Yeter artık hırsızın saltanatı!"

Bir derviş çıktı Ulus'tan asası elinde,
"Kim sattı bu diplomaları? Kim çaldı devletin namusunu?"
Sordular, sustular... Yalnız "Mihyeddin" inledi karanlıkta:
"Gazi içtim, devlet diye dövdüler beni!"

Melamilerin sırrıdır: Görünene aldanma ey can!
Sahte mührün ardında "resmi destek" yatar mı sandın?
Operasyon oldu 23 ilde, yakalandı yüzlerce hain,
Ama asıl çete koltuklarda, basiretsizlikle beslenen.

Bir ülkenin diploması satıldı pazarda,
"6 bin liraya ustalık belgesi" diyen kadın, karanlığın emrinde.
Hünkâr Hacı Bektaş Velî'den nefes geldi sabahtan:
"Kirlenen mühür, Hakk'ın divanında silinir;
Adalet, Zülfikâr'ın hakkını verir!"

Ey Devlet Baba! Sen de mi düştün bu tuzağa?
"Yeni doğan"ı sattılar, "diploma"yı çaldılar gözün önünde!
Anadolu erkanı söyler gerçeği çekinmeden:
"Hırsızın sofrasında iftarlık yoktur;
Hakk'ı yiyen, Hakk'ın gazabıyla yüzleşir sonunda!"

"Yüreğinde haksızlığa isyan taşımayan, Hakk'ın divanında sözsüz kalır!"*

Kemter Abdal

Kaldırımın Altındaki Soluk

Kaldırım taşlarını kaldırdılar bir bir,
Altında kırık dişli çocuklar gördüler.
Güneş görmemiş, ekmeği un kokmuş,
Her biri bir fabrika dumanında soluk.

Sokak lambası titredi ansızın,
Işığı düştü bir kadının peçesine.
Peçe ki yamalı, yüzyıllık yorgun,
Altında gözleri: iki sönük kömür.

Bir bina yükselirken beton hızla,
Temelinde bir adam çırılçıplak.
Üşür, ama terler; çünkü taşır sırtında,
Hem tuğlayı, hem evsizliği, hem de borcu.

Otobüs durağında bekler yaşlı bir adam,
Bilet parası yok, cebinde iki duâ.
Şoför indirmede onu, çünkü zaman,
Durmaz; yolcular hep ayaküstü yaşar.

Bir çocuk sordu: "Anne, neden açız?"
Anne sustu, çünkü cevap yoktu dilinde.
Sadece bir damla yaş süzüldü yanağına,
Tuzlu, acı, kederli... Tıpkı ekmeği gibi.

Kaldırım taşlarını koydular geri,
Üstünde koşturuyor şimdi mutlu insanlar.
Kimse bilmiyor altında kalanları,
Kimse duymuyor toprağın feryadını.

Kemter Abdal

Kanın Rotası

Batı'nın "demokrasi" kılıcı, petrolden keskin,
İsrail'in strateji haritası, kanla çizilmiş sınır!
Cihatçı kuklaları oynatır perde gerisinde,
Bir yanda gaz faturaları, bir yanda vahşet cenderesi...

Kara altın için kurdular bu kirli kumpası:
Doların efendileri, Siyon'un bekçileri ortak sofrada!
"Böl-parçala-yut" diye fısıldar tarihin karanlığı,
Alevi köylerine yağan bombalar, Batı'nın sessiz rızası!

Tel Aviv'den verilen komutla döner çarklar,
Washington'un onayıyla cihatçılar salınır ovaya.
Din satıcılarına silah, petrol tacirlerine rant,
Suriye'nin bağrında, insanlığa kara bir leke daha...

Kundaktaki bebeği vuran kurşunun mermisi,
New York borsasında alınıp satılır gizlice.
Gazze'ye çizilen duvarın aynı eli,
Nusayri dağlarında ölüm tarlası biçer gecelerce!

Batı'nın medeniyet naraları, kanla boğulur,
İsrail'in güvenlik endişesi, yetimlerin gözyaşıyla sulanır.
"Ortadoğu bataklığı" diye adlandırırlar seni,
Oysa bataklık onların kirli çizmelerinin izidir toprağımda!

Tank paletleriyle ezilir kadim kültür,
Şiiler, Sünniler, Aleviler... Hepsi birer rakam artık!
Petrolden borularından akan, masumların kanıdır,
İsrail'in sınır güvenliği, Batı'nın enerji politikasına kurban!

Kemter Abdal

Karanlık Dolaptaki Işıklar

Fabrikanın kayıp çocukları
duvarların içinde yaşıyor şimdi:
Tuğlalar arasında sıkışmış
küçük parmak izleri,
her vardiyada biraz daha soluyor.

Makineler konuşuyor gece vakti:
"Biz öğütmeyiz," diyorlar,
"sadece küçülttük
rüyaları paketlere sığacak boyutta."

Bir işçi,
gözlerini kaybetmişti dün -
artık sadece
imalat hattının kokusunu görüyor:
ter, pas,
ve reddedilmiş dilekçelerin mürekkebi.

Kantinde satılan çorbalarda
harfler yüzüyor:
"Ş" harfi şikayet ediyor,
"K" kaderini sorguluyor,
"İ" ise susuyor
dibe çökene kadar.

Patronun ofisinde
cam bir kavanozda saklanıyor
son dürüst bakış:
"Yıllık ciroyla besliyoruz," diyor müdür,
"büyüdükçe değer kaybediyor."

Akşam çökünce,
fabrikanın gölgesi
işçi lojmanlarını yutuyor.
Bir kadın pencereye çiziyor:
"Bu gece kaçıyoruz,"
ama sabah olunca
boya kurumuş
ve duvar yine bomboş.

Kemter Abdal

Karın Kahyası

Ofisinin 37. katından
tanrıyla pazarlık ediyordu:
"ver bana bir gece daha
bütün bankaların şifrelerini
sana bir cami yaptırayım
altın kubbeli"

asansör boşluğunda
düşen çocuk işçileri sayıyordu:
"borç defterine kayıtlı
ruhlar bölümü
faizsiz ödeniyor"

karısı uyurken
yatak odasında bitcoin madenciliği yapıyor
göğsünde ter yerine
banka ekstreleri birikiyor
her nefes alışında
bir fabrika daha satın alıyor

ölüm döşeginde bile
son sözleri oldu:
"şimdi değil
borsa henüz kapanmadı
bekleyin
bekleyin
bekleyin..."

Kemter Abdal

Katlar Arası Savaşçı

Sabahın ilk ışığı
gecekondü mahallesine düşerken,
gökdelen camlarından yansıyıp
bir çocuğun boş karnında
yanlışlıkla güneş sanıldı...

1. KAT

Göbekli patron kahvaltıda:
Kavun dilimleri üzerine serpilmiş altın yaldız,
Zeytin çekirdeklerinde oyulmuş armalar,
Kahvesine düşen borsa grafiği
"Bugün yine dolar alınacak" dedirtti...

ZEMİN KAT

Temizlikçi kadın:
Çantasında iki dilim bayat ekmek,
Üstünde "dünün mürekkebi" lekeli önlük,
Ayakkabısının tabanından sızan
son üç günün yağmuru...

2. KAT

Genel müdürün ofisinde:
Duvarı "liyakat" yazısı,
Çekmecede rüşvet zarfı,
Pencereden görünen
o "şanslı azınlık" manzarası...

BODRUM KAT

Depo işçisi:
Alnında ter yerine donmuş umut,
Cebinde patronun attığı bozukluklar,
Akşam eve giderken sırtında taşıdığı
görünmez tabut...

3. KAT

Yönetici toplantısında:
"Tasarruf" kelimesi masaya düştü,
temizlikçinin maaşına yapıştı,
"İnsan kaynakları" dediler,
depodaki çığlıkları duymadılar,
"Kâr" diye bağıldılar,
binanın temelinden
bir çocuk ağlaması yükseldi...

Gece olduğunda:

Göbekliler uyku haplarıyla
rüyalarında zafer kazanırken,
Açlar
midelerindeki açık yarayı
yastık yapıp
uyumaya çalıştı...

Kemter Abdal

Kelebeğin Bir Günlük Seyahati

Sabahın ilk ışığıyla kanat çırpı,
Tozlu pencereden süzülen altın.
Bir çiçek gördü, "ebedi" sandı,
Öğleye kalmadı yolunu yitirdiğin.

Bir çocuk koştu peşinden,
Elleri masumiyetle kirlenmiş.
"Tutmak istemem" dedi,
Ama avucunda kalan pul olduğunu bilmeden.

İkindide bir cami avlusuna düştü,
Gölgesi duvarda titreyen bir ayet.
Mihraptaki ışık kanadını yaktı,
Bir an kendini ateş sanıp korktu.

Akşamüstü mezarlıkta dinlendi,
Taşların üstünde uyuklayan isimler.
"Burada zaman yok" diye fısıldadı bir mezar,
O ise zaten zamanı unutmuştu.

Gün batarken son kez çırpı kanat,
Toz pembe bulutlara karışarak.
Bir gün daha yaşadığını kimse bilmeyecek,
Ölümünü de doğumunu da rüzgar yazacak.

Kemter Abdal

Kerbela Tozu

Bir tanecik yıldız tozu, savrulur Kerbelâ'dan gelirim;
Dâra düşmüş bir çerağım, Hakk divanına yürürüm.
Her zerrede bir sır gizli, her bir anım Hû yazılı;
Emaneti taşıyanım, aşk ile boyun eğirim.

Bir nefesim vardır bende, sığmaz oldu bu tenime;
Bülbül oldum varmaz güle, dikeninden utanırım.
Şah-ı Merdan aşkı ile kor alev gibi yanarım;
Bir ateş ki sönmez yana, küllerimi savururum.

Eğilir dağlar secdeye, söyler Kızılıрмаğın dilince;
Gözyaşlarım akar nice, ummana hasret kalırım.
Yol eri yolundan dönmez, Hakk aşkı candan silinmez;
Derman olup dost elinden, aşk ile dolu içerim.

Yüz sürerim eşiğine, Şah-ı Velayet aşk ile;
Gönül bir gülşen-i hüsnâ, goncasını koklarım.
Çekilmez çile bu sırda, erilmezse bir murada;
Âşk meyinden bir yudumla âlemde cansız yaşarım.

Kemter Abdal'ım bu sözler, gönülden gelir söylerim;
Bu cihan bir düşse eğer, uyanır öyle gezerim.
Yazgım elimde benim, Ali'den gelir nefesim;
Ondan gayrı dost bilemem, can Ali ile can gezerim.

Kemter Abdal

Kıdem Tazminatı

Pazartesi sabahı
şirketin camlı odasında
bir adam
hayatını
çöp poşetlerine dolduruyor
masasının altından çıkan
15 yıllık
tozlu hayalleriyle...

Çerçevesiz aile fotoğrafı (çocuklar büyümüş, eşinin gülüşü solmuş)
Kırık gözlük, "en iyi takım oyuncusu" plaketi, ve patronun "seninle gurur duyuyoruz"
yazılı unutulmuş bir mail çıktısı...
2008 krizinin tozları,
2015 zam protestolarının çöprü,
2020 pandemisinin boş dezenfektan şişeleri... Her adımda bir parça daha küçülüyor
gölgesi...

3 nüsha fesih kağıdı,
1 adet "çıkış anketi",
Ve cebine sokulan "dava açma" korkusu...

Güvenlik görevlisi kartını kesiyor,
Genç stajyer utançla bakıyor,
Ve asansör "başka kat yok" diyor sessizce...

Eline tutuşturulan
çöp poşetleri
rüzgarda
bir bayrak gibi
dalgalanıyor...
Belki de
hayatında ilk kez
bu kadar
özgür
hissediyor
işsizliği...

Kemter Abdal

Kırık Bir Saatin İçindeki Orman

Durağan bir perşembe sabahı,
Şehrin ortasında
Bir meşe ağacı büyüdü
Gövdesinde
Durmuş bir saatin çarkları
Yaprak olup dökülüyordu.
İnsanlar
Cep telefonlarını
Ağacın köklerine bağladı,
Wi-Fi şifresi sordu:
"Geçmişin ilk harfi
Ve geleceğin son gözyaşı."

Betonun üstünde,
Tekerlek izlerinden
Şuyolu açmış
Uç leylek gördüm.
En genci,
Gagasında taşıdığı
Plastik bebeği
Bir petrol kuyusuna bıraktı.
"İşte" dedi,
"İnsan yavrusunu
Size geri veriyorum."

Yağmur yağdığında,
Kaldırımlarda
Islanan kitaplar okudum:
Her damla
Bir romanın kayıp cümlesiydi.
Kütüphaneci,
Şemsiyesini
Gökyüzüne açtı:
"Ödünç aldığınız her hikâye
Bir çocuğun
Soluk alışıdır."

Ben ki,
Bu şiiri
Bir aynanın
Arka yüzüne yazdım.
Siz okudukça,
Yansımanız
Gerçeğe dönüşecek
Ve asıl dünya
Camin içinde
Mahpus kalacak.

Kemter Abdal

Kırık Buzlar İçinde Çiviler Büyütüyoruz

Her sabah,
Metro raylarının dilinden dökülen
"Demir tohumları" ekıyoruz cebimize.
Büyüyorlar ceplerimizde:
Çivi yapraklı, somun çiçekli bir orman.
Ütopya, enkazdan filizlenirken,
Biz "kolektif bir kustumukla" suluyoruz onları.

Makineler uyuduğunda,
Preslerin dişlerine takılıyor dilimiz.
"Kaynak ışıyla yıkanmış" ellerimiz,
Geceyi "paslanmış bir rüyaya" katlıyor.
Patronun cebindeki anahtar,
"Bütün kapıları doğuruyor" bir anda.
Ama biz,
"Kırık bir vinçle gökyüzünü çalıyoruz" sessizce.

Asfaltın bağırsaklarında,
"Yıldızları emziren" bir dilenci görürsünüz.
Oysa o, dün "bir bankanın camında donmuş"
Son neoliberal yağmur damlasıydı.
Polis sireniyle çırpınan bir güvercin,
"Bütün barikatları unutturacak kadar" mavidir şimdi.

Bedenimizde "kızıl bir izotop" geziniyor:
Yarı ömrü;
"Daha önce hiç duyulmamış bir kahkaha" kadar uzun.
Kalabalıklar "kendi gölgelerini yakıyor" meydanda,
Ve biz,
"Buzdolabı magnetlerinden manifesto" yapııştırıyoruz
Bu sefer "dünya dönmeyi reddedene dek"...

Kemter Abdal

Kırık Büyülü Lambalar

Kentin elektrik direklerine asılı
kırık büyüler:
Her ampul patladığında
içinden bir cin değil,
bir işsiz genç çıkıyor.

Belediyenin temizlik işçileri
süpürgeleriyle topluyor
kaldırımlara dökülmüş rune yazılarını.
"Bunlar ne?" diye soran olursa,
"Çöp" diyorlar,
"geçen ayki grev bildirileri."

Şehir meydanında
üç kâhin bir arada:
Biri el falına bakıyor,
biri burç yorumluyor,
üçüncüsü sendika broşürü dağıtıyor.
Hepsi aynı şeyi söylüyor:
"Yakında büyük bir ışık göreceksiniz..."
(Sözleşmeli işçilerin fener alayı)

Gece yarısı market raflarında
şans tılsımları satılıyor:
"Çekilişle işe alma garantili!"
"Kıdem tazminatı büyüsü!"
"Patronu yumuşatma muskası!"
En çok satan ise:
"Geçim derdi unutturan sihirli şekerler."

Sabahın ilk ışığı vurduğunda,
büyücüler sendikası dağılıyor.
Bir tek yaşlı bir kadın kalıyor,
dükkanının önüne serdiği
kırık aynalara bakarak:
"Gördünüz mü?" diyor,
"Kehanet bu değil,
sadece yansımanın ta kendisi."

Kemter Abdal

Kırk Kapı

1. Kapı: Aşk ateşiyle yandığın eşik
2. Kapı: Gözyaşlarınla suladığın toprak
3. Kapı: Sabah rüzgârında duyduğun fısıltı
4. Kapı: Gecenin koynunda sakladığın sır
5. Kapı: Zülfikar'ın kınından çıktığı an
6. Kapı: Hüseyin'in kanıyla yoğrulmuş kerpiç
7. Kapı: Fatıma'nın eşiğinde dökülen saç
8. Kapı: Hasan'ın içtiği zehirin acısı
9. Kapı: Bâkır'ın ilminden damlayan nur
10. Kapı: Cafer'in avucunda gizli mühür
11. Kapı: Kazım'ın zindanda çınlayan sesi
12. Kapı: Rıza'nın Horasan'dan yükselen nefesi
13. Kapı: Taki'nin suskunluğundaki hikmet
14. Kapı: Naki'nin bakışındaki ibret
15. Kapı: Askerî'nin gülüşündeki şifa
16. Kapı: Mehdi'nin kılıcındaki sır
17. Kapı: Hünkâr'ın Sulucakarahöyük'te yaktığı چراغ
18. Kapı: Abdal Musa'nın dağıttığı aş
19. Kapı: Kaygusuz'un denize attığı taş
20. Kapı: Nesimi'nin derisinden süzülen can
21. Kapı: Kırklar'ın semahında dönen pervane
22. Kapı: Cem'de söylenen her bir nefes
23. Kapı: Görgü Cemi'nde verilen ikrar
24. Kapı: Dâr'a duran canın titreyen dizi
25. Kapı: Tezekkârın zikrinde titreten "Hû"
26. Kapı: Mürşidin elinden içilen lokma
27. Kapı: Musahibin omzunda yanan yara
28. Kapı: Düşkünün alnına sürülen günah
29. Kapı: Secde eden alnın değdiği toprak
30. Kapı: Dua eden dilin döktüğü şerbet
31. Kapı: Ağlayan gözün silmeye kıyamadığı yaş
32. Kapı: Gülbenk okuyan dudakların titremesi
33. Kapı: Meydanda açılan sırlı destar
34. Kapı: Posta serilen canın çıplak ayakları
35. Kapı: Sâkinin sunduğu dolu kadeh
36. Kapı: Hak aşığının yüreğindeki kor
37. Kapı: Semahta dönenlerin ayağı altındaki toz
38. Kapı: Mersiye okuyanın boğazındaki düğüm
39. Kapı: Duvaz imam söyleyenin göğsündeki ateş
40. Kapı: Can verirken son nefeste duyulan "Ene'l-Hak"

Kırkinci kapı ardında bir ayna gördüm
Baktım ki içinde - hem ben hem sen
Hem Ali hem Hakk'ın cemali
Bir ses dedi: "Gördün mü şimdi? Hepsi birdik!"

Kemter Abdal

Kırkclar'ın Kayıp Kırk Birincisi

Kırkclar Meclisi kurulduğunda,
Bir can eksik sayıldı;
"Kimdir bu 41'inci?" diye,
Hepsi merakla sordu.

Hızır geldi, elinde ayna,
"Bakın," dedi, "içinde siz varsınız!"
Ama ayna kırık olduğundan,
Bir parça hep kayıp kaldı...

Şah-ı Merdan sırrı açtı:
"Bu eksik olan, gelecekte bir can!
Zamanın ötesinde bekler,
Erkân tamamlanınca gelir!"

Şimdi her cem olup dağılırken,
Bir köşede bir ışık kalır;
O, 41'inci canın nefesidir,
Ki hâlâ bize katılmak için yanar!

Kemter Abdal eydür: Ey can,
Sakın unutma bu sırrı;
Kırkclar dediğin, aslında kırk birdir,
Bir de sen varsın, tamamlayan!

Kemter Abdal

Kırmızı Yağmur Sonrası

Sabah,
Gökyüzünün arka cebinde buldum seni –
Yarısı çürümüş bir elma gibi
Kırmızı ve sessiz...

Otobüs durağında beklerken
Bir kadın bana baktı
Sol gözünde kelebek kanadından bir yara
Sağ elinde ise
Zamanı durduran bir anahtar –
"Bunu son kullanan" dedi
"Bir şairdi ve kendini kilitlemişti..."

Nehrin dibinde bulduğum taş
İçinde uyuyan bir gökkuşağı saklıyordu
Her sabah onu öpüyorum
Ve tükürüğümde
Kaybolan şehirler beliriyor

Annem bana küçükken
"Rüyalarını sakın yıkama" derdi
Şimdi balkonumda kuruyorlar
İplere takılı
Sırılsıklam hayaletler gibi

Bir martı geçti pencereden
Gagasında mor bir mektup
Adres kısmında
"Bu şiirin son dizesi" yazıyordu
Ama ben
Okumadan önce uyandım

Kemter Abdal

Köklerin Ur'u

Kökler bir labirent, toprağın kara atlasında,
Yılların yığıntısı gövdemde bir ur.
Rüzgar bir unutuş şarkısı fısıldar durmadan,
Yapraklarım düşer, bir sessiz kıyamet olur.

İnsanlar geçer, yüzleri birer kırık ayna,
Gözlerinde kayıp zamanların izi.
Bir fısıltı duyulur, dallarımın arasından,
Belki de bir kelebeğin hüzünlü sesi.

Gövdem bir alfabe, okunmaz harflerle dolu,
Her çizgi bir anı, silinmiş bir yüz.
Güneş bir altın leke bırakır kabuğumda,
Bir tanrının unuttuğu bir öpücük belki de.

Kuşlar konar, birer renkli nokta yalnızlığımda,
Şarkıları birer yabancı kelime.
Bir gölge uzar, bir anlam arayışı gibi,
Belki de evrenin en eski bilmecesi.

Zaman bir nehir akar, bükülür dallarım,
Bir hatıra düşer, sonra kaybolur ansızın.
Toprak bir sır saklar, derin ve karanlık,
Ben bir tanığım sadece, bu sessiz hüznü baz.

Kemter Abdal

Köprü

Akşamüstü köprüde kaldım,
Araba farları dua gibi.
Sordum: "Kim ayırdı bu iki yakayı?"
Bir martı kondu omzuma:
"Sen geçersen köprü olur,
Durursan duvar!"

Metroda itişip kakışan bedenler,
Her biri ayrı dünyalı.
Bir genç yer verdi nineme,
O an anladım:
Tevhid;
Ter kokusunda tanımaktır
Kardeşinin nefesini...

Şüpermarkette kuyrukta,
Önümdeki adamın eli çatlak.
Aldım salçasını ben ödedim.
Kasiyer gülümsedi:
"Kredi kartınızı Hakk kapısına
Soktunuz efendim!"

Apartmanın balkonunda,
Saksıda bir biber büyüttüm.
Komşu "Verir misin?" dedi.
Dalından kopardım:
"Acı mı istersin,
Tatlı mı?"
"Fark etmez," dedi,
"Emeğin varsa içinde!"

Televizyon "Savaş!" diyor,
Telefon "Nefret!" diyor.
Kapattım ikisini de.
Balkona çıkıp üfledim düdüğü —
Mahallenin çocukları
"Yaşasın barış!" diye koştu.
İşte o an:
Cem oldu dünya!

Kemter Abdal

Köprü Altında Meditasyon

Kaldırım taşlarından sızan sabah sisi,
bir dilenciği Buda sanıp selamladım.
Bağdaş kurmuş,
önünde boş bir kâse -
içi hava dolu.

"Vermek istersen" dedi,
"boşluğa bırak,
dolar mı bilmem ama
eksilmez hiç."

Yanına çöktüm,
avuğlarımdaki jetonlar
bir anda tohum oldu.
"Bak" dedi,
"şehir nehirleri bile
denize varmadan çalınıyor,
sen hâlâ cüzdan arıyorsun."

Akşam oldu,
köprü titredi kamyon geçerken.
Dilencinin gölgesi
betona vurdu
ve kaldı.
Benimki ise
sırtımdan kayıp
otobüs durağına kaçtı.

Kemter Abdal

Kuyu ile Taht Arasında

Kuyuda Yusuf, tahta Yusuf birdir,
Aynadır aynaya bakan bilir bunu.
Gönül sarayının sultanı olan,
Hakikati kendinde bulur usul usul.

Bir tenhada düştüm kuyunun dibine,
Zulmet içinde gördüm nûr-u Rahman'ı.
Mısır'a vardım sultan oldum deme,
Asıl saltanat gönül divanında.

Kardeşlerin hilesiyle düştüm kuyuya,
Bilmezdim o kuyu mi'racımdır meğer.
Zindan oldu bana gök kubbesi,
Rüyalar söyledi sırr-ı müşkülü.

Kemter Abdal sorar ey dervişân:
Hangi Yusuf'sun sen, kuyuda mı, tahtta?
Gönül aynasın sil de göresin,
Bir Yusuf ki ne kuyu bilir ne tahtı!

Dergâh-ı izzette bu söz yazılsın:
"Kuyu da sensin, taht da sen!
Gönül sarayında oturan sultan,
Yusuf'u bulduysa kendidir eren!"

Kemter Abdal

Küfrüm Kiblegah Olsun

Meyhanenin kırık aynasında gördüm yüzümü:
Tükürük izli, alın yazım çamurla mühürlü!
Pîrim Tevfik'in neyinden düştüm yollara
Küfrüm aşkın mihı, dilim melâmet bıçağı...

□ Bir sahipsiz köpek uludu gece yarısı
Ben üfledim neyimi: Küfürle karışık bir "Hû!"
Sofular "şeytan işi" dedi, susturdular sesimi
Oysa: En hak dersim, küfrümün arkasında saklı!

□ Doldur Sâkî! Bu demir lezzetli mey değil
Kınayanların gözyaşındır mayalandırdığım şarap!
Kadehim çelikten, zehirin dibindeyim
Ölümü gülüşle içen meyhor-ı dîvâneyim...

□ Eşikte yatan ite sordum: "Yol nereye?"
Dedi: "Pîr Tevfik'in küfrünü harf harf ye!"
Yedim küfrü, midemde yıldızlar kaydı
Melâmet kuyruğum, gökleri tırmaladı!

□ Kemter Abdal'ım ben, neyzenin sır küpü
Üflediğim boru değil: Kırık hayatımın sesi!
Öldüğümde neyimi yakın meyhane külünde
Küllerimden üfleyin: KÜFRÜM KIBLEGAH OLSUN!

Kemter Abdal

Kül Rengi İstanbulda Semah

Dokuz yaşında düştü yola, kundağından sökük,
Kül rengi İstanbul, sırtında kocaman bir çuval.
Çocuk avuçlarıyla ördü annenin örtüğü,
Her taş, bir Bektaşî sırrı, her adım "Ya Hak!" bir nidal.

Aslan postu omzunda, yokluk soğuşunda ince,
Hünkâr Hacı Bektaş'ın gülü, solmuş cebinde saklı.
Çerağ ışığı söndü sandın karanlık gecede,
O, dara durdu sessiz, yükü dem ile çakılı.

Bir sema döndü ömür, ayaklar çarık, yırtık,
Meydan dediler betona, erkân dediler işe.
Kurşuni bulutlardan süzüldü bir tespih boncuk,
Çocuk gözleri kaldı, cam boncuk gibi şişe.

Kanser, bir düşkün alma oldu kapı eşiğinde,
Gülbang sustu, nefes kesti, aşk ateşi söndü sandın.
Ama bak, sürreal bir rüya: Kırklar Meydanı'nda,
Dokuz yaşında bir çocuk, elinde şeker, oyuncak, kandın.

Turna oldu kuş oldu, Hızır'ın elinden tuttu,
Erenler dizildi halka, gülüyor masumiyeti.
Dem oldu şerbet oldu, acı bal a dönüştü,
Kırk dokuz yıl yol dedik, şimdi hakikât evi.

Çocukluğu geri verdi Hak, o ilk masum tebessüm,
Sırtındaki çuval boşaldı, taşlar sekere döndü.
Semah döner şimdi kuşlar eşliğinde, ışık içinde,
Dokuzdan kırk dokuza, aşk ile ördüğü örtü, huzur ile örtündü.

Kemter Abdal

Küllerin İçindeki Semah

Kütüphanenin son cildi alev aldığında,
Harfler kanatlandı
Her "elif" bir turna,
Her "lam" bir yaralı şahin oldu.
Sessizliğin içinde,
Küller semaha durdu.

Caminin müezzini,
Dilini kaybetti bir ramazan gecesi.
Minare,
Göğe uzanan bir teleskopa dönüştü.
O andan sonra,
Her "Allahuekber",
Bir gezegenin doğum çığılığıydı.

Nehrin akışında gördüm:
Kur'an ayetleri,
Balıkların ağzında eriyordu.
Bir sazan,
Kâbe'ye giden yolu
Yüzgeçleriyle çiziyordu kumlara.
Suya düşen her harf,
Bir yıldız oldu.

Güneş battığında,
Duvarlardaki gölgeler
Kendi surelerini okumaya başladı.
Bir çocuk,
Eliyle yakaladığı karanlığı
Avucunda eritti
İçinden "Kul huvallâhu ehad" çıktı.

Tarlada çapa yapan kadın,
Toprağa ektiği her tohumla
Bir peygamberin ismini sayıkladı.
Hasat vakti,
Başakların arasından
Nuh'un gemisi yükseldi
İçi,
Kıyameti bekleyen hayvanlarla doluydu.

Ben ki,
Bu şiiri
Yıldız tozu ve gözyaşıyla yazdım.
Her mısra,
Bir mürşidin nefesiyle
Kâğıda düştü.
Şimdi biliyorum:
Hakikat,
Yanmış bir kitabın
Külleri arasında
Dönen semahtır.

Kemter Abdal

Kün'ün Taze Demi

"Kün" dedi Hakk, durmadı bir an,
Alem var oldu değil, var oluyor can!
Big Bang'le başladıysa bu devran,
Hâlâ pişiyor nimet, kaynıyor kazan.

Her sabah güneş doğarken,
Yeni bir "OL" çalar Hakk'ın neyinden!
Gece gündüzün soluk alış,ı,
Taze taze yazılır Kün defteri...

Senin her nefesin bir yaratılış,
Kalbin atışı Kün'ün nabzı!
"Oldu" diyen softa uyur gaflette,
Biz uyumayız, görürüz "oluyor"u!

Meydanda dönen semahlar,
Kün'ün taze tecellisidir!
Hacı Bektaş'ın elindeki bade,
O "Kün"ün içinde şimdiki demdir!

Hakk'ın 'OL'u bir emirden öte
Ezelden ebede akan bir ırmaktır!
Biz biliriz ki: Her 'şimdi',
O'nun taze bir 'OL'udur!"

Kemter Abdal söyler bu sırrı size,
Kün bitmedi, hâlâ sürüyor!
Her an yeniden yaratılıyor cihan,
Biz de bu "kün"ün içindeyiz can

Kemter Abdal

Kürecik'in Rüyasında Düşen Taşlar

Bir radar, göğe dikilmiş dev bir mum,
ışığını karanlığın ciğerlerine saplıyor.
Her dalga, toprağın altında unutulmuş
Ermeni çeşmelerinin ağzında donuyor.

Kürecik dağları, kemiklerinden söylüyor türküsünü,
her kaya, bir isyanın ateşinde pişmiş ekmek.
Kasımoğlu'nun gölgesi, NATO'nun ekranında
bir hayalet piksel gibi titriyor.

Afşin'in dumanı, rüyalarımızın üstüne çöreklenmiş
bir kara keçi, sütümüzü zehirliyor.
Arılar, elektromanyetik ağıtlarla ölüyor,
kovanlar, terk edilmiş köyler gibi sessiz.

Dedeler, cem tutamıyor artık taş odalarda,
zira her semah dönüşünde bir uydu geçiyor başımızdan.
"Devran döner," diyordu yaşlı bir nine,
ama devran, bir drone'un pervanesine takılı kaldı.

Biz ki, dağların yüzüne yazılmış bir ağıtız,
her harfimiz, bir kayısı çekirdeğine gömülü.
Toprak, altında binlerce hikâye taşır,
ama NATO'nun haritasında sadece bir koordinatız.

Ey Kürecik! Senin taşların konuşur,
radarların sessizliğinde bile.
Bir gün, o taşların altından çıkacak
Veli Paşa'nın kesik başı, gülerek:
"Ben hâlâ bu dağlardayım," diyecek.

Kemter Abdal

La Mekanın Darı

Mansur'u astılar bir sabah vakti,
Gölgesi kaldı darağacında.
"Enel Hak" dedi, sesi,
Mekânsız bir noktaya sığdı...

Nesimi'nin derisi yüzüldüğünde,
Her parça semaha durdu.
"Lâ mekân" yazılıydı alnında,
Cellâdın bıçağında billurlaştı...

Kemter Abdal'ım ne arştayım ne ferşte,
Mansur'da asılı, Nesimi'de üryanım.
Darağacı da bir miraştır,
Deri de bir Kâbe...

Aynı noktadayız aslında:
Hallac'ın boynundaki ip,
Nesimi'nin kanıyla ıslanmış toprak,
Ve şimdi bu dizelerde titreşen sır...

Sordular: "Nerede buluruz seni?"
Dedim: "Mansur'un 'Enel Hak'ında,
Nesimi'nin her yüzülmüş zerresinde,
Ve siz her 'Lâ mekân' değişinizde..."

Biz ki mekânsızlarız
Asılmak da giyinmektir,
Yüzülmek de donanmak...
Hakikat, tam da
Kaybolduğun yerde!"

Kemter Abdal

Made İn China

Shenzhen'de uyanıyor göz kapaklarım
Her kirpik bir montaj hattı
Pazarlama departmanı diyor ki:
"Bu gözyaşları
Çocuk işçi katkılıdır"

konteynırda buldum onu Plastik bir Venüs Etikette yazıyordu: "Duygular dahil değildir
Piller ayrı satılır"
Kargom gelmedi diye ağlarken
Kapıma bir kutu bıraktılar
İçinden çıkan
Kendi kopyamdı
Üzerinde yazılıydı:
"Garanti süresi dolmuştur
Lütfen yenisini sipariş ediniz"

3.99 dolara satın aldığım ruh
Kargo hasarlı çıktı
Müşteri hizmetleri dedi ki:
"Üzgünüz
Bu model artık üretilmiyor
İade için
Lütfen orijinal kutusunda gönderin"

Fabrika duvarında yazıyor:
"Bugün
Kendinizden
1.000 adet üretmeniz gerekmektedir
Kalite kontrol:
Hayal kırıklığına dayanıklı olmalıdır"

Kemter Abdal

Melâmet Köpeklerinin Pîr-i Neyzeni

Çalarken neyimi kaldırım taşında uludum
Tükürükler yağdı gökten sofuların duâsıydı!
Yaralandı sırtım taşla, kanadım çamurla
Melâmet köpeğiyim, aşkın düşkün avânesi...

□Nefesim paslı borudan geçti "Hû" oldu
Dinleyen "itti" dedi, bilmediler: Sır küpüyüm!
Sahipsiz köpeklerin pîriyim meydanda
Kimsesizler sığınağı, Neyzen-i dîvâneyim...

□Eşikte süründüm, kapıdan kovuldum
İçerde ney üflerdi altın kılıflı "er"ler!
Ben dışardaki çamurda, nefesimi boğazlayan
Kırık bir kamışım içim yanık tütün!

□Sordular: "Neden köpek gibi ulursun?"
"Asıl siz," dedim, "diz çöküp havlayanlarsınız!"
Melâmî iti, sadakati taşır dilinde
Yalan söyleyen insandan kutludur köpek!

□Kemter Abdal'ım ben, neyzen-i pîrsiz
Üflediğim ney değil, kanadı kırık kuştur!
Ölürsem nefesimle üflesinler neyi
Sesimdir o vakit gerçek "Hû" olan...

Kemter Abdal

Meryem'in Zülfikarı

Hû diyelim, aşkın demine, nefes söyleyenlerin devranına!
Meryem kalktı Hakk'ın divanına, Zülfikâr'ı kuşandı beline.
"Erkek cümlesi benim nârımdan," dedi, "kadın cümlesi benim zârımdan!"
Hakikatin kılıcı kuşanıldı, dişil ve eril sır bir oldu o anda.

Kırklar'ın badesi onda durdu, Sekine'nin sırrı onda göründü.
Bir elinde Kerbela'nın kınası, bir elinde Firavun'un kırbacı,
Aşkın acısı ve zulmün öfkesi birleşti o bakışta.

Mihraba vardı, pirler sustu. "Bu meydan benim süt akrabam!" dedi.
Dar durdu, dar çekti kendi özüne, On İki İmam sıra oldu dizine,
Hakikatin huzurunda teslimiyetin sırrı belirdi.

Hak eyvallah dedi Meryem Bacı, Zülfikâr'ın ucu değdi sazına.
Üç telli cura söyledi sırrını: "Ben ki Âdem'den önce Havva'yım!"
Ezelden gelen dişil bilgelik, notalarda yankılandı o demde.

Semah dönerken saçları çözüldü, her lülesi bir yol oldu Hakk'a.
Kırk kapıdan geçti başı açık, Hızır bile sordu: "Yolun sırrı nedir?"
Teslimiyetin ve aşkın coşkusuyla açılan yollar belirdi.

"Yolum kadimdir, kadındadır," dedi Meryem Ana, "Zülfikâr benim namus kuşağım!"
"Hak-Muhammed-Ali üstüme şahit, ben ki cümle evliyanın anasıyım!"
Dişil özün ezeliği ve bereketi, evrenin sırrına şahit oldu o nefeste.

Kemter Abdal

Nato Şemsiyesi Altına Girdiğim Gün

Halep'in yarısı
bir PowerPoint sunumundaki
"before/after"slaytı gibi
silinmişti bile...

Bağdat Kütüphanesi'ndeki
yanan kitapların dumanı
Brüksel'deki
klimatize ofislerimize
kadar geldiğinde,
pencereleri
"taze hava moduna" aldık...

Kabil'de bir kız çocuğunun
pembe çantasından fırlayan defterler
havada garip bir şekilde
bizim askeri harcama raporlarımızla
aynı forma dönüştü...

Yemen'de açlıktan şişen karınlar
uydu görüntülerinde
sadece gri birer pikseldi,
oysa her piksel
bir annenin
çocuğuna söyleyemediği
son sözcüktü...

Şuriye'deki bir hastane enkazında
İsveç yapımı bir saat
hâlâ çalışıyordu
ve gösterdiği zaman:
"Asla sorumluluk alma saati"

Libya gölünde bulduğumuz
Fransızca şarap şişeleri
ve yanıbaşlarında
Arapça mezar taşları
bizim kültürlerarası diyalog
raporumuza
nasıl girecekti acaba?...

Ve şimdi,
bu şemsiyenin altında
tüm bu görüntüleri
bir "veri güvenliği" hard diskine
yükliyoruz
şifre:
"demokrasi"...

Son itirafım:
Bu şemsiye aslında
gökyüzünden akan kanı

"resmi belgelerde"
şeffaf bir yağmura
dönüştüren
optik bir yanılsamaydı...

Kemter Abdal

Nav-e Bandan'ın Taş Dili

Bu yarık dünyadan önce vardı
Zamanın dişlerinin aşınmadığı
Kayaların alfabesiyle yazılmış
Bir tablet gibi durur şimdi

Girişte gördüğün ilk kaya Tanrıların unuttuğu
Bir mühür gibi asılı
Her sallanışında
Çağların tohumlarını döker

Çizgilerin derinliğinde
Tufan öncesi balıklar yüzer
Kurumuş çay yatağında
Atlantis'in gölgesi ıslanır

Yol dediğiniz şey
Bir medeniyetin kaburgaları
Üzerinde yürüdüğünüz
Her beton parçası
Bin yıllık bir nehrin mezar taşı

Köy evleri
Zamanın dökülen süt dişleri
Bizi seyreden pencereler
Kayıp bir krallığın
Son gözcüleri

Ey yolcu
Dokunduğun her taş
Bir imparatorluğun son harfi
Duyduğun her rüzgar
Sümer'in kayıp ilahisi

Nave Bandan sustuğunda
Tarih de susacak
Çünkü o
Dünyanın unuttuğu
İlk dilin son şahididir

Kemter Abdal

Nefes-i Ateş

Bir zil sesi düştü gönül ocağına
Kıvılcım oldu kirpiklerimde
Yandı cümle harf-i sûret
Hakikatin közü düştü dilime.

Ateşe adım attım pervane niyet
Dumanım göğe mühür basar oldu
Yanmak dediğin kendini bilmektir
Külümde doğan güneşe selâm oldu.

Alın terim tuz, gözyaşım ekmek
Alev sofrasında lokma oldu
Her yanış bir nefes-i Hünkâr'dır
Sırrı çiğneyen cana hikmet oldu.

Deli Dumrul'un köprüsünden geçtim
Kollarımda çifte kanat yerine
Kendi gölgemle kucaklaştım
Yüreğimdeki ateşten ibret oldu.

Semah döner ateş böcekleri şimdi
Kızılırmak'ın kıyısında
Her kıvılcım bir ereni taşır
Kandilde sönmeyen mihman oldu.

Şaklıdır sırça kadehte közüm
İçene aşk şerbeti sunar
Yanmaktan korkan eşiği geçemez
Ateşin rahminden doğdum diye haykırır.

Kemter Abdal

Nefes-i Demirden Seyrangâh

Medine'de bir dükkânda yanardı چراغ-ı ilm
Örsün üstünde şekillenirdi hem demir hem hilim
Her çekiç darbesiyle inlerdi arş-ı âlem
Âdem'in sırrıydı işlenen, hem nakış hem kelim

Yedi kat yerin göğün sesi karışırdı zikrine
Yedi deniz coşardı alnından damlayan terine
Dövdüğün nefis-i emmâreydi, su verirdin âb-ı hayat
Kalb-i selîm idi niyetin, hem sanatın hem ibadet

Ey Server-i Seyyidül Nacî, ey şâh-ı merdan Ali
Emeğin ile Hak oldun, hem insansın hem velî
Dükkânın mektep oldu, çekicin oldu erkân
Gönüller yaptın şehri, her bir nefesin oldu burhan

Kemter Abdal'ım eyler niyaz, çalsın sazlar dönülsün semah
Hakk için halk için çalışan, Ustamızdır o demirci şâh
Dövsün nefsimizi örsde, sabır ile aşkın çekici
On iki imam serveri, Ali'sin sen gönlümün içi

Kemter Abdal

Nefes-i Saki

Bir meyhaneye düştüm erenler,
Bir damla ile ummanı içtim.
Saki elinde aynı badeyi,
Kırkımıza sundu, mestan eyledi.

Şarap değil bu, aşkın pınarı,
Bir taneye kırkımız kandı.
Üzüm sırrıdır Saki avucunda,
O tane kırk oldu, kırkımızsa bir!

Gözsüze görünmez bu sırlı meclis,
Hakikat meşalesi yaktı içimiz.
Meyhanemiz gönül, tevhid bademiz,
Tek nefeste doldu ciğerlerimiz!

Damla derya oldu, tanelerse nur,
Saki'nin nefesi kıldı bizi bir.
Bir'den açıldı on binlerce gül,
Kırkların sofrası erdi sonsuza.

Düştüğüm meyhane cihanın özü,
İçtiğim umman: Hakk'ın ilk sözü.
Saki diyor bu görünmeyen sır:
Bir üzüm tanesinde kırkımız saklı..

Kemter Abdal

Nemli Hatıralar Tüccarı

Sabahın ilk güneşi
tıpkı bir simit gibi
ıslak kaldırımlara düşerken
bir adam
kendi gölgesini
tezgâha sermiş
satıyordu...

Gölge:

Tuzlu,
Susuz,
Üzerinde iki bıçak izi, Ve bir de "bu sabah çocuğumu okula gönderemedim" diye
ıslanmış kenarı...
Simitler:

Üç tanesi eksik,
Biri yanık,
Biri küflenmeye yüz tutmuş, Ama en dipteki
Hâlâ sıcak,
Hâlâ yumuşak,
Tıpkı annenin "alsana evlâdım" diyen eli gibi...

Para üstü:

Bir avuç bozukluk,
İki tane "geçmiş olsun" lafı,
Bir de "yarın yine gel" vaadi ki zaten yırtık cebine sığmıyor...
Islaklık:

Ter,
Yağmur,
Belki biraz tükürük,
Belki biraz gözyaşı, Ama çoğu
Gece vakti tezgâhın altında içilen o tek rakının artığı...
Akşam olduğunda:
Simitçi
gölgesini topladı,
ıslaklığı
cebine koydu.
Ertesi gün
yine
aynı güneş
altında
sattı
kendi
karanlığını...

Kemter Abdal

Neoliberal Yağmurlar Yağıyordu

Yağmur yağıyordu:
Her damla,
bir borsa grafiği gibi
—düşüyordu—
cep telefonlarına.

Bir adam,
şemsiyesini açtı:
"Kâr" yazıyordu kumaşında.
Islanmayı göze alamazdı,
çünkü ıslak emek,
bankalarda teminat kabul edilmiyordu.

Çocuklar,
yağmur birikintilerinde
"like" avlıyordu.
Her yansıma,
bir influencer'ın
—süzülüşüydü—
sosyal medya karelerine.

Gece.
Bulutlar,
veri merkezlerinden
sızan buharla şişiyordu.
Gökdelenler,
kendi gölgelerini
—yiyordu—
açlık grevindeki
taşeron işçiler gibi.

Sabah.
Güneş,
bir CEO'nun
altın kaplama kol saatiyle
—doğdu—
ve herkes,
dijital bir kıyamet için
"şimdi giriş yap" butonuna
bastı.

Kemter Abdal

Nesimi Can

Pir Fazlullah himmet eyledi, İsfahan'dan doğdu bir dem,
Levha-yı İmam sırr-ı Ali, harf oldu cana merhem.
"İnsan yüzü Kuran-ı Natık, Şah görünür anda" dedin,
Zalim Yezit kılıç çekerken, sen Hakk'a ikrar verdin.

Hu diyelim, erenler geldi, "İki cihana sığmaz bu ser!"
Aşkınla yandın, pervanesin, dedin "Dünya bana dar!"
Şiirin nefes, kalemin zülfikar, düştün yola ey can,
Hakikat ektin gönüllere, yeşerttin nice fidan.

Halep meydanı bir Kerbela, kurdular sana darı,
Soydular postunu zalimler, arşa yükseldi zarın.
Damlayan her kanın bir gül oldu, gerçeğe giden yolda,
Nesimi can ölür mü hiç? Yaşar her Ali diyen dilde.

Sen ki harfin sırrına erdin, Kırklar ile oldun yoldaş,
Vahdet şarabından içtin, korku nedir bilmedin kardaş.
Dedin "Enel Hakk", korkmadın ölümden, bildin Baki olan Dost'u,
Semah eyledin sonsuzluğa, giydin ateşten postu.

Medet Ya Ali, medet Şahım, Nesimi'n sana geldi!

Kemter Abdal

Nesimi'nin Kesik Başı

Bir güneş doğdu yarından,
Kırık aynada bin parçadan...
Sular yandı kana döndü,
Aşkın kılıcı dilimden aktı.

Ben ki ateşin soluk aldığıym,
Toprağa düşen bir damlayım.
Gökler kanadını üstüme kapattı,
Ben kesik başın sırrıym.

Yol bir menzile varmaz oldu,
Işık kendi kendini yordu.
Gül dikenine sarıldı bülbül,
Susuz denizler çağırdı...

Dost yüzünde aynanın sancısı,
Kanadı kırık bir meleğim.
Yâre söz yetmez, dil yetmez,
Ben ateşle yoğrulmuş tenim.

Kemter Abdal

Nesimi'nin Sırrı Derinde Saklı

Adın Nesimiyse, bu diyarlarda,
Ya derin yüzölür, ya yakılırsın.
Hakikat sırrına ermeyen kişi,
Ne kendini bilir, ne de menzili.

Nesimiysen, kanar kanar yanarsın,
Hakikat harında, ağır ağır pişersin.
Şol devrandan aşk ile geçersin,
Adın kül olur, yele savrulur.

Aşk-ı gülistanda güller derilir,
Nefsi yenemeyen, aşkı ne bilir?
Ol divanda, arifler bile yolu şaşırır,
Aşkın hükmünü demler Nesimi.

Hakikat sırrını aşık etme,
Kesilse de dilin, aşkı sen söyle.
Gün gelir de, derin bile yüzölse
Teslim ol Hakka, kula minnet eyleme.

Aşkın ateşi, yakar ruhu, arıtır,
Gönül, aşkın deminde pişer pişer, kavrulur.
Hakikat yolunda, tüm çileler çekilir,
Bunu da, aşk sırrına erenler bilir.

Yankılanır nefesi asırlar sonra bile,
Bu aşkın gür sesidir, gönüllerde uyanır.
Hakikat yoludur bu bilenler bilir,
Aşk, ebedi bir sırdır, kalpte saklanır.

Kemter Abdal eydür, aşk ile yanın,
Hakikat yolunda, hep Hakk'ı bilin.
Nesimi'nin sırrıdır bu derinde saklı
Aşkilen coşup, gönlü paklayın.

Kemter Abdal

Nesimi'nin Sırrına Dair

Bir nefes aldı âlem-i ervahtan süzülen,
En-el Hak dedi, deryâlara düştü sözülen.
Hakikat bağında bir bülbül idi özülen,
Yedi kat gök eğildi, secde etti yüzülen!

Kim ki kendinde arar ise Şah-ı Merdan'ı,
Görür insan suretinde gizli Sultan'ı.
Cânın câna katar, bulur o demde cânı,
Meydan-ı aşkta eriyen bilir bu fânı!

Dem oldu Nesîmî'de, Hak ile Hak olana,
Cihan bir ayna, göründü cemâl-i Yezdan'a.
Yüzüldü derisi, lâl edemedi zindana,
Zira ten kafesi kırıldı, uçtu sultana!

Yedi Derya'nın ötesinde bir umman buldu,
Arş'ın üstünde bir mekân, bir insan buldu.
"Gel gör!" dedi, "Bu tende neler var, neler oldu!"
Sırr-ı kâinat, bu söz ile dilde doldu.

Kemter Abdal der ki: Gönül Şâh'ın tahtıdır,
Hakikatte ne varsa, insanda saklıdır.
Yol eri bu sırra, can gözüyle baktığıdır,
Nesîmî'nin dersi: "Ölmeden önce öldüğüdür!"

Kemter Abdal

Nisvanın Sırrı

Ey can! Dinle bu sırrı, derinden gelen sesi,
On İki İmam'ın nurunda saklı, kadının nefesi.
Ali'yle Fatma, çift Cebrail inen nurdandı,
Biri Zülfikâr'ı çaktı, diğeri eşiği nurlandı.

"Meydan," dedi Aslan, "Fatma'nın teriyle yoğruldu,"
Aşkın ve emeğin sırrı o demde yoğruldu.
Hasan'ın Havva'sı, Sekine'den gelen bir nurdu,
Cenneti değil tarlayı bildi, toprağa vurdu kökünü.

Zehri bal eyledi sütüyle, bir mucize sundu,
Kadının dönüştüren gücü o demde olundu.
Hüseyin'in Şehriban'ı, Kerbela'da iki şehitti,
Biri kılıçla düştü, diğeri sütüyle eridi bitti.

Memesinden akan kan, hem Hüseyin'in yas-ıydı,
Hem Zeyneb'in ninnisi, acının ve şefkatin sesiydi.
Zeynel Abidin'in nikâhı dört sırra bağlandı,
İlim, şefkat, isyan ve sabır, dört kapı aralandı.

"Biz dört yüzüz," dedi İmam, "tek bir özde varız,"
Kadının çokluğu birliğe açılan yoldur, ey yârim.
Bakır sırrı Ümmü Gülsüm'e emanet eyledi,
"Erkek dili susar bazen, hakikat kadında gizlidir," dedi.

Cemevi duvarına ilk "Hak-Muhammet-Ali" yazıldı,
Kadının eliyle yükseldi o kutlu, ezelî sözü.
Cafer-i Sadık'ın Fehme'si, ilk darı kurdu ana,
"Secde topraktır," dedi, "kadın eteğine yüz sür ana."

Hakk'ı bulmak istersen, o sırra yüzün dön,"
Kadının rahmeti Hakk'ın tecellisidir, bil bunu sen.
Kazım'ın Türkmen Hatun'u, sürgünde doğurdu Rıza'yı,
"Erkek zindan bekler," dedi, "kız yakar ocağı, ocağı."

Dişil nefesin bereketiyle yeşerir umut,
Aile ve inanç onunla bulur sonsuz bir boyut.
Rıza'nın Nesime'si mecliste seslendi erenlere,
"Oturun ey âşıklar, Hak diz üstü konuşur," dedi o demde.

Makam ve cinsiyet kalkar aşkın divanında,
Hakikat diz çöker tevazuun meydanında.
Taki'nin Seyyide Nergis'i, şehit düştü hamile,
Karnındaki son İmam, kanıyla beslendi o çile.

Annenin rahmi tarihin rahmine düştü o an,
Zulmün karanlığında yeşeren bir umman.
Naki'nin Hatice'si sırrı fısıldadı kadınlara,
"Cemde saçınızı çözün, Hak düğümsüz olanı sever," dedi onlara.

Aşkın ve teslimiyetin nişanesiydi o çözülen saç,
Engelsiz bir kalple Hakk'a varışın sırrıydı o an.

Askeri'nin Nergishan'ı son sofrayı kurdu canlara,
Kadın eliyle aş pişti, er eliyle zehir sunuldu yâra.

"Yiyin!" dedi Nergishan, "biz ölmeziz, siz öldünüz!"
Hakikatin ölümsüzlüğü, zalimin sonudur o söz.
Mehdi'nin Narin'i, kayıp anadır o sırra,
Gaip İmam'ın gaip eşi, zamanın dışıl soluğu ana.

Kırkların yüzünde beliren o nurani çehre,
Evrenin dışıl nefesi, sırrın ta kendisi işte.
Ey âşık! Bu nefeste saklıdır Nisvânın sırrı,
Erkânın derininde yatan, Hakk'ın dışıl nuru.

Dinle can kulağıyla, bu kadim fısıltıyı,
Aşk ile, Hak ile, On İki İmam'ın sırrıyla Hû!

Kemter Abdal

Niyaz Eyledim

Bir çerağ uyandı gönöl şehrinde,
Hakikat şem'ine niyaz eyledim.
Yol bir, sürek binbir, erkan özünde,
Dosta divan durdum, niyaz eyledim.

Ali-yi Velî'dir sırrın aynası,
Muhabbet bahçesin gülünün hası.
Eğildim secdeye, ulu divana,
Kalbimin kilidi, niyaz eyledim.

Cem'de semah döner, canlar uyana,
Aşkın ateşinden bir kor yanana.
Hızır'ın elinden dolu sunana,
Teni tenden geçtim, niyaz eyledim.

Mazlumun ahıdır söze tercüman,
Zalimin kahrıdır erenler efgan.
Mülk sahibi Hakk'dur, bilene irfan,
Yüz sürdüm eşiğe, niyaz eyledim.

Kemter Abdal'ım ben, tozuyam yolda,
Gönöl kırılmasın hazer eylerim.
Hakikat denizinde damlayım ancak,
Dergâh-ı İzzet'e niyaz eyledim...

Kemter Abdal

On İki Işığın Yankısı

Ali'nin zülfikârı düştü aynaya
Kırılan camlarda bin Enel Hak çınladı!
Gölgesi kopardı gecenin kara çarşafını,
Yüreğimizde bir gül bahçesi:
"Dönmeyiz geri!"

Hasan'ın avucunda eriyen bal,
Zehirle yoğrulmuş bir barış türküsüydü...
Sultanlığı reddeden taç:
Güllerle örülü bir diken,
Kanadı ama eğilmedi.

Hüseyin'i Fırat unuttu sandılar
Oysa Kerbela çölünde
Her kum tanesi "Yâ Hüseyin!" diye inler!
Susuz çocukların gözlerinde
Hâlâ yakar o günün güneşi.

Zeynel Abidin'in zincirleri
Duâya dönüştü Medine zindanında:
"Ey ateşi gül bahçesi eyleyen!"
Sessizliği deviren bir çığlık,
Kırk kapıyı aynı anda açan anahtar...

Bakır'ın bellediği toprakta
Bilgi filiz verdi
Her kelime karanlığı delen bir maden,
Her soru yeni bir yıldız doğurdu ufukta.
Kazma sesi hâlâ çınlar üniversitelerde!

Cafer'in terazisinde tartılan adalet,
Gökyüzünden düşen yıldırım oldu –
Zulmün krallarını vuran!
Pusulası: "Hak gözü",
Yasası: "İnsanın ateşi yakma!"

Kazım zindanda çiçek yetiştirdi sabırla
Kökleri parmaklıkları söküp
Bir nehre dönüştü...
Akar şimdi direnişin toprağında:
Tuzlu gözyaşlarımızla beslenen.

Rıza'nın gönül şehrinde
Kapı tokmağı gümüş değil, tevazu,
Perdeleri gülbang, duvarları aşk.
Gelen aşk ile, giden huzur ile
Kıyamete dek açık bu konak!

Taki sözünü süzdü arı gibi,
Cehaletin bataklığına bal akıttı
Her damlası zehri boğan bir ilaç.
Dilinde: hikmet, avucunda: ekmek,

Yolculara "Yol azığı"dağıttı.

Naki mumunu yaktı karanlık sarayda
Kibrin fırtınası söndüremedi!
Küçücük ışık oldu
Zulmün duvarlarını yıkan
Bir tokmak... Sesi hâlâ çınlar: "Yâ Ali!"

Askeri öfkeyi eritti nefesinde
Bir damla suya dönüştü kin...
Tuzlu denizlere karıştı
Ağlayanların gözyaşlarıyla
Okyanus oldu hüznümüz!

Mehdi'yi beklerken kıyıda,
Bir martı çığlığı kopardı ufku
"Geliyor!" dedi dalgalar...
Sabahın ilk ışığı sızdı
Yaralı bulutlardan
Yol bitmedi, yürü!

Kemter Abdal

On iki Sır Kapısı

Bismişah, Allah Allah!
Figânım var, arş titrer, On İki İmam aşkına,
Canım pervane döner, ol mübarek Şah aşkına!

Medet ey Şâh-ı Merdân, Âlemlerin Fahr-i Ali!
Sen ki 'Küntü Kenz' sırrı, 'La Fetâ'nın ilk cengi.
Zülfikâr'ın şavkı düşer, kainat olur zihni,
Hızır yoldaşın olsun, ya Ali, sen ol güvencim!

Medet ey İmam Hasan, zehri bal eyleyen Gül!
Sabrınla yeşerttin umudu, gönlünde açtı sümbül.
Sulh güvercini uçurdun, cihana oldun bir dil,
Hızır yoldaşın olsun, ya Hasan, sen ol güvencim!

Medet İmam Hüseyin, Kerbelâ'da yanan çırağ!
Kızıl bir gülsün, kanınla suladın susuz toprağı.
Zulme karşı kıyamın, mazlumun sarsılmaz dağı,
Hızır yoldaşın olsun, ya Hüseyin, sen ol güvencim!

Medet Zeynel Âbidin, seccadesi gözyaşı deryâ!
Esaret zincirinde, Hakk'a açılan bir dua.
Duası arşa yükselen, her demde bir istivâ,
Hızır yoldaşın olsun, ya Zeynel, sen ol güvencim!

Medet Muhammed Bâkır, ilmin bağırını yaran Şems!
Sırların kâtibi sen, kâinat kitabına hemdem.
Hikmet incileri saçtın, gönüllere merhem,
Hızır yoldaşın olsun, ya Bâkır, sen ol güvencim!

Medet Cafer-i Sâdık, sözü mizan, özü kevser!
Hakikatin dili oldun, her nefeste bir cevher.
İrfan mektebin kurdun, yoluna canımız serper,
Hızır yoldaşın olsun, ya Cafer, sen ol güvencim!

Medet Musa-i Kâzım, sükûtunda binbir mana!
Zindanlar aydınlandı, sabrınla erdin kâmile.
Öfkesini yutan derviş, bağırında gülşen rana,
Hızır yoldaşın olsun, ya Kâzım, sen ol güvencim!

Medet Ali Rıza Şah, Horasan'da bir kutup!
Gurbet elde nur saçtın, dergâhın bir umut olup.
Garip gönüller tabibi, her nazarda bir mektup,
Hızır yoldaşın olsun, ya Rıza, sen ol güvencim!

Medet Muhammed Takî, cömertlikte akan nehir!
Genç yaşında bir derya, feyzinle doldu her şehir.
Lütfunla yeşerdi canlar, yoktur sende asla kahr,
Hızır yoldaşın olsun, ya Takî, sen ol güvencim!

Medet Ali en-Nakî, hidayet burcunda Hilâl!
Samarra semasında, yol gösteren pak bir misal.
Kem gözlerden irak, cemâlin nurdan bir hayal,

Hızır yoldaşın olsun, ya Nakî, sen ol güvencim!

Medet Hasan el-Askerî, sırrınla beklenen fecir!
Gaybet öncesi son durak, gönlünde açan incir
Bir tebessümün ümit, her zorluğa karşı siper,
Hızır yoldaşın olsun, ya Askerî, sen ol güvencim!

Medet Şah Sahib-i Zaman, Muhammed Mehdî el Muntazar!
Adaletin kılıcıyla, zulmü eyleyesin tarumar.
Gayb perdesinden zuhur et, bitsin artık bu intizar,
Hızır yoldaşın olsun, ya Mehdî, sen ol güvencim!

On İki Pınar aktı, Kırklar meclisinden geldi,
Kemter Abdsl niyaz eyler, bu aşk ile pervaz geldi.
Muhammed Ali yolunda, cümle erenler bir oldu,
Şefaât sizden umarız, ey Fahr-i Âlem, el medet!

Hû diyelim, demine, devranına, On İki İmam aşkına!

Kemter Abdal

Ölümün Gölgesi

Ölüm kol geziyor,
Yaradılanların arasında.
Ölüyor her şey,
Değmeden bir serçenin gagasına.

Yağmurlar demliyor bir ağaç,
Sular köpürüyor ak sakalında.
Bak buza çaldı gök,
Bir denizin kıyısında.

Ölüm yayılıyor,
Yaradılanların arasında.
Korkuyla saçılıyor her şey,
Değmeden bir sineğin yarasına.

Bir karga tünemiş geceye,
Canı çok sıkılmış makinalara.
Şu ötüşü olmasa ah!
Kaptırır kendini toprağın tozuşuna.

Ölüm yağıyor,
Yaradılanların üzerine.
Umarsızca dağılıyor her şey,
Değmeden yalnızlığın tenhasına.

Bir kırlangıç tazeliği,
Gizlenmiş korna seslerinin arasına.

Kemter Abdal

Özümüzdeki Nur

Hak Muhammed Ali'dir, nurdan özümüz,
Şeytan bir hayaldir, karartmaz yüzümüz.
Kötülük içimizde, nefsin sözüdür,
Gerçeği göremeyen, yolda yorulur.

Evvel de ahir de bir, sırra erenler,
Çoklukta vahdeti seyreder gönüller.
İkilik ekenler, yoldaşsız kalır,
Hakk'a teslim olan, dermanın bulur.

Taşla kovulmaz nefsin hevesi,
Asıl cenk içerde, bitmez kavgası.
Kibir, kin, öfkedir kalbin karası,
Gel ey can, temizle özün aynası.

Bu dünya bir gölge, bir sınav yurdu,
İyilik, kötülük, insanın kurdu.
Cennet, cehennem içinde saklı,
Hak yolunda giden, bulur muradı.

Kemter Abdal söyler, dinle bu sesi,
Şeytan bir vesvese, bağlar nefesi.
Hakikate dön gel, aç gönlün gözünü,
Birlikte yürüyelim, bulalım özümüzü.

Kemter Abdal

Perdeyi Kaldır Gönülden

Bu gördüğün bir gölgedir, hayal içinde hayal,
Sanma ki hakikat budur, aldanır nice ahval.
Zahire bakıp da kanma, bâtındadır hoş visal,
Görünene aldanma cân, sır içerdedir, inan.

"Ben" dedikçe perde artar, uzaklaşır öz benin,
Damla iken umman olsan, ne farkı kalır senin?
Hiçlik imiş varlığın kökü, budur kâmilin fenni,
Görünene aldanma cân, sır içerdedir, inan.

Kitap satırda bir nişan, sözler manaya bir yol,
Mürşid-i Kâmil odur ki, gönül gözünü açar bol.
Aşk ile yoğrulmayınca, ham kalır akıl, ey kul,
Görünene aldanma cân, sır içerdedir, inan.

Her zerre bir lisan olmuş, "Hakk Hakk" deyu zikreder,
Kâinat bir ayinedir, bakanlar O'nu sezer.
Vahdet bahrine dalanlar, ikilikten vazgeçer,
Görünene aldanma cân, sır içerdedir, inan.

Secde edip kalkmak değil, kâmil olanın işi,
Her nefeste Dost'la olmak, siler kalpten teşvişi.
Gönül Kâbe'sin tavaf et, budur en kutlu gezişi,
Görünene aldanma cân, sır içerdedir, inan.

Kemter Abdal söyler sözün, anlayan anlar bu dem,
Perde kalksa aradan, ne gam kalır ne elem.
Özündedir aradığın, sensin o gizli âlem,
Görünene aldanma cân, sır içerdedir, inan.

Kemter Abdal

Pir Sultan Abdal ile Şah Hatayi Atışması

(Pir Sultan Abdal başlar):

Ey Hatayi Sultanım, sözün baldan da şirin
Lakin gönül ister Hakk'ı, eyleme tehir
Bu dünya fanidir, aldanma taht u şana
Gönül ver Hak yoluna, varasın o divana

(Şah Hatayi cevap verir):

Ey Pir Sultan Abdal, sözün haktır özünde
Lakin ilim irfan gerek, her işin yüzünde
Hakikat bir deryadır, dalmak gerek derine
Hikmet incilerin bulmak, er gerek erene

(Pir Sultan Abdal devam eder):

İlim irfan güzeldir, lakin aşk bambaşka
Gönül yanar tutuşur, düşer bin bir aşka
Bu seveda bir ateştir, yakar kül eder nefsi
Hakka giden yollarda, aşk en güzel vesvesi

(Şah Hatayi cevap verir):

Aşk da gerek elbette, gönül onunla coşar
Lakin akıl da gerek, böyle yolun şaşırmaz
Mürşid elinden tutmak, rehber gerek bu yola
Hakka varılır böyle, kalpte açılır güller

(Pir Sultan Abdal son sözü alır):

Aşk, ilim birleşir, nur olur bu âleme
Gönül Hakk'a yönelir, böylece kalmaz kibir.
Gel Hatayi Sultanım, bir olup, bir duralım
O Hakkın divanında hep beraber olalım

(Kemter Abdal söze karışır):

Ey erenler, sözünüz hikmet dolu, nur dolu
Bu fâni dünyada hepimiz garip yolcu
Ne taht kalır ne de şan, baki olan yalnız Hak
Kemter Abdal niyazla, gönüller olur berrak.

Kemter Abdal

Pir Yoluna Düşenler

Şu dehre bir nazar kıldım, canlar,
Hakikat sırrına ermez miyiz biz?
Pir meydanına yüzümüz sürdük,
Dört kapı, kırk makam gezmez miyiz biz?

Horasan Abdalları ser verdi cana,
Aşk odu düştü bu gönül hana.
Ali'miz yolumuz, erenler yola,
Yedi Ulu Ozan ezmez miyiz biz?

Ne dünya malı, ne de şanı şöhret,
Cân u gönülden dervişlik şerbet.
Nefsimiz öldü, can buldu vuslat,
Harmanı Hakk ile bozmaz mıyız biz?

Dosta giden yollar dikenli taşlı,
Gözümün yaşı da kan ile yaşlı.
Yezidler yoldan çıkarmış başı,
Hakikat sırrına kızmaz mıyız biz?

Kudüm dövülür, semah döneriz,
Gönül ocağında Hakk'ı görürüz.
Muhabbet ceminde birleşiriz,
Pervaz edip sırda yüzmez miyiz biz?

Kemter Abdal'ım der, gelmeyin yanıma,
Kör cahiller eremez imanıma.
Aşk ile yandık, verdik canımızı,
Hakk'ın didarına erişmez miyiz biz?

Kemter Abdal

Reklam Uykusu

Her yeni gün,
ekranların ısıltılı vaadiyle başlıyor.
Göz bebeklerimize kazınan logolar,
uyanık rüyalarımız oluyor.

Cebimizdeki sanal cüzdanlar,
arzunun sonsuz kuyusu.
Parmaklarımız birer tık kölesi,
mutluluğa giden sanal yollarda.

Vitrin mankenlerinin cansız gülüşleri,
içimizdeki boşluğu aynalıyor.
Satın aldıkça azalan bir şey var,
belki de kendimiz.

Alışveriş merkezlerinin neon ormanlarında,
kaybolmuş kimlikler arıyoruz.
Her etiket birer yalan fısıldıyor,
"Buna sahip olursan tamamlanacaksın."

Gecenin karanlığında,
sosyal medya akışları ninni oluyor.
Beğeniler, onay ihtiyacımızın
dijital yankıları.

En sonunda,
tüketimin yorgun bedenleri,
reklamlarla dolu bir uykuya dalıyor.
Yarın, aynı döngü
yeniden başlayacak.

Kemter Abdal

Rıza Şehri'nin Duvazı

Bism-i Şah! Ya Hû!

"Bir şehir gördüm hayalimde,
Adı Rıza, kapısı tevella...
On İki İmam'ın nuruyla aydın,
Kırklar'ın nefesiyle dolan!"

Gönül çarşısında satılmaz kin,
Her dükkânında aşk'ın rengi var.
Ne Muaviye korkusu, ne Yezit zulmü,
Sokaklarında Hızır'ın ayak izi var!

"Döndükçe Meydan'da bu erkân ile,
Rıza Şehri'ne varırız Hu diye!
Yüzümüz Kâbe'ye, gönlümüz Şah'a,
Bu yolda Mansur'dan beri yanarız!"

Dergâhlarında ilmin şerbeti içilir,
Her zakir; Şah Hatayi'den bir ders bilir.
Çocuklar Fatıma Ana terbiyesinde,
Delikanlılar Ali gibi yiğit yetişir!

"Hasan'la Hüseyin baş tacımız,
Zeynel'in aşkıyla yanar yüreğimiz.
Bakır'ın ilminden, Cafer'in sırrından,
Musa-i Kazım'la çoğalır nefesimiz!"

Kemter Abdal eydür: "Gerçek erene,
Bu şehir gönül dediğin yerededir!
Dar'dan geçip, sır'a erenler,
Rıza Şehri'ni cem'de bulurlar!"

Ya Hakk! Gerçeğe Hû!

Kemter Abdal

Riya Müteahhiti

Sabah duaları yerine alarm kurmuştu
Her seher vakti BIST-100'e uyanan bir ruh:
"Kâbe'yi yeniden inşa edelim"
dedi, âmâ proforma faturası yoktu Allah'ın...

Göbeğindeki yağ halkalarıyla
kıbleyi yeniden hesaplıyordu:
Her santim genişlemede
bir cami vakfı kayboldu
beton mikserlerinin gürültüsünde.

Ofisinin lobisinde
Kuran-ı Kerim'i rafa kaldırmışlardı:
"Yer darlığı" demişti mimar,
"şimdi buraya
altın varaklı bir asansör yapacağız
cennete direkt sefer..."

Cuma namazına giderken
Mercedes'inin bagajında
bir kova helal jelâtin taşırdı:
"Bunlar" dedi şoföre,
"yolsuzluk dosyalarını
eritmek için -
kıvamına geldi mi
şerbetini dökeriz üstüne..."

Gece yarısı villasında
kendi sesiyle uyandı:
"İhale! İhale!" diye bağıırıyordu
rüyasında melekler
şeffaf zarflar dağıtıyordu
ve Mikail'in kılıcında
T.C. yazıyordu...

Öldüğü gün
cenaze namazında
imam birden duraksadı:
Tabutun üstünde
"PEŞİNATSIZ 12 AY TAKSİT" yazıyordu
ve içinden
noter tasdikli bir vasiyetname
çıktı:
"Ruhumu satıyorum
en yüksek teklifi verene
kredi kartına 9 taksit imkânıyla "

Kemter Abdal

Sahipsiz Köpeğin Melamet Destanı

Bir sokağın tozlu eşiğinde doğdum ben
Anam insan eliyle boğuldu, gözüm açılmadan!
Yalnızlık mayam oldu, açlık sütüm
Kınandım, taşlandım, melâmet köpeğiyim...

□Câmilerin gölgesinde süründüm
Cemaat çıkışı tükürük yağdı üstüme!
"Defol pis it!" diyen sofular bilmez:
Onların duâsı, benim uluyan zikrimdir!

□Bir lokma ekmek attılar, yemedim
Riyânın lokması zehir, ben açlığı seçtim!
Çöp tenekesinde buldum Hak'kı
Artıklar içinde parlayan nûr ekmeği...

□Gece vakti ulurum ay doğarken
"Rahatsız etme!" diye atıldır sopa.
Bilmediler: Her ulumamda bir sır küfrü
En halis duam, insanın yalanından kutlu!

□Bir çocuk sevdim, o da taş attı
"Sevmek" dedim, kanadı yüreğim!
Melâmî itiyim sadakatim kurbandır
Vurdum kuyruğumu salladım yine de...

□Kemter Köpek'im ben, sahipsiz meydanın
Kimsecikler bilmez sırlı pîrimi!
Ölürsem çöplüğe atın cesedimi –
Üstüne yazın:
"BURADA İNSANLIK ÖLDÜ, KÖPEKLİK KALDI!"

Kemter Abdal

Samanla Beslenen Uçan Daireler

Bizim köyde elektrik yoktu,
Işık saçan analar vardı.
Bir gece yarısı, harman yerinde,
Göge kürek çeken çocuklar gördüm
Samanla beslenen uçan dairelerdi onlar!

Dedemin cebinde iki lirayla
Kıyameti satın alabilirdik belki...
Ama biz,
Tarlalarda unutulmuş traktörlerin
Paslı dişlerinde
Tanrı'nın son ekmeğini çiğnedik!

Komşu kızı Ayşe,
Gözlerinde Mars'a açılan bir tünel buldu.
"Gel" dedi, "gösteririm sana
Kavrulmuş buğday tanelerinden yıldızları!"
Biz ise,
Cebimizdeki son meteliği
Gökkuşağına bağışladık...

Cami avlusunda yatan deli,
"Güneşi yedim" diye bağırdı bir gece.
Sabah ezanında,
Minarenin şerefesinde
Bir uzaylı çay içiyordu!
İmam, "Bu da bir imtihandır" deyip
Sessizce geri çekildi...

Annem,
Kova burcunda doğmuştu;
Elleri hep suya hasretti.
Bir gün çeşmede akanın
Süt değil,
Samanyolu olduğunu fark etti!
O günden sonra,
Tenceremizde yıldız kaynamaya başladı.

Şon otobüs kaçtı köyden,
İçinde sadece hayaletler vardı.
Şoför,
Radyoda Kürtçe şarkı çalınca
Direksiyonu bırakıp
"Ben aslında bir kâhinim" dedi!
Yolcular,
Çamları buğulayan nefesleriyle
Amin dediler...

Kemter Abdal

Sekine'nin Buğdayı

Ey can! Dinle bu kadim nefesi, toprağın sırrını,
Sekine Bacı'nın ektiği, Hakk'ın koynundaki tohumu.
Tohumdur sır, kadim toprakta gizli durur,
Sekine Bacı ekti Hakk'ın engin koynuna,

Bir avuç kızıl buğday, küllerden doğan hasret bir arada,
"Bereket namus belimdedir!" dedi Ana, sırrı fısıldadı.
On iki kök saldı ta Şah-ı Merdan'a dek uzandı,
Bir tanesi kaldı Fatma Ana'nın sandığında saklı,

Sümmanî filiz verdi Dersim dağlarının yamaçlarında,
Kalanı dünya sofrasında aş oldu, canlara derman oldu.
Kırklar Cemi'nde buğday saydılar, bir sır aradılar,
"Bir tanemiz eksik!" dedi o eren pirler hep bir ağızdan,

Sekine çıktı meydana, sırrı açığa vurdu,
"Eksik olan kadın elinin emeğidir!" dedi Ana.
Değirmen döner Zaman'ın acımasız dişlilerinde,
Un ufak etmişler tarihin bereketli buğdayını,

Sekine'nin torunları elek tutar sabırla, inançla,
"Toplayacağız her taneyi yeniden!" derler,
Şimdi nerede mi? Her kadın ekmeğinde mayasıdır o,
Cemevi tandırında altın kabuğu, sıcaklığıdır o,
Duvara asılı kilimin her ilmiğinde saklı bir hatıra,
Kayıp erkânın nefesidir o, kadim sırrın ta kendisi.

Kemter Abdal

Selman-ı Farisi

Medâyin'de bir ateş yanardı, söndü Hak'la,
Selmân'ın gönlüne düştü sırlı tohum, toprakla.
Ateşperest iken, Hak demirci dövdü canını,
Muhammed nârına, Ali mihmanına sundu yolunu.

Köle beden, Sultân-ı İrfan oldu bir demde,
Ehl-i Beyt'in sırrı, onda gizli bir yemde.
Alevi yolu, Bektaşî erkan, Melâmî hâl,
Selmân'da buluşur, Dört Kapı'dan geçti bu visâl.

"Pîr-i Sâni" dediler, Ali'den sonra sır ehline,
Kırklar'ın meclisinde, bâde sundu edeb ile.
Zâhir kölelikten, bâtın sultanlığa yürüdü,
Melâmet hırkasını, gönül tahtına dürdü.

"Kendini bilen, Rabb'ini bilir" sözü mihmanı,
Selmân'ın aynasında, gördü Vahdet'i canı.
Sır kuyusu derin, Hakikat suyu nâdir içen,
Aşk ateşinde yandı, kesret perdesin biçen.

Bektaşî dolusundan bir yudum, edeble sundu,
Melâmî bakışıyla, zaman bendini deldi.
Alevi sırrıdır o, Hak-Muhammed-Ali yolun,
Selmân, köprü oldu, özden Öz'e akan selin!

Kemter Abdal

Senden Gayrisına

Ateşinle harınla yansa, tutuşsa,
"Of" deyip deryaya dalmaz bu gönül.
Mecnun misali çöllere düşse,
Bir damla suya bile meyletmez gönül.

Aşk saçında pişse, kavrulsa,
Tek bir "ah" bile etmez bu gönül.
Kapıda kırk yıl bir köle olsa,
"Vah" deyip isyana kalkmaz bu gönül.

Bin güzel seçip koysan önüne,
Senden gayrisını bilmez bu gönül.
Ağlayıp dursa, gözler kör olsa,
Senden gayrisını görmez bu gönül.

Kemter Abdal, dostun bağında, aşk diyarında,
Eriyip kayboldum, onun harında.
Varıp gideyim derim de, yaram içimde,
Senden gayrisına laldır bu gönül.

Kemter Abdal

Sessiz Karşılaşma

Yıllar sonra bir şehir meydanında,
Tasadüf eseri çıktı karşıma.
O gençlik ateşi, o sevda yeli,
Zaman şaşkın bir figanla durdu adeta

Göz göze geldik, bir sessiz lisan,
Yüzünde yılların izi okunur.
Ne bir sitem, ne de siteme imkan,
Sadece bir bakış, kalbin içinden.

Ahh o içli bakış, o zarif çehre,
Nerede yüzdeki o bahar rengi
Hüzün mü çökmüş güzel gözlere ?
Sanki sükunete bir karar vermiş.

Konuşmadı dudaklar, lal oldu her şey,
Bir yabancı gibi süzüldü geçti.
Oysa bende ki bir yangın haldi,
Şimdi içimde sevdanın külleri kaldı?

Kemter Abdal anlar o dilsiz hali,
Yılların getirdiği derin sükutu.
Belki de aşkın en baki hali,
Sadece bir bakışta asılı kaldı.

Kemter Abdal

Sevgi ve Birlik Semahı

Ezelden ebede bir nur akar,
Ol Ali'dir, gönüllere şevk saçar.
Muhammed Mustafa, ol şah-ı enbiya,
Birlikte açtılar hakikat kapısını.

On İki İmam nuru gönlümüzde yanar,
Hacı Bektaş Veli serimize taç sunar.
Dört Kapı Kırk Makam, yolumuz bellidir,
Edep erkân ile Hakk'a varılır.

Semah döner dervişler aşkınla,
Hü çeker gönüller coşkunlukla.
Birliğe, beraberliğe çağrımızdır bu,
Kardeşlik köprüsü kurarız sevgiyle.

Ne kinimiz vardır, ne de gayrımız,
Cümle âlem birdir, özde canımız.
Yaratılanı severiz Yaradan'dan ötürü,
İnsan-ı kâmil olmak dileğimizdir.

Kerbela'da yatan şehitler şahı,
Hüseyn'in feryadı arşa ulaştı.
Zulme boyun eğmeyiz, Hakk'ı söyleriz,
Al-i Aba aşkı ile gönül doluyuz.

Ey talip, bu yolda olma yabancı,
Gel gir bu cem'e, ol Hakk'ınancı.
Dilinde tevhit, özünde sevgi,
Kurtuluş buradadır, budur gerçeği.

Kemter Abdal

Sınır Taşı

Bir çocuk düştü önce
Ciğerlerinden sökülmiş nefes,
Ellerinde donmuş bir ekmek parçası,
Gözlerinde çürüyen bir deniz.

Sınır, bir jandarma kemendi
Boğazında kalan son "anne"yi sıktı.
Güneş, leş kokulu bir projektör
Üstüne düşürdü utanç ışığını.

Biz,
Kalbimizi bir mermi kovanına dönüştürdük,
Sıcaklığını kaybetmiş, paslı.
Her mülteci bir mezar taşıydı,
Ayağımıza takılan
Üstünü karınla örttük.

Onlar,
Kemiklerinden köprü kurdular,
Üstünden tanklar geçti.
Bir anne, saçlarını yaktı soba yerine,
Bebeği buz tuttu kundakta.

Dünya,
Bir morgun soğuk rafında yatıyor şimdi,
Kimliksiz, kayıpsız, adsız.
Her gece bir çadır doğuruyor ceset,
Her sabah bir bulut kusuyor
İskelet.

Biz,
Ellerimizdeki kanı
Dua zannedip sildik.
Sokaklarımız mülteci sesiyle dolunca,
Kulaklarımızı birer kurşunla
Kör ettik.

Kemter Abdal

Sırr-ı Pinhan

Bir nokta belirdi ezel evvelde,
Kün dedi Hâlık, âlem var oldu.
Harfler sırr oldu her bir kelâmda,
Manâ deryası gönülde doldu.

Yüzüm Hak yüzüdür, özüm Rahman'dır,
Surette kemterim, sıretim Sultan.
Her zerrede tecelli eder ol Nur,
Ben O'nunla kaim, O bana canan.

Sayılarda gizli ilm-i ledünnî,
Her rakam bir âlemin anahtarıdır.
İnsan-ı kâmilidir mazhar-ı İlâhî,
Cihan içre bir sırr-ı pinhanıdır.

Ne ararım gayrı, ben O'nda faniyim,
Vahdet denizinde bir katreyim ben.
Kemter Abdal oldum, Hakk'a müptelâyım,
Aşkın nariyle yanan bir pervaneyim.

Kemter Abdal

Sırr-ı Tevhid

Gönül gözüyle bakıp gör Hakk'ı,
Zahiri Muhammed, batın Ali'dir.
Aşkın dolusunu içen can bilir,
Sırr-ı tevhid onda, sırrı Ali'dir.

Kırklar meydanında sema ederken,
Erenler aşk ile Hakk'a dönerken,
Bir nur doğar gönül evinde her dem,
O nur Muhammed, rehber Ali'dir.

Dört kapı geçip kırk makam aşan,
Hakikat sırrına erip ulaşan,
Mürşid-i kâmilden feyz alıp coşan,
Bilir ki şahımız, server Ali'dir.

Eğilmez başımız, yalnız Hakk'adır,
Muhabbet sofrası ocağımızdır.
Yetmiş iki millet kucağımızdır,
Sevginin deryası, umman Ali'dir.

Nefesimiz geldi Pirin dilinden,
Dertli gönüllere şifa verenden,
Darda kalmışlara el uzatandan,
Şefaât umduğumuz Şah-ı Ali'dir.

Gönül aynasında mürşid yüzüne,
Tevhidin sırrıdır bakış özüne.
Kemter'in dilinden dökülen sözde,
Canlara can katıp, esen Ali'dir.

Kemter Abdal

Soma'nın Kara Türküsü

Yerin kalbi durdu o gün,
Kömürleştiler gözbebeklerimiz.
Madencinin alnındaki ter,
Bir bakanın ayakkabısında leke oldu.

Yusuf'un tekmesi düştü yüreğimize,
Tarihin kayıtlarına kara bir not.
Devlet dediğin uzaktaydı,
Raporlar dosyalarda kaldı.

Her baret yerde kaldığında,
Bir anahtar kayboldu vicdandan.
Her kazma sesi kesildiğinde,
Bir çocuk babasız uyandı.

Soma'da matem var,
Güneş yerin altına çekildi.
Ve o tekme
Sadece bir ayakkabı izi değil,
Sistemin yüzümüzdeki mührü.

Şimdi ocaklar suskun,
Fenerler sönük.
Yusuf'un ayakkabısı temiz,
Ama tarihin sayfası kara.

Kemter Abdal

Sukutun İncisi

Kirpiklerinde akşamın ilk rengi,
Bir söz düşse, dağılır mı o ahenk?
Sessizliğin atlasında bir ısıltı,
Zamanın unuttuğu, asil bir silüet.

Ellerin, unutulmuş bir şarkının notası,
Her dokunuş, bir başka evrenin kapısı.
Zarafetin, kadim bir aynanın yansıması,
Kırılgan, derin ve ebedi bir anımsama.

Bakışın, yitik bir kehanetin başlangıcı,
Anlaşılmaz bir dilin en duru zamanı.
Sükûtun, kalbinin en gizli bahçesi,
Orada açar, incinin eşsiz nefesi.

Sen, kelimelerin ötesinde bir imge,
Ruhun, zamandan bağımsız bir denge.
Sessizliğinle örülmüş bir efsane,
Asalet ve zarafette, en son simge

Kemter Abdal

Suyun Fısıltısı

Bir dere akardı gizlice içimde,
kaynağı belirsiz, sesi derinden.
Taşlara çarparak çoğalır,
kıyılarını yosunlu bir hüznle okşardı.

Bazen coşkun bir sel olurdu ruhumda,
sınırları aşan, her şeyi sürükleyen.
Hatıraların kıyısından geçer,
anıların tozunu kaldırarak.

Durgunlaştığı zamanlar da olurdu,
yüzeyinde geçmişin hayaletleri dans ederdi.
Dibinde saklı sırlar,
ışığa hasret, karanlığa emanet.

Kuşlar inerti kıyılarına,
susuzluklarını giderir, şarkılarını bırakırlardı.
Rüzgar eserdi üzerimde,
yaprakların fısıltısını taşıyarak.

Ve ben, o derenin kıyısında oturur,
sesini dinlerdim saatlerce.
Her akışında yeni bir anlam bulur,
hayatın sırrına bir adım daha yaklaşırdım.

Çünkü o dere, bendim aslında.
İçimin karmaşık ve durulmaz akışı.
Her damlasında bir öykü saklı,
her kıvrımında yeni bir başlangıç.

Kemter Abdal

Şah-ı Merdan Ali'nin Sırrı

Geldi bir nur doğdu Kabe'de,
Zühre parladi alnın ucunda.
Yıkıldı putlar doğuş gücüyle,
Hakikat belirdi âlem yüzünde.

Ali'dir ol Kabe mihrabı,
İlim şehrine açılan kapı.
Birin kırk bildi, döndü semahı,
Kırklar sırrına erdi nefesi.

"Medet Ya Ali" dillerde virdimiz,
Zulme karşıdır her daim ferimiz.
Renk, dil ayırmaz gönlüm, özümüz,
İnsanlığa her daim sevgi sunarız.

Necef'te yatar Şah-ı Velayet,
Aşk ile döner bütün kâinat.
Bin yıldır sürer bu ulu hayat,
Ali'dir yolumuz, Ali'dir yar.

Hakkın sırrıdır Ali'nin özü,
Hakikat çiçeği açar her sözü.
İnkâr edenler görmez bu yüzü,
Aşk ile bağlıdır tözümüz bizim.

Kemter Abdal

Şehrin Göbeğinde İsyan

Apartmanlar büyüdüğüçe,
Güneş borçlandı bize.
Şimdi her sabah,
Balkonlarda biriken ılık taksitlerini
Yalnız kediler ödüyor.

6:15 vapur seferi iptal edilince,
İnsanlar köprüde kaldı.
Bir adam cebinden çıkardı
Paslı bir anahtar uzattı:
"Al bunu,
Artık bütün şehir senin."
Kimse tutmadı.

Plastik çiçeklerle beslenen çocuk,
Bulduğu domates çürüğünü
Gökyüzüne fırlattı.
Ve bir anda,
Bütün gökdelenler
Yere eğdi başını.

Bankta uyuyan adamın
Cebinden çıkan bozuk paralar
Yuvarlanıp
Kendilerini nehre attı.
Sabah,
Balıklar ellerinde pankartlarla
Belediye önünde sıraya girdi:
"Daha fazla 50 kuruş istemiyoruz."

Kaldırım taşlarının altında
Bir kadın gömülü.
Her gece
Asfaltı ısıtıyor elleriyle.
Sabaha karşı,
Tüm şehir
Onun avuçlarında,
Bir avuç buğday tanesi kadar.

Kemter Abdal

Şehrin Uğultusu

Bastıkça bastıkça toprağına derviş,
Günahları uğuldar, uğuldar bu kentin.
Buğusunda camların ve kızgın köpekler,
Her köşe başında bir ölü bekler.

Viran sokaklarda yankılanır bir figan,
Dervişin izinde kaybolur zaman.
Karanlık ruhlar, bir kurt gibidir,
Kentin sessizliği, acıyla inletir.

Gözleri kan çanağı, yüzleri solgun,
Dervişin gölgesi, kâbusu dokur.
Her adımda fısıltı, her adımda inilti,
Kentin kalbinde bekler, ölümün garip izi.

Kemter Abdal gezer, bu karanlıklarda,
Hakikati arar, derin bir azapla.
Aşkın nuruyla, aydınlanır şehir,
Dervişin nefesi, umudu getirir.

Kemter Abdal

Tâc-ı Haydari Destanı

Bir gece Miraç'tan dönerken Muhammed,
Cebrail uzattı bu nurdan tacı:
"Al ya Resul! Bu Haydar'ın nasibi"
O kızıl tâç oldu Ali serpuşu.

Kırk pare yamadan dikildi cübbe,
Kırk ulu erenle tamam oldu tören.
Hünkâr Hacı Bektaş eliyle giydirdi,
"Bu tâcı hak eden gelsin beriye"

Şimdi fabrika dumanıyla karıştı hava,
Aynı tâcı arıyoruz kayıp ceplerde.
Ekranlarda parlayan sahte taşlar yerine,
Bir gerçek Haydarî tâc olsun başımıza !

Ey Instagram mürşitleri, filtrelenmiş pirler!
Altın kaplamalı tacınız yok mu ?
Gelsin gerçek erenler yamalı hırka,
Tâc-ı Haydarî'yi hak edenler gelsin beriye!

Kemter kulun eydür bu sözü:
"Tâcsız başlara derman olsun,
Tâc-ı Haydarî gibi gerçekler,
Bu çağın karanlığına şafak olsun!"

Kemter Abdal

Tecelli

Türlü donlarda göründü nice,
Gahı şah oldu, gahı da bende.
Aşkın sırrına erdi bu yürek,
Her bir zerrende, Hakk'ı görende.

Gâhı bir derviş, gâhı bir sultan,
Aşkınla yandım, ey ulu Rahman.
Her bir surette, varsın aşikâr,
Sensin gönlümde, ezeli berdar.

Gâhı bir çiçek, gâhı bir bülbül,
Aşkınla dolu, zerresi bir gül.
Her bir nefeste, seni anarım,
Aşkınla coşup, sana yanarım.

Gâhı bir umman, gâhı bir damla,
Aşkınla aktı, gözümde damla.
Her bir bakışta, seni görürüm,
Aşkınla eriyip, sana gelirim.

Gâhı bir ateş, gâhı serin yel,
Aşkınla pervane, bu divane el.
Her anda bekleyip, seni ararım,
Aşkınla yanıp, sana koşarım.

Gâhı bir gizem, gâhı da bir sır,
Aşkınla coştı, gönlümdeki hır.
Her bir sözde, seni söylerim,
Aşkınla dolup, sana gelirim.

Kemter Abdal'ım, aşkla yanarım,
Her bir surette, seni ararım.
Aşkınla eriyip, sana varırım,
Her bir zerrede, seni bulurum.

Kemter Abdal

Terazi Rüyası

Kefelerinden biri göğü asılı,
biri  amur.
Birinde bir lokma ekmek,
birinde yıldızların matematiğı.

Terazinin dili olsa da söylese:
"Her tartışmada
bir taraf eksik gelir -
ya hükümsüz kalır,
ya haksız."

Gece yarısı çarşısında,
 l  ler kayar.
Zulüm, bir kefed  birikmiş,
Adaletse -
tam öbür tarafa
konacakken,
terazi aniden uykuya varmış.

Kemter Abdal

Torlak

Dört kitapta hak görürüz,
Her beşerde Rab görürüz.
Kâinatı tek görürüz,
Budur bizim irfanımız.

Biz varlığın cevheriyiz,
Hak ehlinin Torlak'ıyız.
Kardeşliğin toprağıyız,
Budur bizim ahvalimiz.

Geceleri gün görürüz,
Padişahı kul görürüz.
Tüm varlığı bir görürüz,
Budur bizim imanımız.

Hem u şarkız hem u garbız,
Hem karayız hem de akız.
Hem ayağız hem de başız,
Budur bizim isyanımız.

Binimizi bir ederiz,
Birimizi bin ederiz.
Kanımızı dem ederiz,
Budur bizim meşrebimiz.

Kemter Abdal

Tren Gider Uzaklara

Bir duman tüter önce, tren yola düzülür
Gurbete giden yolcu, gözü yaşlı süzülür
Her istasyon bir hatıra, bir ayrılık türküsü
Bu uzun yolculuk canım, kısa ömrün öyküsü

Çocukluk geçti gitti, yeşil tarlalar gibi
Gençlik bir deli rüzgar, esti geçti yel gibi
Aşkın ilk durağı , yandı bir kor misali
Zaman bu akar, tıpkı nehirler gibi

Kimi iner kimi biner, yolcular hep değişir
Kimi güler kimi ağlar, kader böyle buyurur
Orta yaş bir durak oldu, yorgunluk çöktü bele
Geçmişe bir nazar ettim, neler geldi bu ele

Saçlara düşen aklar, bir ömrün nişanesi
Yavaş yavaş yaklaşılır, son durağın ötesi
Anılar birer birer gelir, gözüm önüne
Bu dünya bir handır işte, gelen gider ne çare

Son istasyon belirdi, tünelin ağzı kara
Belki bir parça huzur, bu uzun yoldan sonra
Tren durur, ses kesilir, bir sessizlik orada
Bir yenisi başlar elbet, Yolculuk bitti sanma.

Kemter Abdal

Turnanın ilesi

Ulular bir pazar kurdu,
İyi malı herkes aldı,
Kötülerse sana kaldı,
Yâr elinden dönen turnam.

Aman turnam, cânım turnam,
Kırlar ile gezen turnam.

Âlim gelip yolu kurdu,
Göklerde semâha durdu,
Gelmeye takatin yoktu,
Dost elinden dönen turnam.

Aman turnam, cânım turnam,
Kırlar ile gezen turnam.

Dolu vurdu, yağmur vurdu,
Kanatların çok yoruldu,
Gidecek bir yerin yoktu,
Uzak yollar giden turnam.

Aman turnam, cânım turnam,
Kırlar ile gezen turnam.

Kemter Abdal

Turnanın feryadı

Söyle turnam söyle Hüseyin misin,
Deşt-i Kerbelâ'dan geçmiş gibisin.
Söyle turnam söyle sen Âlim misin,
Amansız bir cenkten çıkmış gibisin.

Söyle turnam söyle sen Hamza mısın,
Sen de onun gibi mekânsız mısın?
Söyle turnam söyle sen Hızır mısın,
Sen de onun gibi zamansız mısın?

Söyle turnam söyle Basra'da mısın,
Gurbet ele giden bir yolda mısın?
Söyle turnam söyle Hüseyin misin,
Bir damla suya hasret gibisin.

Söyle turnam söyle sen zorda mısın,
Bin yıllık çileden çıkmış gibisin.
Söyle turnam söyle yaralı mısın,
Sanki âh u zârda kalmış gibisin.

Kemter Abdal der ki, turna yâreli,
Aşkın deryasında kayıp gideli.
Ne Hızır, ne Hüseyin, ne de Hamza'dır,
Sadece aşk ile yanan âşıktır.

Kemter Abdal

Turnanın Semahı

Uçun turnalar, semaha durun,
Hakk divanında onda nur olun.
Kanadınız sevda, gönlünüz pür nur,
Ali'nin aşkıyla eyleyip dönün.

Gökyüzü meydanınız, deryalar yolunuz,
Hızır yoldaşınız, sır dolu haliniz.
Her kanat çırpışta zikir sesiniz,
Aşkın badesiyle dolu özünüz.

Ne makam isteriz, ne de bir yurt,
Gönlünüzde yanan ilahi bir nur.
Hü deyip semaha kalkar her bir fert,
Vahdet deryasında kaybolur gurur.

Turna sesi gelir uzak illerden,
Yaralı gönüllerin feryadından.
Dertli sinelerin ahuzarından,
Hakka yükselen bir niyazdır heran.

Uçun turnalar, Ali'ye doğru,
On İki İmam'ın aşkıyla coşkun.
Semahınız olsun dertlere derman,
Gönüllere şifa, ruhlara umman.

Kemter Abdal niyazı, turna dilinde,
Hakikatin sırrı gizli özünde.
Semahınız daim, aşkınız baki,
Uçup gidin böyle erenler yolunda.

Kemter Abdal

Tüketim Ayini

Her sabah
alışveriş çığlıklarıyla uyanıyoruz
Kredi kartlarımız
dijital kırbaçlar altında inliyor
Ekranlarda kaybolan parmak izlerimiz
fabrikaların yeni hammaddesi oldu

Bir tıkla gelen mutluluk!
Paketler içinde hapsolmuş ruhlar
Kargo kutusundan çıkan
plastik rüyalar giyiyoruz üstümüze
Amazon ormanları yerine
depo labirentleri büyüyor ciğerlerimizde

Makineler öğrendi üretmeyi
Aç kaldı çarklar arasında
Yazılıma dönüşen ellerimiz
Artık sadece
indirim bannerlarına tıklayabiliyor

Midnight sale!
Beyinlerimizde yanıp sönen
Dijital reklam panoları
Kanatıyor retinasını çocukların
Her sepete ekle tuşu
bir emekçinin mezar taşına basıyor

En son
kendi veri gölgemizi satın aldık
Şimdi bize ait olan tek şey:
Tüketirken tükenen
O anlamsız anlar
Ve algoritmalarca çalınan
Son nefesimiz

Bu gece
kredi borularından sızan
Ay ışığını içiyoruz
Yarın
daha çok satın alacak
Daha çok
satılacak
Daha çok
bitecek

Kemter Abdal

Uçurtma Tarlaları

Asfalt çiçek açmış, gri ve yorgun,
Her kaldırım çatlağı, bir açlık kurdu.
Babamın gölgesi cebimde bir avuç kuşku,
Annemin gözyaşları, paslı bir kaşıқта çorba.

Gökyüzü, yama tutmaz bir eski battaniye,
Yıldızlar sönük lambalar, kimse açamaz.
Apartman boşluklarından kedi miyavlaması değil,
Ekmek kokusu sızar, rüya gibi ulaşılmaz.

Çocuklar oynar çamurdan kalelerle,
Kumdan değil, kırık camdan denizleri var.
Uçurtmaları yok ki, göğe salalar,
Çünkü rüzgar bile borçlu, esmeye utanır.

Ellerimizde soğuk demir parçaları,
Oyuncak değil, birer umut fısıltısı.
Kuşlar, ekmek kırıntılarıyla beslenmez burada,
Onlar da bizim gibi, sessizce ağlar.

Gece çöker, ağır bir demir kapı,
Uyku, yamalı bohçada bir bayat simit.
Rüyalarımızda renkli balonlar uçar,
Sabah olunca patlar, sessiz bir haykırıyla.

Çöp tenekeleri, hazine sandığı gibidir,
Her kabukta bir masal, her yırtıkta bir umut.
Kent, dev bir oyuncak kutusu, ama içi boş,
Biz küçük parmaklarla boşluğu karıştırırız.

Ay dede, pencerelerimizden bakar mı hiç?
Yoksa o da mı yorgun, kirlenmiş ve suskun?
Bizim masalımız hiç bitmez, hiç gülmez,
Kent yoksulluğu, gölgemizden uzun.

Kemter Abdal

Unuttuğın Yara

Şimdi o unuttuğın yara,
bir eski şarkının ilk notası gibi usulca sızlar içime.
Kabuk bağlamış bir anı,
dokundukça kanamaya başlayan bir düş.

Belki bir kırık gülüşün gölgesi,
ya da yarım kalmış bir vedanın sessiz çığlığı.
Bir zamanlar acıtan, sonra unutilan,
şimdi ansızın yoklayan bir hayalet.

O yara, içimin derinliklerinde saklı bir tohumdu belki de,
şimdilerde filizlenen bir hüznün çiçeği.
Yapraklarında geçmişin solgun izleri,
kokusunda dinmeyen bir özlem.

Şimdi o yara, benimle konuşuyor yeniden,
unutulmuş bir lisanla fısıldıyor içime.
Hatırlamanın ağırlığı çöküyor omuzlarıma,
ve ben, o eski acıyla yeniden tanışıyorum.

Bırakalım o yara konuşsun biraz,
belki de anlatacak çok şeyi vardır.
Unutmak bir savunmaydı sadece,
şimdi yüzleşme vaktidir belki de.

O yara, içimin haritasında işaretli bir nokta,
geçtiğim yolların, yaşadığım anların izi.
Şimdi onu anlamaya çalışıyorum,
neden unuttuğumu ve neden şimdi hatırladığımı.

Kemter Abdal

Üç Gözlü Pınar

Dost eline düşeli,
Üç kandilde yandım ben...
Biri toprak oldu,
Biri suya daldı,
Biri hava kaldı,
Ateşte pişeli!

Ey Hakk'ın ırmağı!
Üç gözlü pınardan aktır suların
Bir yanım nefes, bir yanım emek
Ortasında aşkın yangını...

Kırklar meydanında,
Üçler sırrı çözdü:
"Eğil eşiğine,
Taş olma, toprak ol,
Sonra ateşe dal,
Hakk ile hak ol!"

Ey Hakk'ın ırmağı!
Üç gözlü pınardan aktır suların
Bir yanım nefes, bir yanım emek
Ortasında aşkın yangını...

Dört kapı üstüne,
Üç mühür vurdular:
Biri "ilm" yazılı,
Biri "aşk" nakışlı,
Biri "eylem" başlı,
Hepsi bir yoldular!

Üçün bir edenler,
Künde hak olanlar,
Şerden geçip erenler,
Dârda durdular!

Kemter Abdal

Üçlerde Bir Olmak

İkilik dediğin,
Perde imiş gözüme...
Üçüncü göz açılınca,
Gördüm Hakk'ın yüzünü!

Sağ-sol diye ayrılmış,
İki dağ arasında...
Üçüncü yol buldum ki,
Düşmüşüm aradam!

İyilik-kötülük,
İki kardeş sanmışım...
Üçüncü sır çözülünce,
Anladım: Hepsi bir imiş!

Çokluk dediğin,
Bir'in gölgesiymiş...
Üç aynada yansırken,
Aslına döndü özü!

Kemter Abdal'ım eydür:
"İkiliği üçle aş,
Çokluğ ile bire ulaş,
Dördüncüde Hakk'a bağlaş!"

Kemter Abdal

Üçün Bindim Miraca

Bir ismin vardı Zahir'de üç harf:
Hakk'ı andım, Muhammed'i sordum, Ali'yi sevdim...
Dediler: "Gir meydana üçlerle!"
Bir vardım, üç oldum; üçte bir oldum!

İkilik dediğin iki dağ arası,
Beni ben ettin, seni sen...
Üçüncü yol açıldı Şah-ı Merdan'la,
Bir menzile vardık ki ne sen var ne ben!

Haklı-haksız davası kaldı viran,
İyi-kötü sınavı düştü dara...
Üçler meydan verdi ki gerçeğe,
Bir bildim, bir doydum, bir vara vara!

Aşkın ateşinde üçler bir oldu,
Muhammed'in ilmî, Ali'nin eli...
Hakk'ın divanında bir tek söz kaldı:
"Dönme dönen döngüden, gel gönül geli!"

Kemter Abdal'ım eydür bu sırrı benden:
Üç kapıdan geçersen bir olursun!
İkilik dediğin perdeymiş meğer,
Üçü bir bilenler Hakk'a yürürün!

Kemter Abdal

Üveysi Nuruyla

Ne gördük ne vardık bizde huzura,
Gönül gözüyle bağlandık nura.
Üveys el-Karani'nin sırrıyız biz de,
Görmeden yandık Muhammed Mustafa'ya.

Pir Sultan'ın aşkıyla çaldı sırlar,
Hacı Bektaş Veli'nin nefesiyle çağlar.
Ne Hızır'la buluştuk ne elin tuttuk,
Hakikatin sesini gönülde duyduk.

Bu yol, cananla can olma yoludur,
Gönül bağıyla Hakk'a varma halidir.
Ne cephede savaştık ne kılıç çaldık,
Aşkınla yandık, külden var olduk.

Üveysi nuruyla doldu sinemiz,
On İki İmam'ın aşkı rehberimiz.
Ne Necef'te yattık ne Kerbela'da,
Ali'nin sırrıyla bulduk menzili.

Görmeden sevmek erlerin işi,
Gönül gözüyle Hakk'ı seçiş.
Bu demde, bu nefeste bir olduk canla,
Üveysi sırrıyla Hakk'a ulaş.

Kemter Abdal

Vahdetin Anı

Aynı anda her mekanda
Aynı anda her zamanda
Aynı anda ne mekanda
Aynı anda ne zamanda
Aynı anda dün, aynı anda bugün
Aynı anda zaman...

Vahdetin sırrında kaybolmuş bir an,
Zamanda ötede bir garip mekan.
Yokluğun içinde varlık, varlığın içinde yokluk,
Ateş içinde yanan bulunmaz bir sonsuzluk.
Ne dün, ne bugün, ne de yarın var,
Sadece "an" var, o da O'nunla hemhal.

Bir zerrede saklı tüm bu kainat,
Bir nefeste gizli ebedi hayat.
Aşk denizinde bir damla gibi,
Kaybolmak O'nda, bulmak kendini.
Zaman bir vehim, mekan bir hayal,
Gerçek olan sadece O'nun cemali.

Aşkınla yandım, kül oldum ey Yar,
Senden gayrı ne varsa hepsi bir diyar.
Yoklukta buldum varlığımı seninle,
Vahdetin sırrına erdim seninle.
Aynı anda her şey, her an, her yer,
Seninle var olmak, ebediyete değer.

Kemter Abdal

Vahdette Çokluk

Toprak bir, ama ağaclar çeşit çeşit,
Deniz bir, ama balıklar renk renk.
Hakikat bir, sözler binbir çeşit,
"Lâ mevcûde illâ Hû" dedikçe ten bekler emek.

Aynı güneş doğar binlerce pencereden,
Aynı su akar binlerce testîde.
Mecnûn'da da Leylâ'da da aynı aşk eden,
Ârif anlar bu sırrı, "Ene'l-Hak" diyerek.

Kırk kapılı şehre girse de derviş,
Hep aynı menzile varır yollar.
Kemter Abdal eğilir bu sırra ulaşmış,
"Bir"den "çok"a, "çok"tan "Bir"e akan seller.

Kemter Abdal

Vuslat Yolculuğu

Yüce dağ başına kar olup yağdım,
Rüzgâr olup Düldül ile yarıştım.
Âdem olup yerlere saçıldım,
Mûsâ'ya Hârûn oldum da geldim.

Baykuş oldum vîrâneler dolaştım,
Şahin oldum yüce dağları aşım.
Zamanda kayboldum, mekânda bulundum,
İsâ'ya havâri oldum da geldim.

Âşıktan mâşûka yol oldum gittim,
Mühanete erkân öğretip geldim.
Hakk'ın dîdârını seyr edip geldim,
Muhammed'e Mürtezâ oldum da geldim.

Hazân yaprağıydım, savrulduum uçtum,
Bir toz zerresiydim, sahrâlar geçtim.
Tatlı bir söz idim, gönüller dolaştım,
Hüseyin aşkıyla yandım da geldim.

Köle oldum, haraç mezât satıldım,
Hak yolunda kılıç ile kesildim.
Derim yüzdürecek şiirler yazdım,
Nesîmî'ye yoldaş oldum da geldim.

Kemter Abdal

Yağmuru Islatan Adam

O,
Ters akan şemsiyenin altında,
Suyu tutan değil,
Suya tutunan.
Kaldırım taşlarıyla konuşur:
"Beni de alın, sizdenim artık!"

Saati eritmiş avuçlarında,
Damlalar dibe vururken,
O yukarı tırmanıyor
Islak merdivenlerden
Balkonlarda sırlıklam çamaşırlar
Ona el sallıyor.

Vitrin camlarında ıslak yansıması:
Bir solungaç, bir yarık, bir buhar...
Alışveriş poşetleri
Ağzına kadar gökyüzü dolu.
"Satın alabilir miyim?" diye soruyor
Kasiyer, yağmuru tartıyor.

Bir otobüs durağında
Şapkasını çıkarıp
İçine bir bulut yerleştiriyor.
Otobüs gelince,
Tekerlekler sıçratıyor ıslak anıları
Her damla, bir adres unutuş.

Cebinde telefon:
Ekranında suyalı mesajları
"Geliyor musun?"
"Neredesin?"
"İslanmadan dön!"
Ama o, yağmuru ıslatıyor
Parmak uçlarıyla haritayı delerek.

Gece olunca,
Sokak lambaları dibe çekiyor ışığı.
O, köprü altında
Kuru bir taşın üstüne oturup
Ayakkabılarından balık çıkarıyor.
Zaman,
Solucanlar gibi kıvrılıyor ıslak ceketinde.

Sabah gazetesi:
"Adam Yağmuru Islattı"
Resminde sırtıyor
Sular içinde yürüyen kara bir leke.
Çocuklar pencereye koşuyor:
"Bakın! Yağmuru ıslatan adam!"
O ise, bir olukta kayboluyor
Kendi denizinde boğuluyor.

Kemter Abdal

Yalnızlığın Uzun Gecesi

Boynumda taşıyorum yalnızlığı,
bir ömür süren bir saat gibi.
Her saniye,
geçen bir an değil sadece,
bir ağırlık çöküyor omuzlarıma.
Gecenin sessizliği
bir deniz gibi büyüyor etrafımda,
boğucu, derin.
Duvarlar örülüyor sanki,
görünmez, aşılmaz.
Ben ve dünya,
iki ayrı kıyıda bekleyen yabancılar.
Pencereden sızan solgun ay ışığı,
bir hayalet eli gibi dokunuyor yüzüme.
Hafif bir ürperti yayılıyor içime,
bir zamanlar yaşananların
silik hatıraları canlanıyor karanlıkta.
Uzak bir şarkının melankolik ezgisi
fısıldıyor kulaklarıma,
kayıp bir aşkın,
geçmiş bir mutluluğun hikayesini.
Saatin tiktakları
yalnızlığımın inatçı sesi oluyor.
Her vuruşta
bir parça daha eksiliyor içimden,
bir umut daha sönüyor belki de.
Bekliyorum.
Biliyorum, gelmeyecek.
Ama yine de bekliyorum,
nedensiz bir alışkanlık gibi.
Avuçlarımda kalan
bir zamanlar alev alev yanan bir ateşin
külü sadece,
küçük bir umut kırıntısı hala parlıyor mu,
emin değilim.
Şehir uyuyor şimdi,
ışıkları tek tek sönüyor pencerelerde.
Sadece benim uykusuzluğum
bu uzun gecede
Düşünceler bir girdap gibi çekiyor beni içine,
çıkışsız sokaklarda kayboluyorum.
Yarın da aynı olacak belki,
aynı boşluk,
aynı bekleyiş.
Güneş doğacak,
ama içimdeki karanlık
aynı kalacak.
Yalnızlık,
boynumda taşıdığım bu görünmez zincir,
ömrüm boyunca sürecektir olan
o yavaş ve sürekli ritim.
Bir tıkırtı sadece,

ama her tıkırtıda
bir ömür eriyor sanki.

Kemter Abdal

Yar Bağına Girsem

Yâr bağına girsem ne olur,
Gonca gülün dersem ne olur?
İnce belin sarsam ne olur,
Beni dert bağına bağban ettiler.

Meyhaneye dalsam ne olur,
Aşk şarabın içsem ne olur?
İçip içip sızsam ne olur,
Beni bir yola revan ettiler.

Bir pazara gitsem ne olur,
Satıp savıp yesem ne olur?
Varlığımdan geçsem ne olur,
Beni bir hırkaya mahkûm ettiler.

Bu dünyadan geçsem ne olur,
Bir menzile varsam ne olur?
Hakikati bilsem ne olur,
Beni bir hayale mecbur ettiler.

Kemter Abdal der ki, bu nasıl haldir,
Aşkın oku bu sineler deldir.
Gönül bir ummana dalda da kaldır,
Beni bu dertlere salan kimlerdir?

Kemter Abdal

Yâr Geldi Akla

Bir gece ansızın yâr geldi akla,
Zâhir" dedi beni, "bâtın"da sakla!
Şimşek çaktı cana, düştüm ben Hakka,
Sordum: "Kimsin?" dedi: "Aşkım bîçâre!"

Gönül şehrine bir sultan olmuş,
Zâhirden bir servi, bâtında çınar.
Sâkî elinde bir dolu içmiş,
Bir yudumu âb-ı hayat getirmiş.

Dedim: "Yârimin yüzü nerede?"
Zahir göstersedeydi, batın da perde.
"Görünen bense, görünmeyen sen,"
Dedi: 'Perde ince bir kaldırı da gör.

Zâhir de bir düşmüş, bâtın da bir düş,
Aşkın aynasında iki ömre eş,
Kemter Abdal'ım, bu sırra bir düş,
Yandım diyen aşkın kendisi oldum!

Kemter Abdal

Yarasa Düzeni

Asfaltın altında,
Tavana asılı kalmış
Bir çocuk parkı gördüm:
Salıncaklar kanat çırpıyordu,
Kaydıraklardan
Gece bekçileri kayıyordu.
Üstümüzde,
Betondan bir gökyüzü
Yıldız yerine
Faturalar parlıyordu.

Son otobüs geçtiğinde,
Durak camında
Bir kara delik açıldı.
İçinden:
- İki işsiz genç
- Bir intihar mektubu
- Çürümüş bir emeklilik belgesi
Çıktı.
Saatlerdir bekleyen adam,
Biletini
Kader makinesine
Yakıştıramadı.

Süt kutusunun üstünde
"Son kullanma tarihi" yazıyordu:
"DÜZEN
2030'a kadar dayanır."
Bir kadın,
Fiyat etiketlerini
Yırtıp
Çocuğunun yarasına
Yapıştırıyordu.

Dikey değil,
Yatay büyüyordu şehir:
Zenginler
Yeraltına iniyor,
Fakirler
Bulutlara tırmanıyordu.
Arada kalanlar,
Asansör boşluğunda
Sıkışmış
Bir "çalışan ölü" ordusu.

Ben ki,
Bu şiiri
Metro inşaatında
Çalışırken yazdım:
Kazmayı vurdukça,
Harfler
Tünelin duvarına

Kanayan bir graffiti oldu.
Biliyorum,
Bu kent
Bir yaraşa gibi
Baş aşağı
Uyuyor -
Ve uyandığında,
Hepimiz
Onun ağlığını
Besleyeceğiz.

Kemter Abdal

Yaratılış ve Kıyamet

Dünya yaratılırken koptu kıyamet,
Bir başlangıç, bir son, iç içe girmiş.
Zerrelerden evrene yükselen feryat,
Hem doğum sancısı, hem ölüm sesi.

Gökler yarılrken, yıldızlar düşer,
Denizler coşarken, dağlar sivrulur.
İnsan doğarken, kaderi çizer,
Hem umut çiçeğidir, hem acı tohum.

Zaman bir döngü, tekrar edip durur,
Başlangıçlar sonlara, sonlar başlara.
İnsan hem yaratır, hem de yok eder,
Hem cennet bahçesi, hem cehennem ateşi.

Her an bir tecelli, her an bir sırdır,
Evrenin kalbinde, aşkda yanarım.
Hem varım, hem yokum, hem bir, hem bir sır,
Kemter Abdal'ım, Hakk'da varımdır.

Kemter Abdal

Yedi Ulu Burcu

Nesîmî burcunda aşkın sırları,
Deri yüzülse de dönmez ikrarı.
Hakka yürüyenlerin nurdan izleri,
Vahdet deryasında bulur kendini.

Hatâyî burcunda şahın nefesi,
Coşkun bir ırmak ki akar hep sesi.
Halkın dilinde Hakk'ın hevesi,
Cemlerde yankılanır bin bir neşesi.

Fuzûlî burcunda bir aşk çilesi,
Kerbela toprağına düşer gölgesi.
Dert ehlinin kalbinde bir yara izi,
Âhıyla tutuşur gönül köşesi.

Yemînî burcunda bilginin nuru,
Faziletle kurar bu kadim yolu.
Horasandan gelen kutlu ulusu,
Hikmetle yoğurur her bir kulunu.

Virânî burcunda bir balkan yeli,
Demir Baba'dan gelir nefesi.
Aşk ateşiyle yanan o teni,
Hakikat yolunda gönül birleşir.

Kul Himmet burcunda coşar bir aşkla,
Dervişin dilinde yanar bir başka.
Hakikat yolunda verirler emek,
Gönüller içinde nurani çiçek.

Pîr Sultan burcunda yığidin sesi,
Haksızlığa karşı kalkar öfkesi.
Darağacında söylenir o son nefesi,
Halkın kalbine yerleşen bir efsanedir.

Kemter Abdal der ki bu yedi burçtur,
Her biri bir kandil, gönüller uçtur.
Aşk ile yanarı Hakk'a ulaştır,
Bu ulular yolumuzun bir ışığıdır.

Kemter Abdal

Yeni Bir Ney

Güneşin sır küpüne düşen toz oldum,
Zamanın çarkında bir "Hû!" savrulдум.

Aşkın kılıcıyla yarıldı gökler,
İçime, kanadı kırık melekler düştü.

Su, ateşe mektup yazdı diliyle,
Toprak, göğe ayna tuttu eliyle.

Bizim semahımız: Kırık kanatlı kuşların dönüşü,
Bizim muhabbetimiz: Taşın kalbinde gizli buğu.

Meydan, gölgesiz bir ağaçtır bizim,
Dallarında yanan binlerce چراغ.

Soframız: Bir dağın yalnızlığı,
Lokmamız: Suskunluğun tadı.

Hızır'ın bastığı taşta filizlenen söz,
Kırklar'ın içtiği demde mayalanan öz.

Biz ki, ateşin gül bahçesinde doğduk,
Gövdemiz toprak, ruhumuz ışık oldu.

Kemter Abdal eydür:
Bu deyiş, yaralı bir turnanın kanadında yazılıdır.
Okuyan, kendi göğüne uzanır.

Kemter Abdal

Yerin Çocuğu

Sabah 04:17'de zaman durdu.
Bütün saatler enkaz altında
"daha erken" diye
yalan söyledi...

Beton yığınları arasında
bir el:
- Parmak uçlarıyla Allah'a yazıyor,
- Avuç içinde son kalan nefes,
- Bilek saatinde donmuş
o son dakika...

Çığlık çığlığa bir matematik:
- $7.8 = \text{Kaç can?}$
- $17 \text{ bin artı} = \text{Kaç mezar?}$
- Sonsuz bölü sıfır = Kaç umut?

Kurtarma ekiplerinin tırnağında:
- Bir bebeğin saç tutamı,
- Bir dedenin son nefesinin sıcaklığı,
- Bir annenin
"Dur, beni de al!" çığlığı...

Devlet binalarında:
- Dosyalar titredi,
- Mühürler sustu,
- Bir bakanın kol saati
"deprem vergisi"ni gösteriyordu
hâlâ...

Enkaz kokusu:
- Toz,
- Ter,
- İdrar,
- Ölüm,
- Ve bir de
çürüyen
"yardım çağırırları"nın
plastik kokusu...

Sesler:
- "Buraya gel!"
- "Allah'ım!"
- "Su ver!"
- "Yetişin!"
- Ve en çok da
o
"Susun, dinliyoruz!"
yalanı...

Şimdi yeryüzünde:
- 680 bin çatlak,

- 13 milyon yara,
- Ve hâlâ sayılmayan
bir sürü
"resmi olmayan"
ölü...

Kemter Abdal

Yeşil Savaş Muhabiri

Bir Nisan sabahı
papatyalar silahlarını kuşandı,
karahindibalar sınır duvarı ördü,
yoncalar ise
gizli bir ticaret anlaşması için
arabulucu oldu...

Karahindiba ordusu:

Tohum paraşütleriyle sınırı geçti,
"Her çiçek bir mermidir" sloganıyla,
Çimlerin banka hesaplarını ele geçirdi.
Çayır otları meclisi:

"Papatya SWIFT'ini kestik!"
"Yonca ithalatı yasak!"
Ve en acısı... Arıların vizesini iptal ettiler.

Küçük menekşeler:

Gecenin karanlığında,
Kök diplerinden,
Çiğnenmiş sakız içinde çiçek tohumu kaçırdılar.
Çimenlerin radyosu:

"Karahindiba teröristtir!"
"Papatya emperyalist!"
"Yoncalar vatan haini!"
Bir tek arıların vızıltısı gerçeği söylüyordu.

Solmuş laleler:

BM Bahçesi'nde,
Toprak altından gelen,
Birleşmiş Mantarlar'ın "Çiçekler savaşmasın" çağrısı...
Şimdi o çayırda:

Sınırlar belirsiz,
Kökler birbirine dolanmış,
Ve bir çocuk koparıyor bir papatya: "Anne bak! Beyazı senin, sarısı benim, dikenleri de babamızın olsun!"

Kemter Abdal

Yetmiş İki Millet

Hakikat ararım, gönlümde bir sır,
Yetmiş iki millet, Hakk tecellisi.
İlahi ışıık, Her birinde nur,
Aşkla bakarım, gönlümde huzur.

Dervişler sultanlar, yolunda yürür,
Her birine vurulmuş ilahi mühür.
Yetmiş iki millet, Hakk'ın nişanı,
Aşkla ararım, yüce Rahmanı.

Kimi kilise, kimi havrada,
Kimi secde eder, ulu mabette.
İlahi bir seda, her bir surette,
Yetmiş iki millet, Hakk'la muhabbette.

Semah dönerler, niyaz ederler,
Tefekkürle Hakk'ı, zikir ederler.
İlahi keder, aşkın içinde,
Yetmiş iki millet, Hakk' tecellisi.

Gönül ne, lisan ne, sevda yankısı,
Hakk'ın cemaliyle gönüller aksı.
Bu aşk deryasında, ruhumda heyecan,
Yetmiş iki millet, bir vücutta can.

Hakk tecellisi rengarenk yüzler,
İlahi esrarı hepsinde gezer.
Ey ulu makam, aşka eririm,
Kemter Abdalım, Hakk'a dönerim.

Kemter Abdal

Yıldız Tozu İle Yazılmış Senfoni

Gözlerinde kırmızı bir galaksi kayboluyorum
Her bakışın zamansız bir mevsim doğuruyor
Tenimde ayın karanlık yüzünden çalınmış izler
Sen dokununca gece güneşe dönüşüyor

Dudakların kelebek kanatlı bir deprem
Konuştuğunda kelimeler kristalleşip düşüyor
Topluyorum her heceyi cebimde saklıyorum
Sonra rüyalarımda filizlendiriyorum

Kalbin ters akan bir nehir gibi
Çekiyor beni zamanın kaburgalarına
Biliyorum bu aşk yasaklı bir fizik kanunu
Ama bedenimiz kütleçekimine isyan ediyor

Birlikte uykusuz bir güneş doğurduk
Işığı dünyanın bütün karanlık odalarına sızdı
Şimdi gölgelerimiz dans ediyor
Hiç var olmamış bir plajda

Sen ve ben
Birbirine çarpan iki kara delik gibiyiz
Yok etmek yerine
Yepyeni bir evren yaratıyoruz
Her öpüşümüzde
Big Bang

Kemter Abdal

Zahide Hakikat

Duy zâhid bu sözü cân üstüne cân söylenir,
Tövbe kapısı yoktur Hakk yoluna giren bilir!
Bir adım attın mı artık dönüş yoktur geri,
Ahdini bozanın boynunda kalır zincîri.

Tövbenin mumunu yaksan da bin kez zâhidim,
Hakikat güneşi karşısında söner birdenim!
Bir lokma hakkın ateşi sönmez asla cihânda,
Mahşer günü yakar ciğeri yakmaz figâna.

"Rahîmdir" deyip aldanma ey gafil gönül,
Kul hakkı deryâsında boğulursun çaresiz!
Yetim gözyaşı silinmez hiçbir tövbeyle,
Mazlumun âhı döner dolaşır gelir seninle.

Ey zâhid bu yolda tövbe yoktur aslâ!
Bu dünyada veremediğin hesâbı,
Öte âlemde nasıl vereceksin?
Hakk meydanında elin boş kalır!

Estağfurullah çekmekle bitmez bu hesap,
Hak katında geçmez böyle boş tövbeler hap!
Çıgnediğin her ahit yıktığın her emânet,
Dolanır boynuna mahşerde kara zincîret.

Meydana gelip söz verdin mi ey aşkın tâlibi,
Dönmek hıyanettir bu yolda bil gönül eribi!
Yol eri sözünden dönmez dönenin îmânı noksan,
Hak meydanında düşer maskeler görünür her füsûn.

O büyük gün divan kurulduğunda Hak katında,
Terâzi konur amellerin her zerresin hesâba!
Bu dünyada ödenmeyen borç katmerlenir o dem,
Yetimin hakkı yakan olur âteş-i âlem.

Dön ey zâhid Hak aynasında kendini gör!
Tövbe perdesi yırtılır o dem,
Hakikat güneşi doğar âşikâr...
Sözün eri ol ki yolun aydın olsun!

Zâhide bakıp aldanma ey gönlümün sultânı,
Sözün eri ol özün pâk eyle bu cân emâneti!
Tövbe kapısı sanma sığınak kendine,
Aşk aynası gösterir her şeyi en ince rengine.

Bir kez yürüdün mü bu yola ey cân-ı şirîn,
Dönmek hıyanettir yol düşkünlüğüdür bilin!
Ahdine vefâ göstermeyenin yeri dar olur,
Mahşer günü yüzü kara eli boş kalır.

Kemter Abdal söyler bu sözü aşk ile billûr,
Hakikat dilinden düşürme bu altın ezberi!

Bu dünyada verilmeyen hesap katlanır o dem,
Öte âlemde çekilmez yük olur âh u elem!

Kemter Abdal

Zahir ve Batın

Bir gece,
Zamanın kırıldığı o an -
Yâr,
Bir ışık hüzmesiyle düştü aklın kıyısına:
"Beni zâhilde arama" dedi,
"Bak, bâtının şafağıym!"

Gönül şehri sustu...
Serviler, çınarlar -
Hepsi tek bir gölge oldu
Şâkî'nin avucunda.
İçtikçe âb-ı hayatı,
Fânî dünya
Bir suretten ibaret kaldı.

"Yüzümü görmek mi?"
Dedi yâr,
Parmaklarıyla çizdi havaya bir çember:
"Zâhir perde, bâtın esen rüzgâr...
Sen bu aynanın ardındaki
Asıl güzelsin!"

Son Işık:
Kemter Abdal,
Bir mum alevi gibi titreyerek -
Önce zâhire, sonra bâtına baktı...
Anladı ki:
Asıl yangın,
İki dünyayı da
Sevda bahçesine çevirenmiş!

Kemter Abdal

Zamanın Divanında Dara Çekildim

Hakikatin kilidi kaç dilde arandı?
Her anahtar bir "Lâ mekân" sırrı...
Kırk kapıdan geçip de,
Bir tek zerrede kayboldum.

Sordum: "Bu düğüm kimin elinde?"
Dediler: "Hızır'sız yol olmaz!"
Ömür dediğin bir semah,
Dönersin ama müzik hep aynı...

Aynada kendi suretimle hasbihâl:
"Sen misin o, yoksa o mu sen?"
Canımın içindeki canan,
Bana benden yakın, benden uzak...

Dara durdum varlık çarşısında:
"Satılık mı bu ten konağı?"
Gülen bir derviş uzattı testi:
"İçindeki denizi görmedin mi?"

Şimdi soruyu sormaktan usandım,
Cevap dediğin bir aynaya bakmak...
Hakikat, kendi gözlerine
Tersinden baktığın an...

Kemter Abdal

Zamanın İçrediği Ateş

Bir mum yanar Erdebil'de gece vakti
Hem yakar kendini, hem aydınlatır yolu
Sorardım: "Niye kendini tüketirsin?"
Dedi: "Aşkın matematiği budur:
Varlık, yokluğa feda olmalı ki
Hakikat görünsün..."

Çaldıran'da dondu zaman
Turnalar havada asılı kaldı
Gördüm: Her 'an' aslında
Geçmişle geleceğin
Kesiştiği bir yanılsama
Toprak dedi: "Ey Kemter!
Sen de bir an'dın,
Şimdi bir hatıra oldun
Yarın ise bir soru..."

Tebriz'in gülleri solduğunda
Koparılan her yaprak
Bir çocuğun avucunda dirildi
Çocuk sordu: "Bu gül öldü mü?"
Dedim: "Ölüm dediğin
Başka bir var oluş biçimidir
Ki asıl kaybolan
Hatırlama cesaretidir..."

Aynaya baktım bir gece
Gördüğüm kendi yüzüm değildi
Bir devrin çöküşüydü
Bir başka devrin tohumuydu
Anladım ki:
Her yansıma
Aslının inkârıdır
Her inkâr
Yeni bir başlangıç...

Şimdi bilirim:
Biz hiç var olmadık
Biz hep var idik
Bu yüzden
Hiç yok olmayacağız...

Kemter Abdal

Zamanın Kalbinde Durdum

Bir an durdum, zaman beni geçti,
Sordum: "Ey an, sen misin yoksa ben mi?"
Dedi: "Ne sen varsın ne ben,
Biz birbirimizin yankısıyız
Suskunluğun dilinde..."

Gecenin koynunda yıldızları saydım,
Her biri bir hikâye, her hikâye bir hiç...
Dedim: "Bu ışık milyon yıllık!"
Güldü: "Sen daha dünün tozusun,
Asıl olan, şimdi sönen ışıktır."

Bir nehir gördüm, suyunu içtim,
"Aynı suda iki kez yıkanılmaz" dediler.
Ben tuttum kana kana içtim,
Çünkü bilirim:
Her damla, ilk damladır aslında...

Dağlara sordum: "Siz nasıl sabredersiniz?"
"Biz sabretmeyiz, sabrın ta kendisiyiz" dediler.
Bulutlara sordum: "Nereye gidersiniz?"
"Biz gitmeyiz, yolun kendisiyiz" dediler.
İnsana sordum: "Sen nesen?"
"Bir sorudan ibaretim" dedi...

Şimdi biliyorum:
Varlık, yokluğun gölgesidir,
Ve ben, o gölgenin içinde kayboldum...

Kemter Abdal